

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Consumed BY YOU

KINGCAID BILLIONAIRES BOOK TWO

TRACIE DELANEY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

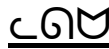
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Consumed
BY YOU

Telif hakkı © 2022 Tracie Delaney

*Bethany Pennypacker, Outthink Editing LLC tarafından
düzenlenmiştir Katie Schmahl, Virginia Tesi Carey ve
Jacqueline Beard tarafından düzeltilmiştir*

Kapak tasarımı: *CT Cover Creations*

Fotoğrafçı: *Xramgrade*

Kapak modeli: *Bruno*

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

başka bir şekilde çoğaltılamaz, saklanamaz veya aktarılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

Tanıtım

Tracie'den bir not

1. Gia
2. Penn
3. Gia
4. Penn
5. Gia
6. Penn
7. Penn
8. Gia
9. Gia
10. Penn
11. Gia
12. Gia
13. Penn
14. Gia
15. Penn
16. Gia
17. Penn
18. Gia
19. Penn
20. Gia
21. Gia
22. Penn
23. Gia
24. Penn
25. Gia
26. Gia
27. Gia
28. Penn

29. [Gia](#)
30. [Gia](#)
31. [Penn](#)
32. [Gia](#)
33. [Gia](#)
34. [Penn](#)
- [Johannes](#)

[Wrecked By You Haber](#)

[Bülteni Kaydolma](#) .

[Teşekkürler](#)

[Tracie Delaney'nin](#) .

[Kitapları Yazar Hakkında](#)

Consumed BY YOU

'ın gelini muhteşem. Damat da çok hoş. Ne yazık ki sağdıç tam bir pislik.

En yakın arkadaşım benden baş nedimesi olmamı istediğinde, tabii ki onur duydum. Ta ki beni sağdıçla tanıştıran kadar. O zaman fark ettim ki, bu sabah tanışmıştık... Bekleyin...

Yanlışlıkla bir bardak portakal suyunu onun tertemiz tasarımcı takım elbisesinin üzerine döktüğümde.

En iyi anım değildi, ama onun da bu konuda pislik gibi davranmasına gerek yoktu. Ve şimdi...

—Tanrım, yardım et—tamamen benim tam tersi olan bir adamla tam tersi bir adamla geçirmek zorunda kaldım.

O otoriter, temizlik delisi ve geç kalmayı sevmez.
Ben küstah, dağınık ve kendi cenazeme bile geç kalırım.

Ama derinlemesine bakarsam, *bazı* benzerlikler var.

Onu nefret ediyorum, o da benden
nefret ediyor. O kazanmayı seviyor.
Ben kaybetmeyi nefret ediyorum.
O bir playboy... ben de bir playgirl.

Bu yüzden yatakta birbirimizi yakıp kavurmamız hiç de şaşırtıcı değil.

Önemli değil. Hayat tek bir erkeğe bağlanmak için çok kısa. Özellikle de o
erkek
milyarder Bay Penn Kingcaid ise.

Tracie'den bir not

Sevgili Okuyucu,

Aman Tanrım. Bu kitap ne kadar eğlenceliydi. Bazen karakterlerin saklandıkları yerden nazikçe çıkarılmaları ve hikayelerini size anlatmaları için cesaretlendirilmeleri gerekir. Diğerleri ise siz koltuğunuza oturmadan önce çatıdan bağırmaya hazırdır.

Gia kesinlikle ikincisiydi. Kingcaid serisini ilk planladığımda, Johannes'in hikayesinin Asher ve Kiana'nın hemen ardından gelmesini planlamıştım, ama Gia buna hiç niyetli değildi. Güç kullanarak öne çıktı ve susup onu dinlememi istedi.

1. bölümden itibaren onunla derin ve duygusal bir bağ kurdum. Küstahlığı, özgüveni ve umursamaz tavırları beni en başından itibaren etkiledi, ama daha da etkileyici olan, tüm bunların altında önemli şeyleri önemseyen bir kadın olmasıydı. Onu derinden seviyorum ve hayatımın geri kalanında benimle kalacak.

Penn'e gelince... Tanrım, Gia ile yaptığı bazı şakalar bir saniye nefesimi keserken, bir saniye sonra kahkahalarla gülmeme neden oldu. Aralarındaki kimya ilk tanışmalarından itibaren kıvılcımlar saçıyor ve gittikçe daha da ateşli hale geliyor.

Bir önceki kitapta olduğu gibi, ROGUES serisini sevenler bu kitapta da bir sürprizle karşılaşacaklar - şimdilik tek söyleyeceğim şey Pumpkin Pie. Sabırlı olun. Beklemeye değer.

Penn ve Gia ile tanışmaktan ve hikayelerini paylaşmaktan keyif alacağınızı umuyorum. Kitabı bitirdikten sonra ne düşündüğünüzü duymak isterim. Facebook okuyucu grubum [Tracie's Racy Aces'e](#) katılıp, orada tartışmaya katılmaya ne dersiniz?

Bu arada, sayfayı çevirin ve Kingcaid Billionaires serisinin ikinci kitabına dalın. Bunu sizinle paylaşmaktan çok heyecan duyuyorum.

Keyifli okumalar.

Sevgil
er,
Tracie

Bölüm 1

Gia

Kendime not: Gittiğin yere dikkat et.

Benim yeteneklerim çok fazlaydı. Harika bir aşçıydım, müthiş bir kız evladım ve küçük kardeşim Roberto'nun harika bir ablasıydım. Christian Bale ile tanışıp evleneceğime dair sarsılmaz bir inancım vardı - onun zaten bir eşi olması konusu, henüz tam olarak çözemediğim küçük bir sorundu - ve birçok sevgilimin dediğine göre, yatak odasında tam bir ateş topuydum.

Henüz ustalaşamadığım tek beceri neydi? Dakiklik.

Alarm saatini yatak odamın diğer ucuna fırlattım ve yataktan atladım. Yatak odasından banyoya koşarken kafamda çekiç sesleri yankılanıyordu ve arkamda bir kasırga gibi bir yıkım bırakıyordum. Bu ay yine işe geç kalamazdım. Üç kez geç kalırsam, çalıştığım restoranın baş aşçısı Freddo beni kovar ya da daha kötüsü olurdu.

"Dün gece dışarı çıkmamalıydın, aptal," diye mırıldandım, saçımı kuruturken aynı anda pantolonumun düğmesini iliklemeye çalışıyordum.

Ne zaman öğrenecektim? Erken vardiyadan önceki gece içmeye çıkmak berbat bir fikirdi, ama arkadaşım Ben arayıp yeni erkek arkadaşıyla tanışacağımı ve Village'daki yeni moda kulüp Paradise Lounge'un konuk listesinde olacağımı söyleyince, hayır diyemedim. Yani, diyebilirdim. "Hayır" demek imkansız hale gelmemişti. Sadece eğlenmeyi seviyordum, hepsi bu. Hayat yaşamak içindi.

Bunu bana küçük kardeşim öğretti. Her gün. Kendi hatası olmadan, çok zorlu engelleri aşmak zorunda kalmıştı, ama her birine çevresindekilere ilham veren bir cesaretle karşı koymuştu.

İş arkadaşım Lorenzo'ya bir mesaj attım ve benim yerime bakmasını rica ettim, hayır, yalvardım. Sırt çantama bir muz sıkıştırıp, dairemin kapısını çarptım ve beş kat merdiveni koşarak indim.

Tren, benim yaşadığım Brooklyn'den Manhattan'a giden yolcularla doluydu. Bu, geç vardiyayı tercih etmemin birçok nedeninden biriydi. Öğle ve erken akşam vardiyası, işe giden ve eve dönen yolcularla

işe giderken ve eve dönerken yolcularla boğuşmam gerektiği anlamına geliyordu. Aynı gün içinde iki kez saçmalık.

Bir köşeye çekildim ve muzı hızla yedim, buzdolabından bir içecek almadığım için kendime kızdım. Otuz dakika sonra sokağa çıktım, saat erken olmasına rağmen hava nemli ve boğucuydu. Henüz 10 Haziran'dı ama yazdan bıkmıştım bile. Sonbahar, yaprakların turuncu ve altın rengine döndüğü, turistlerin geldikleri yerlere geri döndüğü ve acı kışın henüz çok uzak olduğu, bu yıl hiç gelmeyeceğine kendimi ikna edebileceğim yılın en sevdiğim mevsimiydi.

En sevdiğim şarküteride hizmet bekleyen müşterilerin sırası çok uzun değildi ve Freddo'nun on beş ya da yirmi dakika geç kalmamdan dolayı kızacağını düşünerek sıranın sonuna geçtim. Şampiyonların akşamdan kalma ilacı olan portakal suyu (en azından benim için) ve öğle yemeği için çavdar ekmeğinde tavuk salatası sipariş ettim. Bazen restoranda yemek yerdim, ama kalçalarım ancak belirli bir miktar makarnayı kaldırabiliyordu, sonra talihsiz bir boyuta şişiyor ve acı verici bir müdahale gerektiriyordu. Diyetler beni huysuz yapıyordu, bu yüzden tartıda kendi kendime koyduğum hedefin beş pound üzerine çıktığım anda, gördüğüm her şeyi yememi isteyen İtalyan genlerimi geri çekiyordum. En azından birkaç günlüğüne.

Portakal suyu kabının plastik kapağını açtım ve sokağa çıkmadan önce yarısını bir dikişte içtim. Saatime baktım. On beş dakika geç *kalmıştım*. *Kahretsin. Koşsam iyi olur*. Koşmaya başladım, işe gidenler ve turistlerin arasında zikzaklar çizerek ilerledim. Göğüslerimin arasına ter damlıyordu ve nemli saçlarım alnıma yapışmıştı. Koşmak için yaratılmamıştım. Çok kıvrımlıydım ve göğüslerim çok büyüktü, iki ağır spor sütyeniyle sıkıştırılsa bile moraracak kadar.

Telefonum bir mesajla titredi. Eminim Lorenzo acele etmemi söylüyordu ya da Freddo'nun çoktan restorana geldiği ve kovulmamak için gösterdiğim çabaların boşa çıktığı gibi kötü bir haber veriyordu. Çantama daldım. Evet. Lorenzo'dandı. Cevap vermek için mesajı açtım ve...

"Oof."

Sert bir kaya duvarına çarptım. Portakal suyumun kalıntıları bardaktan fırladı ve talihsiz adamı, bir zamanlar beyaz olan gömleğini, iyi ütülenmiş lacivert takım elbisesini ve UFC maç öncesi yüzleşmesinde bir dövüşçüye yakışır bir bakışla boğdu.

"Kahretsin. Tanrım, özür dilerim." Elimi, gömleğini kurutup temizleyebileceğim gibi ona doğru umutsuzca salladım.

"Üzgün olmalısın." Sanki sabırsızlıkla uğraşmak istemediği sinir bozucu bir yaban arısıymışım gibi, çırpınan ellerimi itti. "Nereye gittiğine bakmadın da ne oldu?"

"Turuncu sana yakışmıyor mu?" Onun öfkesini yatıştırmak için gülümsedim. "Yani, turuncu ve mavi birbirine çok yakışır, biliyorsun. Belki yeni bir moda başlatabilirsin."

"Ciddi misin sen?" Kaşlarını daha da çatarak sordu. "Bunu gördün mü?"

Sanki sabah güneşinin sıcaklığında kurumaya başlayan kocaman turuncu lekeyi fark etmem için bir işaret levhasına ihtiyacım varmış gibi kendini gösterdi.

Gözlerimi kısarak baktım. "Özür diledim."

"En son Instagram gönderinin beğeni sayısını kontrol etmekle bu kadar meşgul olmasaydın, bana çarpmazdın ve bu yüzden özür dilemek zorunda kalmazdın. Ve ben de önemli bir toplantıya bu halde gitmek zorunda kalmazdım."

Instagram mı? Tamam, şimdiye kadar bana kızgın olmasını hoş gördüm. Kaza tamamen benim hatamdı, ama hadi ama, alt tarafı bir gömlek. Kolayca temizlenir. Sanki bir köpek yavrusunu sakatlamışım gibi davranmasına gerek yok.

Yavru köpeği sakatlayacak değilim ya. Tanrım, bu düşünce bile midemi bulandırdı.

iğre

ndiri *Odaklan, Gia.*

yord Bir şekilde, ateşli İtalyan annemden ziyade dost canlısı Amerikalı babamın u. tavrını takındım

ve sesimi sakın tuttum. Aferin bana. "Kuru temizleme masraflarını ben ödeyeceğim."

"Sence bu... bu... turuncu leke gömleğin üzerinden çıkacak mı?

Saçmalama."

Azı dişlerimi gıcırdattım. Tamam, yeter artık. Üzgünüm baba, ama Milanlı köklerimin ortaya çıkma zamanı geldi.

"Oh, siktir git, pislik. Bu sadece bir gömlek, hem de pek ilginç olmayan bir gömlek. Özür diledim. Sen ise özrümü kabul etmek yerine pislik gibi davranmayı tercih ettin. Şimdi, izin verirsen, burada durup seni dinlemekten çok daha önemli işlerim var."

Bay Jerkface ile uğraştıktan sonra Freddo ile hesaplaşmaya hazır bir şekilde işe gittim. Personel girişinden restorana girdim ve çantamı dolabıma tıktırdım, kan basıncım hala "kaynama noktasında" seyrediyordu. Bazı insanlar. Gerçekten. Bunu yapması onu öldürür müydü?

temizlik faturasını ya da yeni bir gömlek masrafını göndermeyi kabul etmesi onu öldürür müydü?

Arkamda kapı açıldı ve ben hızla döndüm. "Siktir, Lorenzo, beni korkuttun. Freddo geldi mi?"

"Paçayı kurtardın." Lorenzo şef şapkamı ve beyaz önlüğümü askıdan aldı ve bana uzattı, kendi şapkasından koyu renkli saçları sarkıyordu. "Üstünü değiştir ve mutfağa gir, geç kaldığını fark etmeden önce. Yine." Ona dilimi çıkardığımda hiç bozulmadan sırıttı.

Beyaz önlüğümün düğmelerini ilikledim, kalın, uzun saçlarımı bir fileye topladım, şapkamı taktım ve mutfağa doğru yöneldim. Lorenzo, öğle servisi için hazırlanması gereken sebzeleri benim çalışma alanıma dizmişti. Parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük kondurdum.

"Sen, dostum, bir meleksin."

"Sen de benim için aynısını yapardın. Biz çalışanlar birbirimize destek olmalıyız." Dirseğiyle beni dürttü. "Değil mi?"

"Haklısın."

Lorenzo'ya bu sabah The Suit ile yaşadığım tartışmayı anlatırken kırmızı ve sarı biberleri doğramaya başladım. Tahmin ettiğim gibi, o da güldü.

"Zavallı adam. Sabah dokuzdan önce portakal suyu ile ıslatıldı ve ateşli bir İtalyan tarafından azarlandı."

"Zavallı adammış, hadi oradan. Portakal suyunun yarısını içmiş olmam ne yazık. Tamamen ıslanmayı hak etmişti."

"O ofisinde kendi tarafını anlatırken, duvarın üzerinde bir sinek olmak isterdim."

"Peh. Eminim orada bir yerlerde 'aptal' ve bir iki 'sürtük' kelimesi geçiyordur. Kadınlar hakkında klişelerle konuşan tiplere benziyordu."

Lorenzo tekrar güldü, kahverengi gözleri parıltıyordu. "Neden geç kaldığını ve bu ay üçüncü kez senin yerini tutmak zorunda kaldığımı anlatmak ister misin?"

"Alarmım çalmadı." Yüzümü buruşturdum. "Ya da çalmış olabilir, ama ben duymadım." Kırpiklerimin arasından ona baktım. "Dün gece biraz dışarı çıktım."

"Gia!" Lorenzo başını salladı. "Geçen seferden sonra, erken vardiyadan önceki gece artık partiye gitmeyeceğini söylemiştin."

"Biliyorum." İnledim. "Ama Ben aradı ve karşı koyamayacağım tatlı, bal kaplı bir havuç salladı."

"Ne tür bir havuç?"

"Bir ısırık almak isteyeceğin türden." Kaşlarımı oynattım. "Beni Village'daki yeni eşcinsel kulübüne götürdü."

"Paradise Lounge mu?"

Ben başımı salladığımda Lorenzo'nun

ağzı açık kaldı. "Seni şanslı kaltak."

"Biliyorum. Tanrım, harikaydı. Gözlerin sürekli yuvalarından fırlayacaktı. *Ve* beni yeni erkek arkadaşıyla tanıştırdı." Elimini yüzümün önünde salladım. "Lanet olsun, çok yakışıklıydı. O lezzetli sandviçin içindeki et olmak için neler vermezdim."

"Yanlış ekipman, tatlım."

"Biliyorum." Dudaklarımı büktüm. "Neden tüm eşcinsel erkekler bu kadar yakışıklı?"

Lorenzo dilini üst dişlerinin altından geçirdi ve kalçasını dışarı çıkardı. "Çünkü biz Tanrı'nın armağanıyız, tatlım."

"Bence eşcinsel erkekler, Tanrı'nın kadınlara son 'siktir git'idir."

"Nasıl yani?"

"Şey, bize başa çıkamayacak kadar gençken adet dönemini veriyor, sonra hayatın tam da güzelleştiği anda menopozu veriyor ve aradaki dönemde de bize bu muhteşem eşcinsel erkekleri 'Haha, şaka sana' diyerek atıyor. Ugh."

"Daha çok çalış, daha az gevezelik et, Gia." Freddo yemek odasına giderken mutfaktan hızla geçti.

"Tabii ki, Freddo." Ona en tatlı gülümsememi gösterdim, sonra gözden kaybolurken ona orta parmağını gösterdim.

"Bir gün, bunu yaptığını göreceksin," dedi Lorenzo. "Ve sonra..." Yavaşça parmağını boğazına götürdü.

"Hayır, Freddo'dan daha akıllıyım. Ayrıca o zamana kadar kendi restoranım olacak."

Lorenzo'nun gözleri yumuşadı. Kendi restoranımın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu, ama aynı zamanda benim de bildiğim gibi, bunun kolay, ucuz veya kısa sürede gerçekleşecek bir şey olmadığını da biliyordu. Bu da, her fırsatta Freddo'yu kızdırmamam gerektiği anlamına geliyordu.

"Hedeflerin olması iyi bir şey, Gia. Ve bunu başarabilecek biri varsa, o da sensin." "Bu kaderimizde yazılı, dostum." Gülümsedim. "Bir gün, hepsine sahip olacağım elde edeceğim."

Bölüm 2

Penn

Portakal suyu spermden daha yapışkan.

BUGÜN YENİ BİR ŞEY ÖĞRENDİM. Portakal suyu spermden daha yapışkandır. Bu sabah uyandığımda öğreneceğimi düşündüğüm bir hayat dersi değildi, ama köşeyi dönüp lanet olası bir bardak portakal suyunu üstüme döken fırtına gibi bir kadın bu fikri kafamdan silip attı.

Neyse ki, en sevdiğim Tom Ford takım elbise en kötüsünden kurtuldu. Aynı şey, en sevdiğim tasarımcının gömleği için söylenemezdi. Ve bunun olacağı günler arasında, babama ve tüm yönetim kuruluna, kutsal "Kingcaid ailesi" markasının dışında kendi restoranımı açtığımı haber vermek üzere olduğum gün olması gerekiyordu. Sadece bu da değil, restoran işleri çok iyi gidiyordu. Üstüne üstlük, Kingcaid oteline sadece iki blok uzaklıktaydı ve haber yayıldığında oradan iş çalabilirdi.

Asher, en büyük ağabeyim ve Kingcaid Otellerinin CEO'su, yeni girişimimden tamamen haberdardı. Henüz bir fikir aşamasındayken ona anlatmıştım ve Asher, Asher olduğu için, babamın ne düşündüğünü umursamayıp bu işe girmeye cesaret etmemi söylemişti. Tamam, tam olarak bu kelimeleri kullanmamıştı. Babam ikimizden de büyük saygı görüyordu, ama Asher yine de benim tarafımdaydı.

Restoranı para için açmamıştım. Tanrı biliyor ki, Kingcaid Restaurants'ın CEO'su olarak aldığım maaş ve geçen yıl yirmi beş yaşına girdiğimde erişim hakkı kazandığım hatırı sayılır miktardaki güven fonu sayesinde, ölümsüzlüğün çaresi bulsam bile harcayamayacağım kadar çok param vardı. Ama ne kadar çok çalışırsam çalışayım, sanki babamın ve amcalarımın emeklerinin sırtında oturuyormuşum gibi hissediyordum. Bu restoran, Kingcaid dışında kendimi kanıtlama şansımdı.

Ama asıl neden Theo'ydu. En iyi arkadaşım ile bir gün birlikte restoran işine girmek için planlar yapmıştık. Sonra o öldü. Benim yüzümden.

Midemi bulandırdı, suçluluk duygusu sürekli yanımdaydı. Orayı ovuşturdum, sonra küfrettim, turuncu yapışkan maddeyle kaplı avucuma bakarak. Lanet olsun. Kesinlikle spermden daha yapışkan

Asansörle ofise çıkarken, midemde bir utanç hissi belirdi. OJ'li kadına bu kadar kaba davranmamalıydım. Aşırı tepki vermiştim ve sonuçta bu bir kazaydı. Ben, çoğu insandan daha iyi, bu tür kazaların ne kadar kolay olabileceğini biliyordum. Eğer o telefonda olmasaydı, belki de çarpışmamız beni ona küfür etmeye sevk etmezdi. Ama o da aldığı kadarını vermişti. Muhtemelen damarlarında kan yerine acı sos akıyordu.

Gülümsedim. Eminim iş arkadaşlarına, arkadaşlarına ya da gittiği yere olanları anlatırken, beni tanımlamak için kullandığı birçok kelime arasında "aptal" ve "pislik" de vardı.

Asansör kapıları açıldı ve resepsiyon alanına çıktım. Resepsiyonistimiz Hazel, baştan aşağı şok olmuş bir şekilde bana baktı. "Oh, kahretsin, Penn."

Ona meşhur gülümsemelerimden birini gösterdim. "Bir bardak portakal suyu ile tartıştım ve kaybettim. Açıkçası. Neiman Marcus'u ara ve hesabımdan yeni bir gömlek alıp teslim etmelerini söyle. Çabuk ol. 16 inç yakalı. Ve bir kravat," diye ekledim. "Mavi."

"Tamam."

Telefonu eline aldı ve numarayı çevirirken bana sempatik bir gülümseme attı. Toplantı odasına girdim. Kuzenim ve Kingcaid Music'in CEO'su Aspen, portakal lekeli gömleğime bir bakış attı ve kahkahayı bastı.

"Ne oldu sana?"

"Bir kadın turuncu rengin beyazdan daha çok bana yakıştığını düşünmüş." İğrenerek yüzümü buruşturdum. Kurumuş portakal suyunun ekşi kokusu midemi bulandırmaya başlamıştı.

"Ona moda sektöründe iş aramamasını söyle. Beyaz, maviye çok daha yakışıyordu." Aspen parmağını dudaklarına götürdü. "Yatak odandaki bir başka çentik, senin meşhur 'tek seferlik' ilişkilerine pek de meraklı olmadığını karar verdi, değil mi Penn?"

"Aslında o bir yabancıydı."

"Hepsi öyle değil mi?" Şok edici mor saçlarını eliyle taradı, yakut kırmızısı dudakları bir gülümsemeye gerildi. "Onları tanıyacak kadar uzun süre yanında tutmuyorsun."

"Oh, bu da ne?" Ceketimin üst cebine uzandım ve orta parmağımı çıkardım.

Aspen tekrar güldü. "Elinden gelen en iyi cevap bu mu?"

"Hayır, ama sen benim ağır silahlarımı kullanmamı gerektirecek kadar özel biri değilsin."

Bu hiç de doğru değildi. Aspen'i çok seviyordum ve o da beni idol olarak görüyordu. Ailemiz birbirine çok yakındı, ama aynı zamanda en iyi şekilde kavga edip tartışırdık, en çok da ben ve Aspen. Annemle babamın üç oğlu vardı, amcam Jameson'ın da öyle. Aspen'in babası Jacob, babamın kardeşleri arasında iki oğlu ve bir kızı olan tek kişiydi. Sekizimizin Aspen'i son derece koruduğunu söylemek yeterli.

Tabii onun korumamıza ihtiyacı yoktu. Kuzenimin sağ kroşesi çok sertti.

Yönetim kurulu odasının kapısı açıldı ve Asher içeri girdi. Kardeşim Batı Kıyısı'nda, Seattle'da yaşıyordu, ancak kısa süre önce büyükannem ve büyükbabamı görmek için Grand Cayman'a yaptığı seyahatten dönmüştü ve eve giderken bana uğrayıp, yönettiği Kingcaid Manhattan oteline bakmaya karar vermişti. Bundan şikayetçi değildim. Ash'i istediğim kadar sık göremiyordum ve şimdi evlenmek üzere olduğu için ağabeyimi daha da az görecektim. Onu suçlamıyordum. Nişanlısı Kiana, tam bir mücevher gibiydi. Asher için fazla iyiydi, ki o da bu görüşe kolayca katılırdı.

"Sana ne oldu böyle?" Ash masanın başına bir sandalye çekti. "Kabakla kavga mı ettin? Cadılar Bayramı'na daha birkaç ay var."

Aspen kıkırdadı. Ash de ona katıldı. Ben ise ters ters baktım.

"Komik. Bir bardak portakal suyu ile kaza oldu. Hepsi bu."

"Sözde 'yabancı'dan." Aspen parmaklarıyla tırnak işareti yaptı.

"Ah, bu günlerde onlara öyle diyor." Ash bilgece başını salladı. "Yakında, çok da uzak olmayan bir gelecekte, küçük kardeşim, hiç beklemediğin birine sıırıslıkam aşık olacaksın. Ve ben, o günün gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum."

Dilimle yanağımın içini yuvarladım ve yavaşça başımı salladım. "Olmayacak."

Ash, video konferans sistemini başlatırken yüzünde "Tabii, eminim" ifadesiyle bakıyordu. Saatime baktım ve Neiman Marcus'un o lanet gömleği teslim etmesinin ne kadar süreceğini düşündüm.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, Hazel nefes nefese gelip bana bir çanta uzattı. "Umarım sana olur."

"Sen bir meleksin." Ceketimi çıkardım, kravatımı çözdüm ve üç saniye içinde gömüğümün düğmelerini açtım. Mahvolmuş gömleği toplantı masasına attığımda, Aspen gözlerini kapattı.

"Kör oldum! Kör oldum!"

"Siktir git Aspen. Ben kaslı ve yakışıklıyım, bunu sen de biliyorsun. Bu vücut için çok çalışıyorum."

"Sorun şu ki, sevgili Penn, bunu biliyorsun ve bu sana aşırı özgüven veriyor."

"Saçmalık." Kollarımı yeni gömleğin içine sokup düğmelerini ilikledim. "Fazla özgüven diye bir şey yoktur."

"Aile işinden ayrılmaya cesaret ettiğini Joshua amcana söylediğinde bunu göreceğiz."

Midem altüst oldu. Babam havalı bir adamdı. Yeni girişimime destek vereceğinden yüzde doksan eminim. Ama zihnimin bir köşesinde, yüzde onluk bir şüphe vardı, Theo's'u açmadan önce ona haber vermediğim için hayal kırıklığına uğrayacağını söylüyordu. Aile ismim sayesinde başarısı neredeyse garantili olmayan, kendi başıma bir meydan okumaya ne kadar can attığımı ona anlatabilmeyi umuyordum. Ona şimdi söylemeye karar vermemin tek nedeni, restoranın benim bile öngöremediğim bir başarıya ulaşmasıydı ve babamın bunu başka yollardan öğrenmesini hiç istemiyordum.

"Tamam, artık giyindin Penn, başlayalım mı?"

Ash video konferans yazılımına giriş yaparken, ağzım kuruyarak başımı salladım. Aile üyelerim tek tek ekranda belirdi. Babamın yüzü görüldüğünde, bir bardak suya uzandım.

İşte başlıyoruz.

Sonuçta, endişelenmeme gerek yokmuş. Yüzde doksan kazandı. Babam ve amcalarım, Kingcaid restoran zincirinin CEO'su olarak sorumluluklarımı ihmal etmediğim sürece, kendi başıma bir iş kurmamı büyük ölçüde desteklediler. Her ikisi için de programımda yer olduğunu ve beni destekleyen mükemmel bir ekibim olduğunu ona garanti ettim.

Babam restorana neden Theo's adını verdiğimi sorduğunda biraz garip bir an yaşandı. Soruyu geçiştirmeyi başardım, yüzümü düzelttim ve boğazımdaki büyük yumruyu yuttum. Sonra Aspen bana hazırlıksız bir hakaret yöneltti ve o an geçti.

Ailem, Harvard'daki ilk haftamda tanıştığım ve yaklaşık on saniye sonra en iyi arkadaşım olan Theo'yu hiç tanıımıyordu. Üç yıl önce, benim aptallığının onun ölümüne yol açtığını bilmiyorlardı. Beni içten içe yiyip bitiren suçluluk duygusundan habersizdiler. Ve o ölümcül günde olanları paylaşmaya hiç niyetim yoktu.

Toplantı sona erdi ve o sabah saat yedide gözlerimi açtığımndan beri beni zorlayan gerginlik buharlaştı. Aspen, "lanet olası kaprisli rock yıldızları" diye mırıldanarak hızla uzaklaştı.

Ash omzuma vurdu. "Sana onun iyi biri olacağını söylemişim."

"Evet." Gülümsedim. "Kendini beğenmişlik sana her zaman yakışır." Ceketimin düğmelerini ilikledim. "Peki, gitmeliyim. İki işim var."

"Bu akşam ne yapıyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım.

"Çalışıyorum."

"Kiana ve ben yarın Seattle'a dönüyoruz, ama düğün hakkında seninle konuşmak istiyoruz."

"Öyle mi?"

"Tarihi belirledik." "Bu harika bir haber."

"Ve..." Bir an durdu. "Senin sağdıçım olmanı istiyorum."

Ağzım açık kaldı, göğsüm gururla doldu. "Çok... çok isterim, Ash. Onur duyarım." Kıkırdadım. "Ama Johannes kızabilir, ikinci kardeş olduğu için."

"O sorun etmez. Seninle konuşmadan önce onunla konuştum. Adil olur diye düşündüm."

İşte bu, tam da benim en büyük ağabeyimin yapacağı bir şeydi. Ailem dışında, Ash'ten daha iyi bir insan yoktu bu dünyada. Gerçekten iyi bir adamdı ve en muhteşem düğün gününü hak ediyordu. Ve sağdıç olarak, sorumluluklarımı ciddiye alacaktım, özellikle de bekarlığa veda partisi konusunda.

"Bu kesinlikle kutlanacak bir olay, Ash. Akşam yemeği benden. Theo'nun yerinde."

"Senin tamamen dolu olduğunu sanıyordum."

"Öyleyiz. Ama üç kişi için yer ayarlayabilirim."

"Dört. Kiana'dan baş nedimesini davet etmesini isteyeceğim. Bu, sizin tanışmanız için iyi bir fırsat olacak. Yani, gelin ve damattan sonra, siz ikiniz düğünde en önemli kişilersiniz."

"Harika. Sabırsızlıkla bekliyorum. Tüm cazibemi kullanmaya hazırım." Alt dudağımı dilimle yaladım.

Bana parmağını salladı. "Şimdi dinle. Gia, Kiana için çok önemli ve bu yüzden benim için de önemli. O yüzden en iyi davranışını sergile. Ve sikini pantolonunda tut. Baş nedimeye asılma."

Gölerek ellerimi barış işareti olarak kaldırdım. "Yemekte sikimi çıkarmak, Theo'nun için yaratmaya çalıştığım doğru atmosferi yaratır mı emin değilim."

"Penn." Ash sesini uyarıcı bir tonla doldurdu. "Ciddiyim."

"Tamam, tamam. Yemin ederim, sikim pantolonumun içinde kalacak ve bir çubuk gibi baş nedimenin amını aramayacak."

Ash inledi. "Sen kaybedilmiş bir davasın."

"Yine de beni seviyorsun." Kapıya doğru yöneldim ve başımın üstünden el salladım. "Bana saatini mesajla, ben de masa ayarlarım."

Bölüm 3

Gia

Evren benden nefret ediyor.

Öğle servisi bittiğinde terden sıırıslıklam olmuşum, bütün gün ayakta durmaktan bacaklarım ağrıyordu ve dün gecenin etkilerini tüm vücudumda hissediyordum. Akşam servisi için hazırlıkları bitirmem gerekiyordu, sonra eve gidip, parçalanmış ayaklarımın acısını sıcak köpük banyosunda dindirebilir ve saat sekizde yatağıma girebilirdim.

Tanrım, belki de yaşlanmak böyle bir şeydi. Yirmi beş yaş, otuz yaşa doğru giden bir yoldu ve dışarı çıkmak büyük bir çaba gerektiren, akşamdan kalmalığın etkisinden kurtulmak üç gün süren bir yaş değil miydi?

"Gia, dünyaya dön." Lorenzo makarna malzemelerini masama bıraktı. "Tagliatelle, angel hair ve otuz beş kişilik ıspanaklı ravioli."

"Seni mutfağın patronu yapan kim?" Yorgun başımı omzuna yasladım. "İstemiyorum." Ağlıyormuş gibi yaptım. Lorenzo güldü.

"Şöyle düşün. Ne kadar çabuk bitirirsen, o kadar çabuk eve gidebilirsin."

"Ugh. Mantıkla konuşmaya başladığında nefret ediyorum."

"Ve," diye ekledi, "belki bir dahaki sefere Ben sana havuç salladığında, sen reddedeceksin."

"Havuç neye bağlı." Kaşlarımı kaldırdım. "Yani, eğer denemeye karar verip yeni erkek arkadaşını da getirirse, havucu yemek zorunda kalacağım."

Lorenzo başını salladı. "Sen iflah olmazsın. Ayrıca, o havucu yemenin şansı sende olduğundan daha fazla bende."

"Yine o lanet mantığınla başlıyorsun." Ona surat yaptım. "Aptal biyoloji."

Sonraki doksan dakika boyunca aralıksız çalıştım ve son ravioli partisini keserken, baş aşçı Freddo, ürkütücü bir hayalet gibi yanımda belirdi.

"Ön tarafta bir ziyaretçin var. Hazırlıklarını bitirince gidip onunla görüşebilirsin." Parmaklarını sallayarak beni uyardı. "Ondan önce değil."

"Vay canına Freddo, ne kadar da iyisin. Ziyaretçi kim?"

"Adının Kiana olduğunu söyledi."

Çılgılık attım, ravioli kesicisini düşürdüm ve Freddo'nun "Hazır olduğunda dedim!" diye haykırışını duymazdan gelerek restorana koştum.

"Kee!" En iyi arkadaşımı kucakladım ve onu unla kapladım. "Neden geleceğini söylemedin?"

Beyaz önlüğümün bel kısmından bir havlu çıkardım ve onu havluyla silerek ununu temizledim.

O kıkırdadı ve elimi itti. "Sana sürpriz yapmak istedim."

"Eh, bunu başardın. Tanrım, seni görmek ne güzel. Neredeyse nasıl görüldüğünü unutmuştum."

"Bir hafta önce FaceTime'da görüştük."

"Evet, ama." Dudaklarımı büzüştüm. "Bu, yüz yüze görüşmekle aynı şey değil. Çok uzun zaman oldu."

"Yedi hafta oldu. Ash'i seninle tanıştırmak için getirmiştım, hatırladın mı?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bronzlaşmışsın. Seattle'da güneş parlamıyor, nasıl bronzlaştın?"

"Seattle'da güneş parlıyor, aptal. Ara sıra. Ama bu... Ash'in dedesi ve ninesiyle tanışmak için Grand Cayman'da birkaç gün geçirdim."

İnledim. "Tanrım, ne kadar şanslısın. Neden ben de beni tüm bunlardan kurtaracak muhteşem bir milyarderle tanışamıyorum?" Restoranın etrafını işaret ettim.

Kiana sırtıttı. "Şey, büyükannesi bizi ayrı yatak odalarına yerleştirdi, o yüzden çok kıskanma."

Ağzım mükemmel bir "O" şekli aldı. "Yapmadı."

"Yaptı. Biraz 'biz' zamanı geçirmek için ormana gizlice kaçmak zorunda kaldık." "Şu haline bak, herkesin içinde heyecanlanıyorsun. Buradaki işim bitti." "Oh, uslu dur."

Kee bana o özel bakışlarından birini attı, kaşlarını çatıp başını sallayarak onaylamadığını gösterdi, ama benim umursamaz tavrımdan duyduğu umutsuzluğun ardında, beni seviyordu. Tıpkı benim onu sevdiğim gibi.

"İşin ne zaman bitiyor?"

Omzumun üzerinden arkama baktım. Freddo mutfağın girişinde durmuş, kollarını kavuşturmuş, kırıksık yüzünde somurtkan bir ifadeyle bakıyordu.

"Biraz daha hazırlık yapmam gerekiyor, sonra akşam vardiyası gelmeden önce temizlik yapacağım, sonra tamamen seninim." Koltuk altlarımı kokladım. "Tabii duş aldıktan sonra. Phew." Elim yüzümün önünde salladım.

Kee de eğilip beni kokladı. "İyi fikir. Temizlendikten sonra yemeğe geliyorsun." Başını yana eğdi. "Bunun benim nedimem olmanı kutlamak için bir kutlama diyelim."

Ağzım açık kaldı. Ellerimle burnumu ve ağzımı kapattım, boğuk bir sesle "Aman Tanrım, şaka yapıyorsun" dedim.

"Hayır, şaka yapmıyorum. Senden başka kimi seçebilirim ki? Ama kendini hazırla. Büyükannesi Grand Cayman'da beş yüz kişilik bir konuk listesiyle her şeyi planladı, aralarında bir senatör, vali ve kim bilir başka kimler var." Tüm vücudu titredi. "O kadar kalabalığın önünde yürüyüş yapmayı, elbisenin eteğine topuğumun takılmasını ve yüzüstü düşmeyi düşünmek bile beni korkutuyor."

"Dur." Onun kollarını tuttum. "Düğün *Grand Cayman*'da mı olacak?"

"Oh." Kee başını salladı. "Evet. Ash'in büyükannesi seyahat etmeyi pek sevmez."

Omuz silkti. Ben çığlık attım. Freddo, hemen mutfağa dönmem için bana emir yağdırdı.

"Beni kovmadan önce işimi bitirsem iyi olur." Kee'ye sıkıca sarıldım. "Ama bu akşam her şeyi duymak istiyorum."

"Yani yemeğe gelecek misin?" "Tabii ki."

O gülümsedi. "Harika. Saat yedide Theo's adında bir yerde buluşacağız. Orası..."

"SoHo'da. Biliyorum. Vay canına! Orası bu mahalledeki en havalı yeni restoran. Masa için bekleme listesi, sanki milyonlarca yıl gibi bir şey. Sanırım milyarderle evlendiğin için hayatın artık böyle olacak." Musa gibi dalgaları ayırır gibi bir hareket yaptım. "Dünya ayaklarının dibine düşüyor. Bu gidişle beni tanıdığını bile unutacaksın. Düğünden sonra yapalım, olur mu? Tatile ihtiyacım var."

Kee başını salladı. "Biraz abartmıyorsun, Gia?"

"Beni tanırsın."

"Ve bilgin olsun, masa bulmak parayla alakalı değildi, tamamen aile bağlantıları sayesinde oldu. Ash'in kardeşi Penn bu restoranın sahibi."

"Ooh, başka bir zengin, yakışıklı adam." Parmağımı alt dudağıma vurdum. "Christian Bale'e benzemiyor, değil mi?"

Benim kahramanım, mutlak idolüm ve diğer tüm erkekleri onunla kıyasladığım adam. Ne yazık ki, hiçbiri onun seviyesine ulaşamadı, hatta yaklaşamadı bile. Bu yüzden geçmişim bir gecelik ilişkilerle doluydu. *Ne diyebilirim ki? Standartlarım yüksek.*

Tamam, renkli cinsel geçmişim söz konusu olduğunda bu tam olarak doğru sayılmaz, ama Christian Bale *olmayan* bir adamla yerleşmek mi? O adamın çok özel biri olması gerekirdi ve kabul edelim ki, böyle adamlar Freddo'nun iltifatlarından daha nadirdir. Ayrıca, hayat yerleşmek için çok kısaydı. Benim mottom, kalçamı çıkarmadan bir erkeğin boynuna bacaklarımı dolayabilecek kadar gençken hayatın tadını çıkarmaktı.

"En azından yirmi yaş daha genç, yani pek sayılmaz."

"Hey. Bale'imi kötüleme. Tecrübenin çok önemi var."

Kee gözlerini devirdi. "Yemin ederim, bu çılgın fanteziden vazgeçene kadar, asla doğru kişiyi bulamayacaksın."

"İlişkiler abartılıyor."

"Gia, bu işi istiyorsan, on saniye içinde mutfığa girmelisin."

Omzumun üzerinden Freddo'ya baktım ve elimi sallayarak reddettim. "Üzgünüm Kee. Yüzü iğrenç mor renge dönmeden gitsem iyi olacak. Yere düşerse ona suni teneffüs yapmam."

Kee güldü. "Tanrım, seni seviyorum." Bana sarıldı ve yanağını öptü. "Yedi. Geç kalma."

Gülümsedim. "Sanki gecikecekmişim gibi."

En iyi arkadaşım, nişanlısı onu benden çalmadan önce kaliteli zaman geçirme ihtimali karşısında, köpük banyosu ve erken yatma düşüncelerini bir kenara attım. Ayaklarımın ağrması umurumda değildi. Henüz yirmi beş yaşındaydım ve hayat yaşamak içindi. Öldüğümde uyumak ve ayaklarımı dinlendirmek için bolca vaktim olacaktı.

Ayrıca, Lorenzo'ya övünme hakkı da kazanmış olacaktım. Dün gece Paradise Lounge, bu gece de Theo's. Şehrin en popüler iki mekanına gitmek, haftalarca konuşulacak bir haberdi. Hazırlıklarımı bitirdim,

akşam planlarımı bıraktım, Lorenzo'nun yanaklarının yeşilimsi rengini gördüm ve güldüm - bu onun rengi değildi - ve eve koşarak gidip kendimi hazırladım.

Restoranın kıyafet kurallarını kontrol ettim ve "şık ve rahat" ifadesini görünce dişlerimi gıcırdattım. Bu tanımdan *nefret ediyordum*. Freddo da bizim restoranda bu ifadeyi kullanıyordu ve ben sık sık ona bu konuda itiraz ediyordum. Bu ifade aslında ne anlama geliyordu? Erkekler için resmi takım elbise ve kravat mı, yoksa sadece düğmeli gömlek mi? Kadınlar için kokteyl elbisesi mi, yoksa şık bir bluz ve pantolon da kabul edilir mi? Google da pek yardımcı olmadı. "Smart casual için kot pantolon uygun mu?" gibi soruların cevabı "Duruma bağlı" idi ve bu cevap, lezzetli bir penisi olmayan bir erkek kadar işe yaramazdı.

Sonunda, diz boyu krem rengi kolsuz bir elbise ve bir çift kedi topuklu ayakkabı seçtim. Koyu renk saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yaptım, büyük altın halka küpeler taktım ve bileğimi her hareket ettirdiğimde çınlayan bir dizi bilezik taktım.

Telefonum çaldı, Uber'den şoförümün dışarıda beklediğini bildiren bir mesaj gelmişti. Biraz abartılıydı ama metroyla gidip Theo's gibi bir restorana varmak doğru gelmiyordu.

Tüm çabalarımın rağmen, restorana vardığımda saat yediyi on geçmişti. Ayakkabıma tuvalet kağıdı yapışmamış mı, elbisenin eteği külotuma takılmamış mı diye kontrol ettikten sonra restorana girdim. İçerisi nefesimi kesti. Bu mekanı dekore etmek için ciddi bir para harcanmıştı. Chevron desenli meşe döşeme, şık ve modern bir resepsiyon masasına uzanıyordu ve masanın arkasında şık bir hostes müşterileri karşılamak için bekliyordu. Merdivenler sola doğru kıvrılarak üst kata çıkıyordu ve krem rengi deri koltuklar restoranın ana bölümünü çevreliyordu, üstlerinde yumuşak bireysel aydınlatma vardı.

Akıllı rahat giyimmiş, hadi oradan.

Tanrıya şükür, daha şık giyinmişim.

Omuzlarımı dikleştirip resepsiyon masasına yaklaştım. "Merhaba, ben Gianna Greene. Kiana Doherty ve Asher Kingcaid ile randevum var."

"Bayan Greene, elbette, Theo's'a hoş geldiniz. Sizi bekliyorduk. Lütfen beni takip edin."

Hostesin peşinden giderken restoranı gözlerimle taradım. Mekan tıklım tıklımdı ve yanılıyor olabilirim ama New York kökenli büyük Hollywood yıldızı Nate Brook'u gördüğümü sandım. Evet. Kesinlikle oydu. Arkadaşı da muhteşemdi, yanık bakır rengi saçları, atletik vücudu, dik göğüsleri ve hiç göbeği yoktu.

Yine de, ben kendi dolgun hatlarımı seviyordum. Zayıflık fazla abartılıyordu.

Kee beni görmeden önce onu gördüm, dikkati Asher'a odaklanmıştı. Ve dürüst olmak gerekirse, onu suçlayamazdım. Adam çok yakışıklıydı. Nefesinizi kesen biriydi. Kee'nin, özellikle de ilk kez tadına baktıktan sonra, ona bu kadar uzun süre direnmiş olması beni şaşırtıyordu. Ben bir dakika bile dayanamazdım.

Ama ben seksin zevklerinden uzak durma yeteneğimle tanınmıyordum. Ve başkalarının bu konuda ne düşündüğü umurumda bile değildi.

"Gia!" Beni karşılamak için ayağa kalktı ve birkaç saat önce onu sıkıca kucaklamış olmama rağmen yine kucaklaştık. "Geç kaldın." Parmağını salladı.

"On dakika benim için yeterli."

"Doğru. Kendi cenazene bile geç kalırsın."

Asher ayağa kalkıp beni selamladı. Kee koluna dokundu ve gözlerindeki hayranlık göğsümü ısıttı. Onlarıki özel, eşsiz bir aştı ve bazı kadınlar kıskançlık duyabilirlerdi, ama benim kalbimde sadece mutluluk vardı.

"Selam Ash. Seni tekrar görmek güzel. Geç kaldığım için üzgünüm, ama eminim Kee sana zamanı söylemenin benim yeteneklerimin biraz dışında olduğunu söylemiştir."

Asher, bir kızın klitorisini titreten ve biraz rahatlamak için bacaklarını kapatmak istemesine neden olan, o düşük, gürleyen kahkahalardan birini attı. Kee ve Asher'ın karşısındaki bankta kayarak oturdum ve çantamı masanın üzerine koydum.

"Seni de tekrar görmek güzel, Gia."

"Kardeşin hala geliyor mu? Onunla tanışmak ve burayı övmek için can atıyorum. Burası harika."

Asher inledi. "Lütfen ona bunu söyleme. Zaten egosu bir gezegen kadar büyük."

"Birkaç dakika önce mutfağa çağrıldı. Yakında dönecektir. İkiniz iyi anlaşacaksınız bence." Omzumun üzerinden bir şey dikkatini çekti ve başını salladı. "Aslında, işte geliyor."

Döndüm ve...

Dalga geçiyorsun herhalde. Dişlerimi gıcırdattım. Aferin, Lucifer. Aferin.

"Penn, bu benim en iyi arkadaşım, Gianna Greene."

Bu sabahki pisliğe kaşlarımı çattım. "Arkadaşlarım bana 'Gia' der. Senin bu gruba giremeyecek olman ne yazık."

"Bana uyar," dedi Penn Kingcaid yavaşça. "Arkadaşlarımı seçiciyimdir. Onların belirli bir seviyeye ulaşmasını beklerim." Bana sıkılmış bir bakış attı. "Sen biraz uzaksın."

"Penn!" Asher azarladı. "Ne oluyor lan?"

Kee'nin başı, benimle, yanıma kayarak çıkışımı engelleyen adama doğru gidip geldi.

"Durun. Siz ikiniz tanışıyor musunuz?"

"Tanımak ilgiyi ima eder, Kiana, ama benim ilgim yok. Tek etkileşimimiz bu sabah, 'arkadaşın' telefonuna bakmakla meşgul olduğu için önüne bakamayıp *çok* önemli bir toplantı öncesinde *çok* pahalı bir gömleğin üzerine bir bardak portakal suyu döktüğü zamandı." Bir kürdan aldı, zeytine batırdı ve dudaklarının arasına soktu.

O kürdanı alıp onun gözüne saplasaydım, sabıka kaydında ne yazardı acaba?

Asher sırtıttı. "Ah, demek 'Meyve Suyu Olayı'nın sebebi sensin."

"Bu bir kazaydı." Penn'e sert bir bakış attım. "Bu kırmızı şarap kadehi ile tekrarlanabileceğini görebiliyorum." Masadan uzanıp Asher'ın içkisini aldım. "Oh, oh, oh." Şarap kadehini Penn'in kucağına doğru salladım. "Umarım kaymam."

"Gia." Kee gözleriyle bana yalvardı. Penn bir zeytin daha sapladı.

"Bugünkü toplantıdan sonra yaptığımız çubukla su arama konuşmasını hatırlıyor musun kardeşim?"

İnan bana, o konuda bir sorun yok." "Divining rod mu? Bu bir tür soyunma odası muhabbeti mi?"

"Hiç de değil." Asher kardeşine kızgın bir bakış attı. "Penn, Gia'dan özür dile." "Neden? Ben, gittiği yere bakmak yerine sosyal medyasına daha çok ilgi duyan sakar ahmak değildim."

"Hayır, ama sen samimi bir özrü kabul etmeyi reddeden kaba herifdin," diye karşılık verdim.

"Penn!" Asher yumruğunu masaya vurdu ve yakındaki birkaç masadaki müşterilerin dikkatini çekti. "Hemen Gia'dan özür dile, yoksa lanet olası düğüne gelemezsin."

Penn dilini yanağında gezdirdi, derin bir nefes aldı ve kürdanı başka bir zeytine sapladı. "Tamam. Özür dilerim. Bunun bir kaza olduğunu kabul ediyorum." Bana bir kez bile bakmadan özür diledi. "Şimdi mutlu musun?"

Ben homurdandım. "Tanrım, iyi bir şaplak atılması gereken beş yaşındaki bir velet gibi özür diliyorsun."

Sonunda bana değerli ilgisini gösterdi.

"İyi bir şaplak atılmasını severim, sevgilim, birçok sevgilim de bunu memnuniyetle doğrulayabilir. Ne yazık ki, bunu yapan kadını da sevmem gerekiyor, bu yüzden senin elin ve benim kığım yakın zamanda tanışmayacak gibi görünüyor."

Onun bir playboy olduğunu bilmeliydim. Ayrıca kazanmayı da seviyordu; bu çok açıktı. Ben de öyleydim. Ve ben de kolayca pes eden biri değildim.

Onu şeker hastası yapacak kadar tatlı bir gülümsemeyle gülümsedim. "Belki de benim elim ve senin yüzün tanışır."

"Tanrı aşkına." Kee başını ellerinin arasına aldı ve birkaç saniye sonra nefes almak için başını kaldırdı. "Lütfen baştan başlayabilir miyiz? Bencilce gelebilir ama bu sizin ikinizle ilgili değil. Bu bizim düğünümüz."

Asher'ın elini sımsıkı tuttu. "Bu özel günümüzde sizin de bizimle birlikte olmanızı istiyoruz, hem de önemli bir rolünüz olsun istiyoruz, ama eğer sürekli birbirinizin boğazına sarılacaksanız, bunun nasıl işe yarayacağını bilemiyorum. O yüzden, şöyle yapacağız. Ash ve ben "evet" diyene kadar ikiniz aranızdaki anlaşmazlıkları bir kenara bırakacaksınız. Ondan sonra, kafes dövüşü yapıp birbirinizin saçını yolup ya da tavşanlar gibi sevişseniz de umurumda değil. Benim umurumda olan tek şey düğünümün sorunsuz geçmesi. Anladınız mı?"

Omuzlarım çöktü. En son istediğim şey Kee'yi üzmemi ve bunun için dilimi tutmam ve Kee, Bayan Asher Kingcaid olana kadar sağımda oturan pisliği katlanmam gerekiyorsa, öyle yapardım. Tabii, Kee ve Asher duyamayacakları bir yerdeyken dilimi tutardım. Bunun dışında hiçbir söz vermedim.

"Özür dilerim, Kee. Gerçekten." Penn'in yönüne döndüm. "Sen unutabilirsen, ben de bu sabah olanları unutabilirim."

Elini çenesine götürdü, gözleri Asher'a, sonra Kiana'ya ve son olarak bana kaydı. "OJ'nin üzerinde bağırdığım için özür dilerim. Bunun mazereti yok. Annem sana nasıl konuştuğumu duysaydı, beni fena halde azarlardı."

"Doğru," dedi Asher yavaşça.

"Ben kendimi tuttum."

Dudakları seğirdi. "Öyle diyebiliriz."

Elimi uzattım. "Ateşkes."

Penn'in avuç içi sıcaktı, cildi yumuşaktı, barış teklifimi kabul etti, ama gözlerinde bir meydan okuma vardı, bu da kavgamızın henüz bitmediğini gösteriyordu.

"Harika." Kee, altta yatan anlamı fark etmeden, sanki hiçbir şey olmamış gibi menüsünü aldı. "Peki, sipariş verebilir miyiz?"

Bölüm 4

Penn

En esprili cevap ödülünün sahibi...

GELECEKteki KIZ KARDEŞİMİN en yakın arkadaşı, benim için cevabını bulamadığım bir bilmeceydi. Artık tartışmayı bırakıp onu iyice tanıyabildiğim için, onun biraz kurnaz olduğunu isteksizce kabul etmek zorundaydım. Güzel, kıvrımlı, neşeli, zeki, bir kadında çekici bulduğum tüm özelliklere sahipti. Ne yazık ki, bu olumlu özellikleri, sinir bozucu, geç kalma (insanların geç kalmasından nefret ederim) ve açık sözlülük gibi pek hoşlanmadığım özelliklerle birleşmişti.

Bu yüzden, bir ikilem vardı.

Menüyü bir çırpıda kapattı, sonra bana döndü.

"Burası senin restoranın, ne tavsiye edersin?"

Onun tatlı gülümsemesi beni kandıramadı. Ash ve Kiana dinlemediği anda, bana tekrar sataşmaya başlayacağına bu girişimdeki ilk yılın kârını bahse girerdim. Sabırsızlanmam benim hakkımda çok şey söylüyordu. Akıllı, küstah kadınlar benim için kedi nanesi gibiydi; her fırsatta karşılık vermekten ve her karşılaşmanın tadını çıkarmaktan kendimi alıkoymakta zorlanıyordum.

"Duruma göre değişir." Elimi çenemin üzerinde gezdirdim. "Herhangi bir şeye alerjin var mı?"

"Neden?" Dolgun dudakları bir tarafa kıvrıldı. "Bunu bana karşı kullanmayı mı umuyorsun?"

Düşük bir kahkaha attım. "Kahretsin. Beni yakaladın."

"Senin için çok kötü, ben sadece yiyecek eksikliğine alerjim var." Ellerini düzgün kalçalarına götürdü. "Bunları salata yiyerek elde etmedim."

Gözlerim oraya kaydı ve pantolonumun içindeki aletim kıpırdadı. Lanet olsun, hayır. *Üzgünüm dostum, ama bu özel amcığa yaklaşılamayacaksın.* Asher beni uyardığı için değil. İkimiz de biliyoruz ki, bir kadını istersem, onu elde etmekten beni alıkoyacak çok az şey vardır. Ama bu özel kadın... Hayır, teşekkürler. Seksi olabilir, ama dezavantajları avantajlarından çok daha ağır basıyor.

O, benim onun vücuduna bakışlarımı fark etmeden önce gözlerimi ondan ayırdım.

Çok geç. Düzleştirilmiş dudakları ve "Bana bir daha bakarsan, şefe *senin* etini ve iki sebzeni pişirmesini söylerim" diyen bakışıyla karşılaştım, boğazımı temizledim ve menüyü açtım, her ne kadar buradaki her şeyi ezbere bilsem de.

"Şey... ıstakozlu ravioli benim en sevdiğim yemektir. Biber soslu filet mignon da her zaman iyi bir seçimdir."

"Kulağa harika geliyor. İkisini de alacağım."

Arka arkaya birkaç kez gözlerimi kırdım. "Her biri bir ana yemek."

"Biliyorum, ama bunu belirttiğiniz için teşekkürler. Bugün öğle yemeği yemeye vaktim olmadı. Sadece bir muz yedim, o da işe gelirken yedim, bu yüzden yakında bir şeyler yemezsem bu masayı bile yiyebilecek kadar açım."

"Bir muz ve bir portakal suyu," diye ekledim, kaşlarımı kaldırarak. "Bunu unutma."

"Yarım portakal suyu," dedi ciddi bir ifadeyle. "Diğer yarısını sen içtin."

"Ah." Kiana, arkadaşına cevap veremeden araya girdi. "Gia'nın ünlü iştahını bilmiyorsun. Buradaki herkesten daha fazla yiyebilir, hatta daha fazlasını."

"*Man v. Food* adlı programı biliyor musun?" diye sordu Gia. Ben başımı sallayınca, "Şey, onu yeniden çekiyorlar. *Woman v. Food*. Ve ben de programın yıldızıyım" diye ekledi.

Sikim artık kıpırdamıyordu. Dik duruyordu. Yemek yemeyi seven, kıvrımlı bir kadın benim hayallerimin randevusuydu. *Beni şimdi öldürün*.

"Ben de seninle geliyorum." Tabletini hazırlayıp yanımıza koşan garsona işaret ettim. "İki ıstakozlu ravioli, iki az pişmiş filet mignon, biberiye patates ve mor brokoli." Asher'a baktım. "Ve onlar ne isterse."

Şarap şişesini aldım ve Gia'ya bir kadeh doldurdum. Bakışlarının sıcaklığı yüzümü yakıyordu ve şişeyi masaya koyarken ona dikkatimi verdim. "Ne?"

"Senin için her şey bir rekabet mi?" Sesinin keskin tonuna dikkat çekmemek için sesini alçaltmıştı. Endişelenmesine gerek yoktu. Kiana ve Asher yemek sipariş etmekle meşgul oldukları için bizi dinlemiyorlardı.

Eğildim, ağzım kulağına birkaç santim uzaklıktaydı. "İnanmalısın tatlım. Bir uyarı. Ben asla kaybetmem."

"Her şeyin bir ilki vardır." Peçetesini alıp kucığına koydu, sonra şaraba uzandı ve kadehin üçte birini bir dikişte içti.

"Doğru." Başımı salladım. "Ama beni yenmek için senden daha iyi bir ben. rakip lazım."
"

"Rakibini hafife almak ne kadar aptalca." "Ya da belki de benim daha fazla tecrübem olduğu içindir."

Gözlerimin içine baktı, mavi gözleri beni kendine kilitledi. lanet olsun, bu kadının gözleri unutmama beni çiçekleri gibi büyüleyiciydi, sadece daha parlaktı.

Ne yazık ki o çok unutulabilir
biriydi. "Hayır, aptal diyorum."

Ya da belki de değil.

Kıkırdadım, başka bir öldürücü cevap hazırladım, ama telefonum çaldığında ve arayanı gördüğümde bu cevap dudaklarımda kaldı. Telefonu kaptım.

"Affedersiniz, bunu cevaplamam gerek." Konuşmamın duyulmadığından emin olmak için masadan yeterince uzaklaştığımda cevap verdim. "Sandrine. Her şey yolunda mı?"

Sandrine, Theo'nun dul eşi ve benim için her şeyi bırakabileceğim tek kadındı. Aynı zamanda ailemin *asla* bilmeyeceği, *asla* tanışmayacağı biriymi. Yaptığım şeyi onların öğrenmesi düşüncesi midemi bulandırıyor.

O günü asla unutmayacağım, Theo'nun kollarımda can verirken, onu kurtarmak için çok geç gelen ambulansı beklediğimizi. Ona, hayatımın geri kalanını Sandrine ve kızları Corabelle'in hiçbir şeyden mahrum kalmaması için harcayacağıma söz verdim. Ve bu sözümü elimden gelen en iyi şekilde tuttum.

Onu kaybetmenin acısının Sandrine'i neredeyse öldürdüğünü görmek, neden bu hayatı seçtiğimi bana acı bir şekilde hatırlattı. Aşk acıdır. Hem de çok acıdır. Benim böyle bir şeye bulaşmak gibi bir niyetim yoktu.

"Evet, her şey yolunda. Yarın için hatırlatmak için aradım."

Küfrettim. Sandrine güldü.

"Aynen. Unutacağımı biliyordum."

Sandrine yeni bir yere taşınıyordu ve ben Boston'a gidip yerleşmesine yardım edeceğime söz vermişim.

"Çok çabuk geldi."

"Bana mı söylüyorsun? Hala paketlemem gereken tonlarca eşya var ve nakliyeciler sabah dokuzda gelecek. Gece geç saatlere kadar çalışacağım."

Saatime baktım. Yedi buçuktu. "Bu gece on birde orada olabilirim." Sandrine benden üç buçuk saat uzaklıkta yaşıyordu. "Eşyalarını toplamana yardım ederim." Ash'le bir şekilde hallederim.

"Oh, Penn, teklifin çok nazik ama hayır. Abartıyorum. Sorun yok, hallederim. Diğer tarafta eşyaları düzenlememe yardım etme teklifin çok cömertçe. Ne kadar meşgul olduğumu biliyorum."

"Senin için asla çok meşgul değilim."

"Cora ve ben sana sahip olduğumuz için şanslıyız."

Göğsüm ağrıyordu, onu ovuşturdum ve asla azalmayan suçluluk duygusunu hafifletmek için derin bir nefes aldım.

Asla. Hiçbir zaman. Lanet

olsun. Azalmadı. "Ben

olmasaydım..."

"Hayır. Dur. Sakın o cümleyi bitirme." Ağır, pes etmiş iç çekişi kulaklarımı sağır etti. "Seni seviyoruz. Theo da seni seviyordu. Bu bir kazaydı, Penn. Kendini suçlamayı bırakmalısın."

Önlenebilir bir kaza. Lanet olası telefonu açmasaydım, o zaman...

"Restoran nasıl gidiyor?"

Onun dikkatimi başka yöne çekme taktiği, uzun süre düşünmeye dayanamayacağım kadar taze olan korkunç anıları zihnimden uzaklaştırdı.

"Harika gidiyor. Önümüzdeki birkaç ay için tüm rezervasyonlarımız dolu."

Sandrine'i iş ortaklığımda eşit bir ortak yapmaya çalıştım, ama gururlu bir kadın olduğu için bana karşı çıktı. Sonunda, kârın yüzde ellisini Corabelle'e hediye ettim, bu para kızım yirmi bir yaşına gelene kadar emanet olarak tutulacaktı. Sandrine isteksizce kabul etti, ama sadece bu, kızına parlak bir gelecek şansı vereceği için.

Ve ona ev almayı teklif ettiğim zamandan bahsetmeye bile başlamayayım...

"Seninle gurur duyuyorum. Başından beri bunun büyük bir başarı olacağını biliyordum." "O da çok sevinirdi." Burnumun köprüsünü sıkıştırarak

duygularımı bastırmak için burnumun köprüsünü sıktım. "Evin ön tarafında, kendi elementinde, kadınları ve erkekleri aynı şekilde büyüleyen."

Sandrine güldü. "Biliyorum. O adamın çekiciliği bitmek bilmezdi."

"Onu hala özlüyorum." Sesim kırıldı. "Her lanet gün." Omzumun üzerinden bakıp Ash'in gözüne baktım. Uzun sürmeyeceğini belirtmek için parmağımı kaldırdım. "Gitmem gerek. Bu gece burası tıklım tıklım dolu."

"Dikkatli sür. Öğlen saatlerinde yeni yerde görüşürüz."

"Tamam. Görüşürüz." Telefonu kapatmak için elimi kaldırdım.

"Penn?"

Telefonu kulağıma geri götürdüm. "Evet?"

"Cora sana öpücük göndermek istediğini söyledi, al bakalım." Telefonun diğer ucunda öpücük gönderme sesi yüzüme kocaman bir gülümseme getirdi. "Yarın görüşürüz."

Ben cevap veremeden bağlantıyı kesti. Göğsümü son bir kez ovuşturduktan sonra masaya geri döndüm.

"O da neydi öyle?" Asher başını yana eğdi, bir kaşını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı.

"Hiçbir şey. Sadece iş meselesi." "Kingcaid'in iş meselesi mi?"

"Hayır." Boş şarap şişesini alıp havada salladım. "Boş şişe kalamaz. Hemen dönerim."

Barın arkasına geçip başka bir kırmızı şarap şişesi aldım ve geri döndüğümde kendimi toparlamıştım. Ya da öyle sanıyordum.

"İyi misin?" Gia, ben bankta kayarak yanına oturduğumda sordu.

"Neden iyi olmayayım ki?" Sesim çok neşeli geliyordu ve hiç bana benzemiyordu. Onun merakı uyandırılmadan önce, ağır bir alaycı tavır sergilemem gerekiyordu. "Ve iyi olmasaydım, seninle bu konuyu konuşmazdım."

Dudakları inceldi. "İyi, çünkü senin sızlanmalarını dinlemekle uğraşamam."

"Tanrım," diye haykırdı Kiana. "Siz ikiniz biraz sakinleşmezseniz, ikinizin kafasını birbirine çarpacağım." Sinirli bir şekilde homurdandı. "Az önce boş boş konuşuyor muydum?"

"Üzgünüm, Kee." Gia ellerini havaya kaldırdı. "Sadece birbirimizle dalga geçiyoruz. Değil mi, Penn?"

Omuz silktim. "Tabii." Gia masanın altında bana tekme attı ve ben tısladım. "Ah, acıdı." Ayak bileğimi ovmak için eğildim.

"Johannes'in sağdıçlık görevi için iki kötüden daha az kötü olanı olabileceğini düşünüyorum," dedi Ash. "Hiç söyleyeceğimi düşünmediğim bir cümle."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Kiana. "Ve gelin nedimesiyle birlikte koridorda yürümek zorunda *kalmayacağım*, değil mi?"

Ash, Kiana'nın elini tutup parmak uçlarını öptüğünde Gia nefesini tuttu. "Bu senin günün. Ne istersen benim için sorun yok."

"Ah, Kee."

Gia dudaklarını bükerek somurtmaya başladı ve bu benim içimde tuhaf şeyler uyandırdı. Şehvetli şeyler. Penisim sertleşti.

"Bana bunu yapmazsın. Bir hata yapma hakkım var, değil mi? Yani, hadi ama, Penn tam da yumruklamak isteyeceğin türden bir yüze sahip."

"Deneyin ve ne kadar ileri gidebileceğinizi görün," dedim yavaşça.

Kiana ellerini havaya kaldırdı. "Pes ediyorum. Biliyor musun?" İki işaret parmağını sırayla bana ve Gia'ya doğrulttu. "Siz ikiniz, devam edin. Bütün gün birbirinizi parçalayın, umurumda değil. Ama ikinizden biri düğünümü mahvederse, ikinizi de Karayip Denizi'nde boğarım."

"Yapmayız." Gia dirsekleriyle kaburgalarımın vurdu ve bu şakacı bir hareket değildi. "Değil mi, Penn?" diye tekrarlardı.

Bu sefer daha coşkulu bir şekilde cevap verdim. "Kesinlikle. Bu günü hiçbir şeyin mahvetmeyeceğine söz veriyorum."

"Güzel." Kiana başını salladı. "Çünkü sağdıç ve baş nedime olarak ilk göreviniz, erkek ve kadın bekarlığa veda partilerini düzenlemek."

"Bir dakika, ne?"

Çenem düştü. "Ortak bir parti mi?" Kafamı salladım. "Hayır. Bu konuda sınırimi çiziyorum."

"Sonunda," dedi Gia. "Anlaşabileceğimiz bir şey."

"En azından bir şey bulduk," dedi Ash.

"İstediğimiz ve karar verdiğimiz şey bu," diye ısrar etti Kiana. "Ama... ama..." Burnumdan nefes aldım. "Bu planlarımı mahvedecek."

"Dur tahmin edeyim." Gia parmağını alt dudağına dokundurdu.

"Striptizci, değil mi?" Gözlerini devirdi. "Çok tahmin edilebilir."

"Her bekarlığa veda partisinde striptizci olur. Bu işe başvurmak ister misin, tatlım?"

"Beni karşılayamazsın."

"Aceleci davranmayalım." Gözlerimi onun üzerinde gezdirdim. "En azından pazarlık yapmaya hazırsın."

"Ben hiç öyle demedim..." Kollarını kavuşturdu. "Her neyse. Sen bir pisliksin." "Her neyse" rakibin akıllıca cevaplar bulamadığı zaman kullandığı bir kaçış yoludur.

akıllıca cevaplar bulamadığı zaman kullandığı bir kaçış yoludur."

"O zaman bu kelimeyi sık sık kullanıyor olmalısın."

Gülümsedim, parmak uçlarıma üfledim ve ceketimin yakasına sürdüm.

"Sanırım bu raunt benim."

"Düşünüyorum da Ash," dedi Kiana, gözleri kardeşimde. "Düğün konukları için planladığımız eğlenceyi iptal edip bu ikisini sahneye çıkarabiliriz."

"Kesinlikle daha ucuz olur," dedi Ash, garson yemeklerimizi getirirken kendini beğenmiş bir şekilde başını sallayarak. "İkisi birlikte harika bir ikili oluyorlar."

"Ama önce bir parti düzenlemeleri gerekiyor," dedi Kiana, gözlerinde bir ışıltıyla. "Birlikte. Ne yapacaklarını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu Gia.

"Oh, söylemedik mi? Düğün on beş Temmuz'da." "Sadece beş hafta kaldı," dedim. "Fazla zaman yok."

"Bana mı söylüyorsun?" diye inledi Kiana. "Düğünü organize etmek zorunda olmadığın için şükret."

"Eminim büyükanneimin bununla bir ilgisi vardır." Asher'a baktım, o da başını sallayarak şüphelerimi doğruladı.

"Partiyi nerede yapmak istersiniz?" diye sordu Gia.

"Konukların iki kez seyahat etmek zorunda kalmaması için Grand Cayman'da yapmaya karar verdik."

"Mantıklı." Telefonumdaki takvimi açtım. "Hazırlıklara başlamak isterseniz, pazartesi saat dörtte bir saatim boş."

Gia, dikkatimi ona verene kadar cevap vermek için bekledi. Ben dikkatimi ona verdiğim anda, telefonundaki takvimi açtı.

"Üç daha uygun olur."

Dişlerimi gıcırdattım. Benimle oynuyordu. Peki, ona küçük bir zafer kazandırayım, ama büyük zaferler bana ait.

"Sanırım bazı şeyleri ayarlayabilirim. Saat üçte burada buluşalım." Yine o şeker gibi gülümsemesini gösterdi.

"Sabırsızlanıyorum."

Bölüm 5

Gia

**Dakiklik benim güçlü yanımdır
değil, ama en azından
yemek yapabiliyorum.**

NEFES NEF ESE ve göğüslerimin arasında ter damlalarıyla, saat üçü on geçte Theo'nun yerine vardım. Restoran saat beşe kadar açılmıyordu ve kapı kilitliydi. Elimi alnıma sürdüm. Lanet olası New York sıcağı. Sonbahar gelsin artık.

Kapıyı çaldım ve bekledim. Kimse gelip kapıyı açmayınca, bu sefer daha yüksek sesle tekrar çaldım. Yine kimse gelmedi. Mutfak personeli şimdiye kadar gelmiş ve akşam servisi için hazırlık yapıyordu. Üçüncü kez çaldığımda da kimse kapıya gelmeyince, sinirlenip çantamdan telefonumu çıkardım ve Penn'in cuma akşamı yemek sırasında isteksizce verdiği numarayı aradım.

Telefon çaldı, sonra sesli mesaja geçti. Telefonu kapattım ve tekrar denedim, ama aynı şey tekrar olunca, kısa "Burası Penn. Mesaj bırakın" sesini dinledim ve öyle yaptım.

"Penn, ben Gia. Ben buradayım, ama sen yoksun, bu yüzden zamanımı boşa harcadığın için çok teşekkürler."

Telefonu kapattım ve metroya doğru yürüdüm, gelmeyen bu kaba herifin kabalığına kanım kaynıyordu. Bir nedenden dolayı gelemiyorsa, en azından beni arayıp haber verebilirdi. Restoranın arkasındaki çöp konteynırlarının bulunduğu ara sokağı geçerken, Penn önüme çıktı. Dar kot pantolon ve soluk mavi düğmeli gömlek giymişti, gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı ve benim kriptonitim olan ön kollarını ortaya çıkarmıştı.

Bir nanosaniye boyunca ciğerlerim çalışmayı durdurdu. Sonra gözlerim geniş omuzlarından, sinirli bir ifadeyle yüzüne kayd ve o an geçti.

"Ah, buradasın," diye homurdandım. "Uzun zamandır ön kapıyı çalıyorum."

"Ne kadar uzun zamandır?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Bu ne demek?"

"Saat üçte buluşmak üzere anlaşmıştık, değil mi? Ve saatim..." Saatine baktı. "Üç on iki. Yani on iki dakikadır kapıyı açması için birini çağırmaya çalıştığını mı söylüyorsun?"

Ona donuk bir bakış attım.

"Hayır." "Hayır."

"Tamam. Geç kaldım. On dakika büyük bir sorun değil."

"Senin için değil, belli ki." Kalın, koyu saçlarını eliyle taradı. "Açık konuşayım. Geç kalmayı sevmem. İki başarılı iş yürütüyorum, bu da zamanımın sınırlı olduğu anlamına geliyor. Lütfen Gia, gelecekte kararlaştırılan saatte gelerek bana biraz nezaket göster."

O, topuklarını döndürüp binaya girerken, ben ağzım açık, ellerim yanlarımda sıkılıp açılırken, dilimin ucunda bir milyon hakaret sıralanırken ona bakakaldım. Ne pislik *herif*. On dakika geciktim, on saat değil. Yüzyılın suçu sayılmaz.

Metroya geri dönüp, o kibirli piçin partiyi tek başına düzenlemesine izin vermeye çok yaklaştım. Ama sonra Kee'yi ve onun çıkarlarını korumak için birinin öne çıkması gerektiğini düşündüm. Ve o kişi bendim.

Gururumu yuttum ve içeri girdim.

Mutfağın önünden geçerken, içeriye bir göz atmadan duramadım. Mutfak, bir şefin hayalindeki cennet gibiydi, her şey parlak ve yüksek teknolojiliydi ve bolca çalışma alanı vardı. Freddo, ihtiyacımız olan malzemeleri almak için bile zorlanıyordu, mutfağı güzel şeylerle donatmak ise hiç söz konusu bile değildi. Personel, açılış saatine hazırlanmak için koşturuyor, sanki koreografi yapılmış gibi uyumlu bir şekilde çalışıyor ve girişte ağzı açık, çenesinde kıskançlık damlaları sarkan meraklı kadını görmezden geliyordu.

Kendimi zorla oradan uzaklaştırıp yemek alanına geçtim. Penn barda oturmuş kağıtları karıştırıyordu, koyu renk kaşları çatılmıştı. Yanındaki sandalyeyi çekip oturdum, çantamı cilalı yüzeye bıraktım, o kadar parlaktı ki yüzümü görebiliyordum. Bana hiç aldırmış etmedi, tüm dikkati baktığı şeye vermişti.

"Merhaba?" Tek kelimeye alaycı bir ton kattım ve parmaklarımla bara vurdum. "Kimse var mı?"

Kağıtları bir yığın halinde topladı, gece bülteninin sonunda eski moda bir haber spikeri gibi onlara vurdu ve sonra onları

"Söylesene Penn, her şeye bu kadar takıntılı mısın? Çünkü sana şunu söylemeliyim, kışındaki o sopayı hemen çıkarmazsan hemoroid olacaksın."

Bardağın kenarından uzanıp buz dolu kaba bir bardak daldırdı. Bir buz küpü çıkarıp dudaklarının arasına koydu, ısırıldığı anda çıkan çıtırtı sesi içimi ürpertti. Titredim.

"Dişçin seni çok seviyor olmalı. Eminim dişlerini tedavi ederek kazandığı parayla emekli olacak."

Yine de Penn benimle tek kelime bile konuşmadı. Tanrım. Cuma gecesi, adamı susturamamıştım. Şimdi ise sanki son iki günde dilsiz olmuş gibiydi.

"Peki." Bir parça buz aldım ve dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Tanrım, ne rahatlama. Bir an için onu göğüslerimin arasına bırakmayı düşündüm ama vazgeçtim. Biraz nezaketim vardı. Bazen.

"Geciktiğim için özür dilerim. Bir daha yapmamaya çalışacağım." "Ah, ama başarabilecek misin?"

Buzu bardağa geri attım ve iki elimi birleştirdim. "Konuşuyor. Tanrı'ya şükür."

O kadar derin bir iç çekiş patladı ki, pahalı İtalyan deri ayakkabılarından başlanmış olmalıydı.

"Gia, zorlu bir hafta sonu geçirdim. Yorgunum. Meşgulüm. Yapacak tonlarca işim var ve senin varlığınla beni onurlandırmanı beklemek ne yapmak istediğim ne de tahammül edebileceğim bir şey. Sen zamanı esnek görebilirsin, ama benim o lüksüm yok."

İlk içgüdüm, iki namlulu silahımı, yani keskin dilimi çekip, ona merhamet dilenecek hale gelene kadar onu mermi yağmuruna tutmaktı, ama ona daha yakından baktığımda, çarpıcı mavi gözlerinin altındaki koyu halkaları ve ağzının kenarlarının aşağı doğru kıvrıldığını fark ettim. Onun, cuma gecesi tartıştığım adamla aynı kişi olduğuna inanamıyordum. Alaycı tavrımı bir kenara bırakıp, pişmanlık duymaya karar verdim.

"Özür dilerim." Bu sefer çok daha samimi bir şekilde özür diledim. "Dakiklik benim için zor bir konu, patronum da bunu doğrulayabilir." Gülümsedim. O gülümsemedi. "Ama daha iyisini yapabilirim ve yapacağım. Geç kalacaksam en azından sana mesaj atmalıyım."

"Ya da daha erken çıkmalıydın belki."

"Haklısın." Onu şakacı bir şekilde dürttüm. "Parti Planlayıcı Bay ve Bayan olarak görev yaptığımız süre boyunca, toplantılarımıza zamanında gelmeye çalışacağıma söz veriyorum."

Onun dehşet dolu bakışı, bir çocuğa doğru gelen on tekerlekli bir kamyonu izleyen birinin bakışından farksızdı.

"Sence kaç toplantı yapacağız?"

Benimle vakit geçirmekten açıkça hoşlanmaması beni kırmalıydı, ama onun antipatisi beni sadece güldürdü. Benim abartılı tavırlarımın bazılarının sınırlarını bozduğunun farkındaydım. Eğer bu kadar harika bir aşçı olmasaydım, Freddo beni çoktan kovmuş olurdu.

"Ne kadar gerekiyorsa o kadar." Parmaklarımla bara vurdum. "Yani ne kadar çabuk bitirirsek, o kadar çabuk benden kurtulursun."

"Hallelujah," diye mırıldandı.

"Ne yapıyorsun sen?" Küçük kağıt yığınının çenemi salladım.

"Yeni menü fikirlerini gözden geçiriyorum. Her birkaç ayda bir yenilerini koyarak menüyü taze tutuyoruz."

"Bir bakabilir miyim?"

Gözlerini kısarak baktı. "Ah, doğru ya. Kiana senin şef olduğunu söylemişti."

"Uh-uh." Ona parmağımı salladım. "Sadece şef değilim. Ben olağanüstü bir şefim. Bir gün kendi restoranımı açacağım ve kimse Theo's adında bir yeri hatırlamayacak."

İşaret parmağını alt dudağına götürdü.

Kahretsin, dudakları çok güzel. Dolgun, şekilli ve öpülesi.

Dur. Ne oluyor, Gia?

Penn Kingcaid'in önemli özellikleriyle ilgili tüm düşüncelerimi zihnimdeki bir kutuya tıktırdım, kapağını kapattım ve sıkıca kilitledim.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Evet." Menüleri aldım ve göz gezdirdim. "Fena değil. Biraz tahmin edilebilir."

"Tahmin edilebilir mi?" Yanağında bir sinir titredi. "Tamam, Bayan Yemek Ustası, bakalım neler yapabilirsin. Beni takip et."

Sandalyesinden kayarak indi ve akşam yemeği için hazırlanmış masaların arasından geçti, kalçalarında kendinden emin bir havayla yürüyüşü benim rekabetçi yanımı ateşledi. Hiçbir zaman bir meydan okumadan kaçmayan biri olarak, onun peşinden koştum.

mutfağın girişine vardığımda, Penn bana bembeyaz bir önlük uzattı.

"Al."

Başımdan geçirdim ve bel kısmındaki bağcıkları bağladım. Mutfak personeli sanki biz orada yokmuşuz gibi çalışmaya devam etti, ocaktan buzdolabına, oradan da kiler dolabına acımasız bir verimlilikle koşturup durdular. Penn bana işaret etti.

"Saha senin. Beni etkilemek için otuz dakikan var."

Midemde bir parça endişe hissettim. Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi. Eğer başarılı olamazsam, Penn bana ateş etmek için daha fazla cephaneye sahip olacaktı.

Hayır, Greene. Başarabilirsin. Sen harikasin.

Dudaklarımı birbirine sürttüm. "Neyi nerede sakladığını bilmiyorum."

"Sorun değil. Ben senin yardımcın olacağım. Neye ihtiyacın olduğunu söyle,

ben sana getiririm." Kollarını kavuşturdu, ağzının bir köşesi kendini beğenmiş bir şekilde yukarı kalktı.

Adi herif.

"Peki." Tortellini veya ravioli gibi sıradan yemekler Penn gibi birini etkilemezdi. Daha önce yemediği bir şey pişirmem gerekiyordu ve bu yemek otuz dakikadan az sürede hazır olmalıydı. Aklım hızla çalışmaya başladı. *Düşün, Gia.*

Aha, buldum. Annemin spesiyalitesi, büyükannemden miras kaldı.

Birkaç malzemeyi gözden geçirdim ve bir dakikadan az bir sürede Penn, listedeki her şeyi getirmişti. Omzunu parlak gümüş buzdolabına dayayarak, eliyle "başla" anlamında bir işaret yaptı.

İşe koyulduğumda gerginliğim kayboldu. Bir dakika kala, hazırladığım yemeği Penn'in önüne koydum ve geri çekilip onun kararını bekledim.

Onun ne düşündüğünü umursamamalıydım, ama umursadım. Yemek, ailemin İtalyan tarafının tamamı gibi benim için de çok önemliydi. Limon ve sarımsak aioli ile servis edilen bu fıstık ve bal kaplı somon yemeği, bizim evde neredeyse dini bir deneyim gibiydi. Annem bu yemeği pişirdiğinde, tüm aile sessizliğe bürünür, dillerimizde patlayan lezzeti tatmakla meşgul olurduk.

Penn, somonu çatalla hafifçe dürttü ve somon olması gerektiği gibi parçalandı. Çatalı ağzına götürdü ve elini altına tuttu. Çiğnedi, gözleri kapandı ve göğsünden bir inilti yükseldi.

Midem altüst oldu ve refleks olarak iç kaslarımı sıktım.

Siktir git libido.

Penn Kingcaid yakışıklıydı. Bunu kabul ediyordum. Ve evet, az önce çıkardığı ses, bir erkeğin seks sırasında çıkardığı türden bir sesdi - ki klitorisimin kabarma nedeni *de* buydu - ama o aynı zamanda devasa bir pislikti ve ben onu denemeye hiç niyetim yoktu.

"Bu muhteşem." Bir saniye sonra tekrar, sonra da üçüncü kez tadına baktı ve somonu aioli sosuna batırdı. "Tamam, itiraf ediyorum. Harika bir aşçısın."

"Tanrım, tıbbi yardıma ihtiyacın var mı? Çünkü bu çok *acıtmış* olmalı."

Tabağı aldı, başını eğdi ve uzaklaştı. Garip bir nedenden dolayı, şikayet etmeden ve tereddüt etmeden onu takip ettim. Penn Kingcaid'in bana söylediği şeyi yapmak istediğimden değil, yemeğime karşı övgü dolu tavrından dolayı ona itaat ettim.

Ama o takdir dolu ses. Lanet olsun, alt bölgem hala titriyordu.

Seks yapmam lazım.

"Otur." Daha önce boşalttığım sandalyeyi işaret etti, sonra daha önce incelediğini gördüğüm menüleri açtı. "Ne değiştirmek istediğini söyle." Gözlerimi genişlettim. "Senin daha da zengin olman için mesleki sırlarımı ifşa etmeyeceğim. Hayatta olmaz."

Gözlerini devirdi ve aynı anda kıkırdadı. Garip bir kombinasyondur.

"Gerçek tarifleri istemiyorum, sadece fikirleri istiyorum."

"Aynı şey. Ayrıca, bir parti planlamamız gerekiyor, unutma, bu da senin fikirlerimi çalmanı içermiyor."

"Partiye birazdan geleceğiz." Kağıtlara hafifçe vurdu. "Fikirlerinle gerçekten ilgileniyorum. Ve zaman ayırdığın için sana memnuniyetle bir karşılık vereceğim."

Derin bir nefes aldım. "Senin paran istemiyorum."

"Hayır mı?" Başını eğdi. "Ne istiyorsun?"

Dilimi üst dişlerimin alt kısmında gezdirerek yüzümde bir gülümseme belirdi. "Bana borçlu kalabilirsin. Ödeme zamanı geldiğinde, sen de anlarsın." Göz kırptım. "Hala bakmamı istiyor musun?"

Bana attığı bakışın kıskanç bir hayranlıkla dolu olduğuna yemin edebilirim.

"Evet," dedi. "İstiyorum."

Bölüm 6

Penn

Görünüşe göre, ağırlığı olmayan cesetler yüzeye çıkar.

Kardeşimin nişanlısının açık sözlü, gösterişli, abartılı ve sinir bozucu arkadaşı hakkındaki görüşüm birkaç derece değişmişti. Bana yıllardır tattığım en iyi yemeklerden birini pişirmiş olmakla kalmamış, Theo's'ta sunduğum ürünleri genişletme konusundaki fikirleri de anlayışlı, zekice ve güncel trendler açısından tam isabetliydi. Gianna Greene'in daha önce fark edemediğim birçok yönü vardı.

Ama şimdi fark ettim.

Bu, ağzını her açtığında beni sinir etmediğini söylemek anlamına gelmiyordu, ama olumlu yönlerini görebilmek için olumsuz yönlerini göze almaya hazırdım. Çalıştığı yer, elinden geldiğince ondan yararlanmalıydı, çünkü yakında Gianna Greene, Manhattan'ın en iyi restoranlarından biri tarafından kapılacaktı.

Benimki değil.

Tanrım, hayır. Tansiyonum buna dayanamazdı ve ilaç kullanmak için çok gençtim. Ama çok da uzak olmayan bir gelecekte harika bir baş aşçı olacaktı.

Ona bir borcum vardı ve bunu bana acı çektirecek şekilde tahsil edecekti, bundan hiç şüphem yoktu, muhtemelen kardeşimin yaklaşan düğünü sırasında. Peki, gelsin bakalım. Omuzlarım geniş ve hafızam güçlüydü.

"Peki, bu parti ne olacak?" Gia, kenarlarına notlar aldığı, düzgün el yazısıyla dolu kağıtları bir kenara itti. "Ne harika fikirlerin var?"

"Şey..." İşaret parmağımla alt dudağımı hafifçe vurdum. "Grand Cayman gökyüzünden harika görünüyor, bu yüzden belki yamaç paraşütü ya da hatta paraşütle atlama olabilir diye düşündüm."

Gia'nın ağzı açık kaldı ve göz kapakları kelebek kanatları gibi çırpındı. "Delirdin mi sen?"

Dudaklarımı yana doğru kıvrarak alaycı bir gülümseme attım. "Evet, sayılır. Ailemin çoğu da öyle. Adrenalin dolu aktiviteleri seviyorlar."

"Ben mükemmel çalışan bir uçaktan atlamayacağım ve Kee de atlamayacak."

"Sorun değil. Kuzenim Aspen kızları temsil edebilir, siz ikiniz de, bilmiyorum, tırnaklarınızı boyatabilir ya da başka bir şey yapabilirsiniz."

Onu kasten kızdırıyordum ve tepkisini izlemekten çok fazla zevk alıyordum — yüzü morarmış, mavi gözleri öfkeyle dalgalanıyordu — durmak için biraz fazla.

"*Ortak* bir parti istiyorlar. Bu, *ikisinin de* hoşuna gidecek bir şey yapmak anlamına geliyor beğenecekleri bir şey yapmak demek."

Kaşlarımı kaldırdım. "Seks partisi mi? Sanırım ikisi de seksi seviyor."

Dudaklarını düzleştirdi ve ellerini sıkıca yumrukladığına bakılırsa b a n a yumruk atacak sandım.

"Bunu ciddiye almayacaksan, o zaman ben... ben... ben..." "Ne yapacaksın?"

"Seni kovarım."

"Hmm, üzgünüm tatlım, ama senin böyle bir yetkin yok."

Gözlerini kapattı ve birkaç kez derin nefes aldı. Eminim ki, benim için en fazla acıyı içeren yavaş bir ölüm planlıyordu.

"Plajda bir partiye ne dersin?" dedi sonunda. "Yemek pişirebiliriz, dansçılar tutabiliriz, belki karaoke yapabiliriz."

"Kömürlerin üzerinde yürümek mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Daha çok seni onlara itmek gibi," diye mırıldandı.

"Şimdi kim işleri ciddiye almıyor bir bak."

"Oh, ben ciddiylim." Gözleri benimkilere dikildi. "Ölümcül derecede."

Gülümsememi engelleyemedim. "Parti otobüsü nasıl olur? Gezi, dans, içki, ayrıca mutlu çift, canları istediğinde arka koltukta birbirlerine sokulabilirler."

Parmak uçlarıyla uyluğunun yan tarafına vurdu. "Biliyor musun, bu fena bir fikir değil, ama Kee düğünde beş yüz kişi olacağını söyledi. On otobüse ihtiyacımız olacak."

"Beş yüz kişi çoğunlukla Kingcaid'in iş ortakları, büyükannemin kızdırmak istemediği yerel ileri gelenler ve bir iki politikacı. Bekarlığa veda partisine çoğunlukla yakın aile üyeleri ve eşleri katılacak." Kafamda bir hesap yaptım. "En fazla yirmi beş ila otuz kişi."

"O zaman olur."

"Olur." Ellerimi silkeledim. "İş bitti. Birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

"Hmm." Gözlerini kısarak baktı. "Faturaları görmem gerek. Sana güvenmiyorum."

Kıkırdadım. "Ne yapacağımı sanıyorsun? Otobüse striptizci mi ayarlayacağım?" Elimi çeneme koydum. "Aslında fena fikir değil."

"Ben de tam olarak bunu demek istedim. Ben Kee'nin en iyi bekarlığa veda partisini yapmasını sağlamak için buradayım ve sen beni alt etmek için onun partisini mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Beni yanlış anlıyorsun." Sırıttım. O da homurdandı.

"Grand Cayman'da görüşürüz, Penn."

Çantasının askısını omzuna attı ve gitti. Onun gidişini izledim, rahatlama duygusu bir tür özlemle karışmıştı. Garip bir kombinasyon. Hiç şüphe yok ki Gianna Greene, günlerce sürecekt kivrımları ve öpölmek için yaratılmış dolgun dudakları olan muhteşem bir kadındı ve onun yanında penisimin canlanmaması beni endişelendirirdi, ama onunla yatağa girmektense, bahsettiği kızgın kömürlerin içine dalmayı tercih ederdim. Beni *delirtirdi*.

Düğüne beş hafta kalmıştı. Onu tekrar gördüğümde, kasıklarındaki acıyı dindirmek için çok daha uysal birini bulmuş olacaktım ve Gia uzak bir anıdan ibaret olacaktı.

"Senden bir iyilik istiyorum."

İnlememi bastırdım. Ash'in sesinde, deneyimlerimden dolayı hoşuma gitmeyeceğini düşündüğüm bir "iyilik" olduğunu ima eden bir ton vardı. Düğünü sekiz gün sonra gerçekleşecekti ve düğün yaklaştıkça kardeşim daha da endişeli hale geliyordu. Ash panikleyen bir tip değildi, ama Kiana'nın gününü hiçbir şeyin mahvetmemesi için o kadar çaresizdi ki, her "i"nin noktası, her "t"nin çizgisiyle ilgilenerek tam bir kabusu dönüşmüştü.

"Ne oldu şimdi? Üç gün önce son prova için gitmiştim ve her şey yolundaydı." Baş aşçım ofisimin kapısında belirdi ve ben ona beşlik çıkmasını işaret ettim. Çenesini eğdi ve geri çekildi.

"Evet, biliyorum. Mesele o değil."

Bir an durakladı. Bu duraklama hiç hoşuma gitmedi. "Çıkar ağzındaki bakçıyı, Ash."

"Kiana ve ben yarın u acağız, böylece kalabalık gelmeden önce birkaç gün dinlenebileceğiz."

"Evet."

"Gianna da bizimle uçacaktı."

Tüylerim diken diken oldu. "Evet, bahsetmiştin."

"şey... patronu, önümüzdeki hafta salı gününe kadar izin veremeyeceğine karar verdi."

"Ee? Düğüne kadar hala bolca zaman var." Alnımı ovuşturdum. "Sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

"Belki seninle birlikte uçabilir diye düşündüm. Sen salı günü geliyorsun. Rezervasyonuna bir bilet daha eklemek kolay olur."

"Oh, hayır. Hayır. Kaçış imkanı olmayan  elik bir tüpün içinde dört saat mahsur kalmak mı?  zg n m Ash, bu benim sınıırımı açıyor."

"Penn, hadi ama. O..." Sesi kesildi. "O ne?"

"Hiçbir şey.  nemli değil. Bak, zavallı kızı rahatsız etmeyi bırakıp onu tanımaya zaman ayırsan, ne kadar akıllı, eğlenceli ve sevimli olduğunu anlardın."

"Akıllı olduğunu kabul ediyorum. Komik olup olmadığı tartışılabilir. Ama sevimli mi? Yavru köpekler sevimlidir. Yavru kediler sevimlidir. Bebekler sevimlidir. Gianna Greene sevimli *değildir*. O benim kı ımda kocaman bir kıymık gibidir, beş hafta önce senin bekarlığa veda partini konuşmak için buluştuğumuzda çıkardığım bir kıymık. Son ana kadar onu tekrar sokmaya niyetim yok, ki o son an, sevgili kardeşim, düğünün yapıldığı andır."

" ok kötü. Kiana'ya senin yapacağını söyledim bile, o da bu sabah Gia'ya haber verdi. Seni arayıp onu ne zaman alacağını söylemeni bekliyor."

"Lanet olsun, Ash." Bugünün spesiyallerini not almak için kullandığım kalemi kırdım. "Ya birini daha getirirsem?" Düğüne birini g t rmemeye karar vermiştim. Konuk listesinde beş yüz kişi varken, mutlaka ilgimi çeken biri çıkacaktı. Eğlencemi kısıtlamaya niyetim yoktu.

"Sızlanmayı kes, Penn. Kimseyi getirmeyeceğini zaten söylemiştin. Yarına kadar yapmam gereken bir sürü iş var ve senin önemsiz şeyler hakkında sızlanmanla daha fazla baskıya ihtiyacım yok. Sadece bir uçuş. Kızla yatmanı istemiyorum."

"Önemli değil," diye mırıldandım ve kırık kalem parçalarını çöpe attım.
"Seni becermek daha iyi."

Ash güldü. "Dört saat çabucak geçer." "İşkence
altında bir saat bir yıl gibi gelebilir."

"Biraz abartmıyor musun?"

Aklıma bir fikir geldi. Aspen. Evet, kuzenim benimle Gia arasında bir bariyer görevi görebilirdi. Ya da daha iyisi, Aspen onunla birlikte seyahat edebilirdi. Sonra Aspen'in birkaç gün önce bir müzik grubuyla sözleşme imzalamak için Miami'ye uçtuğunu ve oradan New York'a dönmek yerine Grand Cayman'a seyahat edeceğini hatırladım.

Siktir.

"Tamam. Onu götüreceğim. Ama bundan memnun
değilim." "Not edildi."

"En azından umursuyormuş gibi davran." Ash
tekrar güldü, sonra telefonu kapattı. Piç
kurusu.

Telefonumu aldım ve havayolu şirketini aradım. Şansıma bakılırsa, uçak
düşecek ve son nefesimi vermeden önce göreceğim son kişi Gianna Greene
olacaktı.

Salı sabahı saat yedide şoförüm Gia'nın apartmanının önünde durdu. Ona dışarıda beklediğimi bildiren bir mesaj attım. Bir dakikadan az bir süre sonra — mucizeler hiç bitmeyecek mi? — ortaya çıktı, arkasında gördüğüm en büyük valizi ve dikişleri patlamak üzere olan bir el çantası taşıyordu. Tanrım, bu kadın hafif seyahat etmeyi hiç duymamış mıydı? Lanet olsun, burası Grand Cayman'dı. Birkaç çift şort, bir iki tişört, mayo ve parmak arası terlikler gerekli olan tek giysilerdi. Dügün kıyafetleri ayrı olarak gönderiliyordu.

İnleyerek araçtan indim ve ona yardım etmeye gittim. Şoförümü gönderebilirdim, ama Gia'yı tanıyorsam, beni sömürücü olmakla ya da benzeri saçmalıklarla suçlayacaktı ve yolculuk başlamadan önce başım zaten zonkluyordu.

Beni bu duruma düşürdüğü için Ash'i öldürebilirdim. Neden yalnız seyahat edemediğini anlayamıyordum.

"Beş gece için gidiyoruz, elli gece için değil," diye homurdandım, ondan büyük valizi alırken. "Tanrım, burada ne var böyle?"

"Beton bloklar." Bana mide bulandırıcı bir gülümseme attı. "Aksi takdirde cesetler yüzeye çıkar."

Harika. Sabahın yedisi ve şimdiden alaycı tavrını sonuna kadar sergiliyordu. Onun cevabını görmezden geldim ve valizi bagaja kaldırırken neredeyse belimi incitiyordum. El bagajını yol kenarına bırakıp arabaya bindi.

"Rica ederim," diye seslendim, valizi bagaja kaldırırken.

Arabaya oturdum ve emniyet kemerimi taktım. Gia'nın gözleri kapalıydı ve arka arkaya birkaç kez esnedi.

"Sabahları uyanmakta zorlanıyor musun?"

Gözlerini araladı. "Hayır."

"Güzel. O zaman havaalanına kadar huzurlu bir yolculuk geçir."

Vücudu gerildi ve ben de bir iki sert söz duymaya hazırlandım, ama o sessiz kaldı. Her şeyin bir ilki vardır.

JFK'den yaklaşık üç mil uzaklıkta otoyol tıkanmıştı ve oradan itibaren santim santim ilerledik. Uçağımız saat 10:30'a kadar kalkmayacaktı, yani bolca vaktimiz vardı, ama hiçbir yere gitmeyen bir arabada oturmak işkence gibiydi. Theo ve Kingcaid'in e-postalarını okuyarak kendimi oyaladım. Kingcaid'deki genel müdür yardımcımın her şeyi hallettiği için şükran duası ettim, bu ilk kez olmuyordu. O olmasaydı, iş yükümü yönetmekte zorlanırdım. Bu durum sonsuza kadar sürmeyecekti. Theo'nun şirketi bir yıl kadar işlem gördükten sonra, şirketin yönetimini devralacak bir yönetici işe almakta rahat hissedecektim. Ama o zamana kadar, her iki işi de tek bir hata yapmadan yönetmek zorundaydım.

Terminal binasına vardığımızda, kimseye özel olarak "Sonunda" diye mırıldandım. Gia hala hiçbir şey söylemiyordu ve ben, refakatçi olmak zorunda kaldığım için ne kadar mutsuz olduğumu açıkça belli ettiğim için Kiana'nın ona en iyi davranışını sergilemesi konusunda uyarıda bulunmuş olabileceğini düşünmeye başladım. Her halükarda, benim şikayet ettiğimi göremezdiniz. Onu aldığım da beton bloklar hakkında yaptığı üstü kapalı iğneleyici yorum dışında, küstahça fikirlerini kendine saklamıştı.

Komik olan, bunların eksikliğini hissetmemdi. Sessiz Gia hiç de benim zevkime uygun değildi. Bir saat önce tam tersini düşünmüş olmam ironikti. Belki de ilk tanıştığımızdan beri bana sadece küstahça davranmış olmasıydı, ama bu sessiz hali beni rahatsız ediyordu.

Onun çantasını ve benim çantamı kalkış alanına götürdüm, el bagajını ise ona bıraktım. Çeşitli check-in kontuarlarında sıraya girmiş kalabalığın arasından geçerken, ondan bir tepki almayı nasıl başarabileceğimi düşündüm. Muhtemelen bunu yapmamam gerekirdi, ama yine de, çoğu zaman kendimden gelenler de dahil olmak üzere, uyarıları hiç dikkate almamıştım.

Gia arkamda ilerlerken birinci sınıf kontuarına doğru ilerledim ve pasaportumu ön check-in ekibine inceleme için verdiğimde mükemmel anı bekledim. Onlar ne aradıklarını bilmediğim bir şey için sayfaları karıştırırken, şaşkın bir ifadeyle ona döndüm.

"Ne yapıyorsun?"

Bana sıkılmış bir bakış attı. "Şey, check-in yapıyorum. Senin gibi."

"Ama burası birinci sınıf." Biletini uzattım. "Sen ekonomi sınıfındasın. Şuraya." Yardımsever bir şekilde işaret ettim. "Sen... Ben... Ne?"

"Yanlış sırada duruyorsun."

Yanakları kızardı ve sanki dünya ağır sıklet şampiyonu ile ringe çıkmaya hazırlanır gibi ayaklarını genişçe açtı.

"Dalga mı geçiyorsun? Kee seninle seyahat edeceğimi, her şeyi ayarlayacağını söyledi."

"Her şeyi ayarladım. Sana bilet aldım ve seni havaalanına bıraktım. Grand Cayman'da bizi alacak birini ayarladım. Daha ne bekliyordun?"

Elleri sıkılıp açıldı, burun delikleri genişledi. "Sen... sen... pislik!"

Bavulunun sapını kapıp, ekonomi sınıfında check-in yapmak için bekleyen uzun yolcu kuyruğuna doğru yürüdü. Ben de havayolu personeline göz kırptım.

"Bir saniye sürmez."

Onun peşinden hızla yürüyerek, dirseğini tuttum. "Bekle, tatlım."

"Hemen elini benden çek, Kingcaid, yoksa çektiğinde birkaç parmağın eksik olacak."

Evet, bana mazoşist deyin, ama ben kesinlikle onun bu halini tercih ediyordum.

Çok daha eğlenceliydi.

"Seni kızdırmak çok kolay." Elinden bileti aldım. "Ağızından çok gözlerini kullanırsan, bunun da birinci sınıf bilet olduğunu görürsün. Ben birinci sınıfta seyahat ederken seni ekonomi sınıfında seyahat ettirirsem, Asher beni köpek maması olarak satar."

Valizini tekrar alıp check-in alanına döndüm. Personelden biri, erkek olan, sırtarak ve hafif bir hayranlık ifadesiyle bakıyordu. Diğer, kadın olan, bana ölümcül bir bakış attı; bakışların öldürme gücü olsaydı, Gia'nın oraya ilk giren olmanın keyfini kaçırırdı.

"Sadece biraz eğlence." Kadını ikna etmek için hiçbir etkisi olmayan yaramaz bir gülümseme attım. Tek kelime etmeden pasaportumu bana uzattı.

Öte yandan Gia'yı, pasaportunu kontrol ederken parıldayan bir gülümsemeyle karşıladı. Birbirimize değilse de diğer yolculara tehlike oluşturmadığımızdan emin olduktan sonra, bizi check-in masasına yönlendirdiler. Her iki pasaportu ve biletlerimizi görevliye verdim ve Gia'nın gülünç derecede ağır çantasını bant üzerine kaldırdım. Ağırlığını gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Neyse ki havayolu şirketi birinci sınıf yolcular için fazla bagaj ücreti almıyordu. Ödemek zorunda kalırsak, lanet bilet fiyatından daha pahalıya mal olacaktı.

"Siz 1A koltuğundasınız, Bay Kingcaid. Ve siz, Bayan Greene, 1B koltuğundasınız."
1B koltuğundasınız."

"Bu koltuklar yan yana değil mi?" Gia dişlerini sıkarak dişlerini sıkarak sordu.

Temsilci gözlerini kırıştırdı, bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "Ben... şey..."

"Onu boş ver." İkimizin pasaportlarını aldım ve Gia'nınkini ona geri verdim. "O beni gerçekten seviyor."

Etrafımızdaki hava gerginleşti, ama Gia sessiz kaldı... ta ki biz uzaklaşana kadar, sonra bana öfkesini boşalttı.

"Sen iğrenç, berbat, nefret edilesi bir insansın, Penn Kingcaid. Ve elimden gelse, iki bacağını da kırardım, ama bu senin sağdıç rolünü" — sanırım "sağdıç" kelimesine burun kıvırdı — "biraz zorlaştırırdı, o yüzden yapmayacağım. Bir şekilde. Ama yaptığın şey hiç hoş değildi. Hiç hoş değildi."

Topuklarını döndü ve uzaklaştı, beni hayatımda ilk kez suskun bıraktı.

Bölüm 7

Penn

Kendine güvenen bayanın zırhında bir çatlak var.

Güvenlik kontrol noktasına vardığımda, Gia çoktan TSA kontrollerinden geçmişti. El bagajını arkasında sürükleyerek, omuzları dik, adımlarında sinirli bir vuruşla yürüyerek uzaklaştı. Hmm. Demek beni beklemek niyetinde değil. Modern hava yolculuğunun karmaşık prosedürlerini geçtim ve nihayet kapıya vardığımda, uçağa biniş başlamıştı ve Gia -tahminimce- çoktan uçağa binmişti.

Vay canına. Bana gerçekten kızmıştı. Belki de ben fazla ileri gitmiştim, ama onun zararsız bir şakaya verdiği tepki aşırıydı. Ama yine de, bu beni gerçekten şaşırttı mı? Bu, her şeye aşırı dramatik tepkiler veren Gianna Greene'di.

Jetway'den aşağı indim, kapıda kabin ekibiyle gülümsedim ve birkaç kelime konuştum, sonra koltuğuma doğru ilerledim. Tabii ki Gia oradaydı, emniyet kemeri takılı, kulaklıkları takılı, gözleri kapalı. Geçmek için bolca yer olmasına rağmen, pencere kenarındaki koltuğa otururken kasıtlı olarak ona hafifçe dokundum. Dudakları hafifçe hareket etmesine rağmen, hiç kıpırdamadı. Muhtemelen kendi kendine bir büyü mırıldanıyordu.

Koltuğuma oturdum ve uçuş görevlisine parmağımı kaldırdım. "Bir mimosa alabilir miyim?"

"Tabii ki, efendim. Hanımefendi?"

Gia ona cevap vermediğinde, onu dirsekledim. Kulaklıklarını kulaklarından çıkardı. "Ne?"

Çeneyle uçuş görevlisini işaret ettim. "Bir içki ister misin diye soruyor."

"Oh." Somurtkan yüzü gülümsemeye dönüştü — onun için. "Bir kadeh şampanya isterim."

"Hemen."

Kokpitin yanındaki mutfağa girdi ve birkaç saniye sonra içeceklerimizi getirerek geri döndü. Ben içkimi yudumladım. Gia ise... hiç durmadan bardağın tamamını içti.

"Bir tane daha alabilir miyim?" diye sordu, şampanyasını o kadar hızlı içtiği için tek bir adım bile atmamış olan hostese.

"Evet, hanımefendi. Bir dakika."

"Belki bu sefer yudumlayarak içmelisin," diye önerdim.

Beni dinlemedi ve ikinci içkisi geldiğinde onu da aynı hızla içti.

"Tanrım, Gia, nefes al. Dört saatlik bir uçuş. Kalkıştan önce kendi ağırlığın kadar şampanya içmek zorunda değilsin."

"Şansım varsa, alkol uykuya dalmama yardımcı olur ve senin sıkıcı konuşmalarını dinlemek zorunda kalmam." Kulaklıklarını tekrar kulağına taktı ve gözlerini bir kez daha kapattı.

Kadın somurtmayı iyi biliyordu, bunu kabul etmeliyim.

Standdan ayrıldık ve yirmi dakika içinde havalandık. Yükselirken pencereden dışarı baktım, dünyanın uzaklaştığını izledim. Uçmayı çok severdim. Uçak havalanırken yeryüzünün bir yama işi battaniyeye dönüşmesini izlemek, hiç bıkmayacağım bir manzaraydı. Başka bir hayatta pilot olmak isterdim, ama havayolları ailemizin girmediği tek alandı. Ayrıca, sahip olduğum iki işten dolayı zaten yeterince meşguldüm, üçüncü bir işi daha eklemek istemiyordum.

Uçak 34.000 fit yükseklikte düzleşti ve ben ayağa kalkıp bacaklarımı esnetmek için kalktım. Gia hala gözlerini açmamıştı, ama uçağın seyir irtifasına çıkması boyunca dudakları hareket etmişti, yani uyuyor olamazdı. Muhtemelen müziğe eşlik ediyordu.

Mürettebat hafif bir atıştırmalık getirdi, ama Gia bir şeyler yemek isteyip istemediğini sorduklarında reddetti ve sonra tekrar katatonik durumuna geri döndü.

Karşılıklı hakaretler savurmak zorunda kalmadığım için mutlu olmam gerekirdi, ama onun sürekli somurtkanlığı ve sohbet etmeyi reddetmesi beni rahatsız ediyordu. Her birlikte olduğumuzda bu tavırla davranırsa, önümde uzun birkaç gün vardı. Kardeşimin düğünü kutlama sebebi olmalıydı, baş nedimenin huysuzluklarına boyun eğmek için değil.

Uçak sarsıldı ve sallandı. Oh, ne güzel. Türbülans. Bu sıkıcı yolculuktan kafamı dağıtacak bir şey.

"O da ne?" Gia kulaklıklarını çıkardı ve koltuğunun kenarlarını sıktı.

"Sadece türbülans."

Bir sarsıntı daha geldi, ardından üçüncü bir sarsıntı. Gia kolumu sımsıkı tuttu, tırnakları gömleğimi delip geçti.

"Ah." Onu uzaklaştırmaya çalıştım, ama daha da sıkı tutundu. "Bunu sevmedim."

"Tanrım, birazdan kanatacaksın."

Uçak şiddetli bir şekilde sallandı ve Kemerlerinizi Bağlayın işareti yandı. Gia'nın kemerini hiç çıkarmadığını fark ettim. Onun ölümcül tutuşundan kurtulup kemerimi bağladım. Bunu yaptığım anda, beni tekrar yakaladı. Kahretsin, onlar tırnak mıydı yoksa pençe mi?

"Tanrım, Tanrım, Tanrım." Mutfaktan yüksek bir tıkırtı sesi geldiğinde Gia gözlerini sımsıkı kapattı. "Düşüyoruz, değil mi?"

Ben güldüm. "Hayır, düşmüyoruz. Sadece hava akımı biraz çalkantılı. Hepsi bu."

hep

si." "Hoşuma gitmedi," dedi tekrar.

Daha yakından baktım. Tanrım, o uçak gövdesinden daha fazla titriyordu ve

alnında ter damlaları parlıyordu. "Uçmaktan korkuyor musun?"

Yutkundu ve başını salladı, burnundan nefes almaya çalışıyordu. Ah, lanet olsun. Check-in sırasında ona yaptığım şaka yüzünden bana kızmış mıydı? Uçmaktan korkuyordu ve stres seviyesi stratosferik seviyelere çıkmıştı?

"Neden söylemedin?"

"Bunu bir şekilde bana karşı kullanırdın."

Vay canına. Bana gelince dünya görüşü gerçekten çarpıktı. Kolumu omuzlarına doladım ve kolunu okşadım. "Asla öyle bir şey yapmam. Uçmaktan korkmak mantıksız olsa da, birini bununla alay edeceğim bir şey değil. Ama söz veriyorum, bir şeyin yok. Yakında duracak."

"Bunu bilemezsin. Uçaklar her zaman düşer."

Bu durumda mantık yerine melodramatik bir yaklaşım sergileyeceğini tahmin edebilirdim.

"Gia, her gün dünya çapında yaklaşık 120 bin uçuş gerçekleştiriliyor. Bunların çok azı sorun yaşıyor ve daha da azı kaza yapıyor. Sadece hava akıntısı var. Hepsi bu. Eminim yakında geçecektir."

"Tanrım, umarım öyledir." Gözlerini tekrar kapattı, o kadar hızlı nefes alıyordu ki, sadece ses duyabilseydim, seks yaptığını veya koştüğünü düşünürdüm. Ama seks yaptığını düşünmek çok daha eğlenceliydi.

Ama onu incelerken yüzündeki paniği gördüğümde, göğsüm sıkıştı. Şimdiye kadar, teselli etmektense kendimi otobüsün altına atmayı tercih edeceğim bir kadını teselli etme ihtiyacı içimde filizlendi. Titriyordu, fısıldayarak mırıldanıyordu. Ah. Demek kalkışta ve uçuş sırasında yaptığı şey buydu. Kendini sakinleştiriyordu, ya da belki meditasyon yapıyordu. Kulaklıklarından birini aldım ve kulağıma tutarak birkaç saniye dinledim. Uçuş sırasında başa çıkmanıza yardımcı olacak stratejiler ve egzersizler içeren, gergin yolcular için hazırlanmış kasetlerden biriydi.

"İlk kez mi uçuyorsunuz?"

Kafasını salladı, türbülans uçağı tekrar sarsınca tısladı. "Kaç kez uçarsam uçayım, nefret ediyorum."

"Ama her seferinde güvenli bir şekilde iniş yapıyorsun, değil mi?" Saçlarını okşadım, saçlarının cildime ne kadar yumuşak geldiğini, kollarıma ne kadar iyi uyduğunu, birbirimize sataşmaktan bir süre uzaklaşmanın ne kadar güzel olduğunu düşünmekten kendimi alıkoydum.

"Bana mantıkla yaklaşmayı bırak, Penn."

Kıkırdadım. "Bu, haklı olduğumu söylemenin senin yolun mu?"

"Üstünlük sağlamak için hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

O da güldü ve göğsüme gurur dolu bir yumru çarptı. Onu güldürmüştüm, bu da onun korkularını, en azından bir anlığına da olsa, aklından uzaklaştırmıştı.

"Ben rekabetçi bir piçim, özür dilemiyorum." "Bu konuda sana denk birini buldun."

"Evet." Gülümsedim. "Biliyorum."

Uçak düzleşti ve emniyet kemeri işareti söndü, Gia'nın omuzları boynundaki yeni yerinden kalktı. Kolumu onun omuzlarından çektim ve garip bir boşluk hissi beni sardı.

"İyi misin?"

"Evet. Sarsıntı durduğu için şimdi daha iyiyim."

Bir dergi aldı ve yüzüne yaklaştırdı, sanki türbülansa verdiği tepki onu utandırmış gibi. Ya da daha büyük olasılıkla, onun tepkisini görmüş olmam onu utandırmıştı. Gianna Greene kendine güvenini üzerine oturan bir takım elbise gibi giyerdi, bu yüzden onun bu güveninin bir anlık da olsa kaybolduğunu görmek, onun en son isteyeceği şeydi.

Onun profilini inceledim. Kesinlikle çok güzel biriydi ve ağzından çıkan her kelimeyi alay ve küçümsemeyle kaplamadığında ilgimi çekiyordu. Ve sadece sikimin ilgisini değil.

o dikenli dış kabuğun altında yumuşak, yapışkan bir merkez bulup bulamayacağımı merak etmekten kendimi alamadım. Onun derinliklerini sürmek fikri garip bir şekilde çekiciydi.

Onun anatomisinin diğer kısımlarını da keşfetmek de öyle. "İnişe sadece bir saat kaldı."

"Tanrıya şükür." Sayfayı çevirdi ve ben de omzunun üzerinden, türbülans durduğundan beri onu bu kadar meşgul eden şeyi görmek için baktım.

"Ne okuyorsun?"

"Bu kızı." Mahogany masada çapraz bacaklı oturan, elf yüzlü, koyu saçlı bir kadının resmini işaret etti. "Erkek arkadaşını aldatırken yakaladı, o da erkek arkadaşı isteyken gizlice dairesine girip yatak odasındaki klima deliğinin arkasına çürümüş balık iç organları bıraktı. Dairesindeki kokuyu gidermesi bir ay sürdü." Kıkırdadı. "Kızım, buz gibi bir intikam aldığın için tebrikler."

Böyle bir koku düşüncesi midemi bulandırdı ve Gia'nın neşeli ifadesi bana şu soruyu sordurttu: "Sen böyle korkunç bir şey yapmazsın, değil mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Güvendiğim bir pislik beni aldattı mı? Çok daha kötüsünü yapardım." Şakacı bir şekilde bana dirsek attı. "Senin endişelenmene gerek yok Penn, yüzünü buruşturmana gerek yok. Kırışıklıklar oluşur."

"Bir erkeğin neden aldattığını anlayamıyorum. Yani, artık bir kadına ilgi duymuyorsan, ona söyle yeter. İşleri uzatmanın anlamı yok."

Kaşlarını kaldırdı. "Sakin bana ahlaklı olduğunu söyleme?"

"Bir iki tane var." Göz kırptım. "Ama onları aramak zorundasın."

"Neden bu beni şaşırtmıyor?"

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Asla bilemezsin Gia, bana yeterince uzun süre sataşmayı bırakırsan, altında oldukça iyi bir adam olduğumu görebilirsin."

Dergiyi kapattı ve bölmedeki cebe koydu. "O kadar derine inebilecek bir alet henüz icat edilmedi."

Bölüm 8

Gia

**Kavurucu sıcaklık, şişman
uylukların cehennem gibi
yanmasına neden oluyor.**

Serin havaalanı terminalinden Penn'in bizi beklediği arabaya kadar olan ^{kısa} yürüyüşte, Temmuz ayında Grand Cayman'ın New York'tan daha ateşli bir cehennem olduğunu keşfettim ve bu bir şey ifade ediyordu. Ter boynumu ve göğsümü kaplamıştı ve iç uyluklarım birbirine sürtünüyordu. Sürtünmeyi durdurmak için bacaklarımı bir metre açarak yürümek istedim, ama bunun Penn'e ne kadar malzeme vereceğini tahmin edebiliyordum ve o bu konuda yardıma ihtiyaç duymuyordu.

Penn'in, dolgun göğüsleri ve yuvarlak karınları yüzünden boğulacaklarmış gibi kıvrımlı kadınlardan kaçan erkeklerden biri olduğunu düşündüğümünden değil. Adamın birçok kusuru vardı, ama beni bir kez bile kadınlık açısından yetersizmişim gibi görmemişti, çünkü en son gençliğimde 38 beden giyiyordum. Hatta bir iki kez, elektrik mavisini gözlerinde ilgiyle bana bakışlarını gezdirdiğini görmüştüm. Sonra ikimizden biri diğerini taklit ederdi ve o an geçer giderdi.

Bunu ona ya da başka birine asla söylemezdim, ama uçakta yaşadığım küçük ve açıkçası utanç verici kriz sırasında beni sakinleştirme şekli, artı hanesine birkaç puan daha eklemişti. Sorun şu ki, eksi hanesinde o kadar çok puan vardı ki, kurşun kalemimin ucu bittiğinde kalemi üç kez bilemek zorunda kaldım.

Soğuk arabanın içine binmek, üzerime buzlu bir battaniye örtülmüş gibi cennetteymiş gibi hissettirdi. Ancak soğuk, elmas kadar sert çıkıntılı meme uçları şeklinde olumsuz bir etki de yarattı. Bu balconette sütyen yerine yastıklı tişört sütyen giymeliydim, özellikle de Penn bana bakıp sırtarak "Üşüdün mü?" diye fısıldadığında.

Sahte bir gülümseme takındım. "Komik, değil mi, soğuk bir kadının vücudunun belirli bir bölümünü büyütüyor ve" — bakışlarımı onun kasıklarına indirdim

— "erkeklerin vücudunun belirli bir bölümünü küçültmesi. Belki de Tanrı kadındır."

Penn, cinsel organına yaptığım alaycı yorumdan etkilenmemiş gibi görünüyordu. Sıfır derece Fahrenheit'ta bile kocaman olduğunu söyleyen tipik bir cevap için kendimi hazırladım, ama o sadece pencereden dışarı baktı, yanakları gülümsemesinden dolayı yuvarlaklaşmıştı.

Ona sataşmaktan kendimi alamıyordum, ama yakında her sataşmamı yutmak ya da en azından kimse yokken saklamak zorunda kalacaktım. Kee'ye Penn'in yanında en iyi davranışımı sergileyeceğime söz vermiştim ve bu sözümü tutmaya niyetliydim. Harika arkadaşım evleniyordu ve ben, onun için bunu mahvedecek kişi olmak istemiyordum.

Ama Tanrım, dilimi tutmak kolay olmayacaktı. Düşüncelerimi kendime saklamakta hiç iyi olmamıştım.

Araba sokaklarda hızla ilerliyordu, Grand Cayman'ın güzelliğini takdir etmek için bana pek zaman bırakmıyordu, ama gördüklerim midemi heyecanla doldurdu. Ben pek seyahat eden biri değildim. Aslında, bu Amerika kıtasından ikinci kez ayrılışımdı - ilki gençlik yıllarımda Toronto'ya yaptığım seyahatti - ve çevredeki bazı bölgeleri keşfetmek için sabırsızlanıyordum. Bir rehber kitap satın almış ve en rahat spor ayakkabılarımı valizime koymuştum. Buradaki zamanımı en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeydim. Elbette, nedime görevlerim vardı, ama Kee bana bol bol boş zamanım olacağını da garanti etmişti.

Kee, Asher'ın dedesi ve büyükannesinin evinden kısa bir yürüyüş mesafesindeki bir otelde benim için rezervasyon yaptırmıştı. O, onlarla birlikte orada kalıyordu, ama yaklaşan düğün için tüm Kingcaid klanı adaya akın ettiği için, evde herkesin kalacak yeri olmadığını açıklamıştı. Başka bir yerde kalmak zorunda kalmamdan dolayı üzüleceğimi düşünmüştü, ama tam tersi oldu. Kee, Asher'ın dedesi ve büyükannesinin ne kadar iyi insanlar olduğunu söylemiş olsa da, ben yabancıların evinde kalmak istemiyordum. Ayrıca otelde spa, yüzme havuzu ve spor salonu vardı.

Ah, kimi kandırıyordum ki? Spor salonuna gitmemin tek nedeni, tişörtlerini çıkarmış, terli ve çekici görünen kaslı erkekleri izlemektir.

"Geldik."

Penn, araba durduğunda düşüncelerimi böldü. Emniyet kemerimi çözdüm ve dışarı çıktım, sıcaklık enerjimi tüketiyordu. Odama varır varmaz, valizimi boşaltmadan önce duşa girmek niyetindeydim.

Şoförü valizimi kaldırdı ve sırtını ovuşturduğuna yemin edebilirim. Umarım incitmemiştir, ama neyi yanıma alacağımı bilememiştim ve evden bu kadar uzakta olduğum için, ihtiyacım olan bir şeyi bulamamak istemiyordum.

ihtiyacım olan bir şeyin eksik olduğunu fark etmek istemedim. Bu da neredeyse sahip olduğum her şeyi valizime koyduğum anlamına geliyordu.

"Valeye fazladan bahşiş versen iyi olur," dedi Penn yavaşça.

Ağzımı açıp karşılık vermek istedim, ama Penn valizini bagajdan çıkarınca sözler dudaklarımda kaldı.

"Ne yapıyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Check-in yapıyorum." "Sen... burada mı kalacaksın?"

"Evet. Kiana sana söylemedi mi?"

Kafamı salladım. "Büyükannenizin evinin dolu olduğunu ve bu yüzden beni buraya yerleştirmek zorunda kaldığını söyledi."

"Dolu. Bu yüzden ben de burada kalacağım." Kaşlarını kaldırdı, dudaklarında sinir bozucu bir gülümseme belirdi. "Sorun mu var?"

"Hayır," yalan söyledim.

Lanet olsun. Düğünle ilgili bir şey yapmamız gerektiği zamanlar dışında, Penn'den uzak birkaç gün geçirmeyi ummuştum. Ve şimdi, odamdan her çıktığımda, onu köşede gizlenmiş olarak görmeyi bekliyordum.

Sakin ol, Gia. Otel onu görmemek için yeterince büyüktü. Hatta iki yüzme havuzu bile vardı, yani birine gittiğimde Penn, devasa egosunu dengelemek için minik penisıyla Speedo mayosuyla oradaysa, diğerine geçerdim.

Neden Penn'in penisini düşünüyorsun?

"Merak etme," dedi Penn. "Aynı odada kalmıyoruz."

O uzaklaşırken, güldüğünü duyduğuma yemin edebilirim.

Planlarım paramparça olduğu için ruh halim berbat haldeyken, valizlerimi otele sürükledim. Penn zaten resepsiyondaydı, beyaz bluz ve lacivert ceket giymiş, onun flört girişiminden hoşlanan akıllı bir kadınla gülüyordu.

Birisi bunu yapmak zorundaydı.

Bir adam beni çağırdı ve ben ona gülümsedim, özellikle de bana bir kadeh şampanya uzattığında.

"Kingcaid Grand Cayman'a hoş geldiniz."

Oh, lanet olsun.

Kee bana Kingcaid'in bir tesisinde rezervasyon yaptırdığını söylememişti ve ben de hayal kurmakla meşgul olduğum için tabelayı fark etmemiştim. Bu, Penn'in bu otelin sahibi olduğu anlamına geliyordu. Tamam, ailesi sahibiydi, ama onun da bu otelde büyük bir çıkarı vardı. Tanrım, bu da personelinin onu tanıyacağı ve her fırsatta ona yalakalık yapacağı anlamına geliyordu

her fırsatta ona yalakalık yapıp, onu etkilemek için ellerinden geleni yapacaklardı. Bu yalakalık deneyimi beni kusmak üzere yapacaktı.

"Pasaportunuzu görebilir miyim?"

"Tabii." Pasaportumu uzattım ve o klavyeye basarken bir ayağımdan diğerine geçtim.

"Tamam, Bayan Greene, sizi en üst kattaki tek yatak odalı ada süitimizde ağırlayacağız. Dalga havuzuna bakıyor ve güzel bir okyanus manzarası var."

Bir süit. Vay canına.

"Kaç tane anahtar kartı istersiniz?"

"Sadece bir tane." Resepsiyonistini etkilemek için elinden geleni yapan Penn'e baktım. Resepsiyonist, güzel, kalın saçlarını omzunun üzerinden attı ve Penn'in söylediği bir şeye güldü. En azından biri onu komik buluyordu.

"Buyurun. Bellboy bagajınızı doğrudan süitinize getirecek. Bu arada, konaklamanızı daha konforlu hale getirmek için yapabileceğimiz *bir şey* varsa, lütfen çekinmeden söyleyin."

"Teşekkürler."

Anahtar kartını kendime doğru çektim ve hala kadınla sohbete dalmış olan Penn'e bir kez daha göz attım. İyi. O beni görmeden gizlice kaçabilecektim. Yarısi bitmiş şampanya kadehini geride bırakıp asansörlere doğru yöneldim. Kingcaid otellerine hiç girmedim, Kee Asher'la ilk kez birlikte olduğunda bile, ama tanrım, bu oteller zenginlik saçıyordu. Binanın dokusunda zenginliğin kokusunu alabildiğime yemin edebilirim.

Yedinci katın düğmesine bastım. Asansör kapıları kapanmaya başladı, sonra tekrar açıldı. Penn içeri girerken içimden bir inilti bastırdım. Bugün hiç şansım yoktu.

"Hangi kat?"

Çenesini uzattı. "Yedinci. Seninle aynı."

Dudaklarımı büktüm. Ne şanslıyım.

"Otel hakkında ne düşünüyorsun?"

"Şey..." Çelik kutunun içini gözden geçirdim. "Sadece lobiye ve bu asansörü gördüğüm için, kararımı biraz daha ertelemek daha iyi olabilir."

Penn güldü. "Haklısın."

"Kee, senin otellerinden birinde kalmamı ayarladığını söylememişti."

Kapılar açıldı ve Penn bana önce geçmemi işaret etti. Ayaklarım, muhtemelen dairemdeki bir yıllık kira bedelinden daha pahalı olan kalın halıya battı.

"Aile içinde kalması mantıklı. Ayrıca, otelimiz adadaki en iyisi."

"Elbette öyledir," diye mırıldandım.

Penn, elime tuttuğum anahtar kartını alıp, üzerinde "*Island Suite*" yazan kalın ahşap kapının önüne tuttu. Kapı tıklayarak açıldı ve sanki bu benim odam değil de onun odasıymış gibi içeri girdi.

"Hey," diye seslendim, ama içeri adımımı attığımda, Penn'i sınırlarını aştığı için azarlamak niyetindeydim, ama sözlerim dilimde dondu. "Vay canına." Çantamı imparatorluk yatak üzerine attım ve güneşlenme yatakları, jakuzi ve altı kişilik bir masa ile donatılmış devasa bir ahşap teras alanına açılan Fransız kapılara doğru uçtum. Ama beni suskun bırakan güzel balkon değildi. Manzaraydı.

"Muhteşem, değil mi?" Sesi arkamdan geldi.

"Muhteşem," diye fısıldadım, ellerimi ahşap korkuluğa dayayıp manzarayı içime çekerek. Mavi-yeşil sular, beyaz köpüklü dalgalar, altın kumlar üzerinde uzanan plaj severler ve altımda, denemek için sabırsızlandığım ısıltılı bir yüzme havuzu.

Odanın içinde dolaşan Penn'e dönerek baktım. "Kee'ye mesaj atmalıyım. Bu muhteşem süiti ayarladığı için ona teşekkür etmek için. Bu... başka bir seviyede lüks."

"Tabii ki yazabilirsin, ama..." Omzunu silkti. Ağzım açık kaldı. "Bunu sen mi ayarladın?"

Bu sefer karşı omuzdan bir başka engel çıktı. "Ama... neden?"

"Neden olmasın? Sen Kiana'nın arkadaşı ve nedimesisin, ve o benim baldızım olmak üzere, sana en iyi konaklama yerini ayarlamam gerektiğini düşündüm."

Çenesini eğdi, sanki benim için iyi bir şey yaparken yakalandığı için utanmış gibi. Yaklaştım. Gözlerimiz buluştu ve aramızda bir tür dostluk kıvılcımı çaktı. Bu uzun sürmedi. Kısa süre sonra normale döndük, birbirimize sataşmaya başladık, ama o anda onu neredeyse sevmiştim.

"Teşekkürler, Penn. Bu, şimdiye kadar kaldığım en güzel oda." "Harika bir oda." Kaşlarını kaldırdı. "Benimkinden daha iyi."

Bana uzandı ve kirpiklerime takılmış bir saç telini çıkardı. Nefesim kesildi ve karnımın ortasında bir sıcaklık yayıldı.

"Sen kendini tazele."

Dönüp gitti ve o an, bir anda geçti.

Bölüm 9

Gia

Hatalı olduğumu kabul etmek çok acı verici.

Bir beyzbol takımının tamamının sığabileceği bir duş kabini ^{duş} aldım, bulutlardan yapılmış bir yatakta kestirdim ve büyük boy buzdolabında bulduğum lezzetli kanepeleri tıkınarak yedim. Bu arada, buzdolabı da büyük boy mutfakta bulunuyordu.

Burası bir otel süiti değildi. Evimdeki dairenin üç katı büyüklüğündeydi ve elimden gelse, buradan hiç ayrılmazdım. Yine de, üniversiteden mezun olduğumdan beri bu kadar uzun bir tatil yapmamıştım ve her anın tadını çıkarmaya niyetliydim.

Daha önce Kee'ye güvenli bir şekilde vardığımı bildirmek için bir mesaj atmıştım, ama o henüz mesajı görmemişti. Bu büyüklükte bir düğün için ne kadar hazırlık yapılması gerektiğini hayal bile edemiyordum. Titredim. Benim yerime onun olması daha iyiydi. Kee'nin bu Cumartesi yapacağı gibi, tanımadığım insanların izlediği bir ortamda beyaz bir gelinlikle koridorda yürüdüğümü hayal edemiyordum.

Yarın, onun rahatlaması için son şansı olacaktı ve ben ona şimdiye kadarki en iyi bekarlığa veda partisini yaşatmaya niyetliydim. Parti otobüsünden bahsettiğimde, kulak zarımı delecek kadar yüksek sesle çığlık attı ve bana dahi dedi. Penn'in bu fikri bulduğunu ona söylememem kötü müydü? Ama aslında o, benim plaj partisi fikrimi alıp farklı bir yorum getirmişti.

Balkona çıkıp deniz havasını içime çektim. Aşağıda havuz partisi tüm hızıyla devam ediyordu ve Penn'in neden partiyi burada yapmayı önermediğini merak ettim. Özellikle Asher için, burası rahatlayıp bir süreliğine işini unutabileceği bir yerden çok, işinin bir parçası gibi hissettirecekti. Restoranın işletmesini yürüten Penn için de durum aynıydı. İkisi de arka plandaki işlerle uğraşmak zorunda kalmayacakları, tamamen bağımsız bir yerde parti vermek daha iyiydi.

Cep telefonum çaldı ve cevaplamak için içeri girdim. Sonunda. Kee mesajımı almış olmalıydı.

"Selam, gelin adayı. Sinirlerin nasıl?"

"Ah, başlama bile. Panik yapıyorum Gia. Konuk listesini görmelisin. Ash'i bir şekilde utandıracağımı biliyorum, yüzüstü düşeceğim ya da gelinliğim külotuma takılıp koridorda yürüyeceğim gibi."

"Bu kolayca çözülür. Hiç giyme." Kıkırdadım. "Ve Ash yeminini etmeden hemen önce ona bunu söylemeyi unutma. Sorun çözülür."

"Ciddiyim!"

"Ben de."

"Sen hiçbir şeyi ciddiye almıyorsun."

"Hayat çok kısa, Kee. Bu gezegende sadece bir kez yaşıyoruz. En iyisini yapalım. Önemsiz şeyler için endişelenmek zaman kaybı."

"Tanrı sana şükürler olsun, Gia."

"Ben sürekli hediye veren biriyim." O beni göremese de gülümsedim. "Neyse, seni ne zaman göreceğim? Umarım yarından önce."

"Bu yüzden arıyorum. Asher'ın büyükannesi bu akşam aileyi akşam yemeğine davet etti, sen de dahilsin."

Dudaklarımı ısırdım. "Ah, Kee, emin değilim. Büyük aile toplantılarını hiç sevemedim."

"Ne zaman büyük aile toplantılarına katıldın *ki*?"

Haklıydı. "Sanırım çok utanç verici bir şey yaparsam, düğünde yaptıkların bunun yanında sönük kalır."

"İşte bu ruh. Saat sekizde görüşürüz."

"Bekle. Nerede olacak?"

"Oh, Penn seni getireceğini söyledi."

Ben tartışmaya ya da "Kıyafet kuralı ne?" gibi bir soru sormaya fırsat bulamadan telefonu kapattı. Geri aramaya çalıştım ama sesli mesaja yönlendirildi.

Bu da bana tek bir seçenek bıraktı. Penn'e bir mesaj attım.

Ben: Bu gece ne giymeliyim?

On beş dakika boyunca cevap vermedi. Telefonum çaldığında ve yazdıklarını okuduğumda, gözlerimi o kadar sert çevirdim ki neredeyse kafamın arkasına kaybolacaklardı.

Penn: Bu bir davet mi?

Ben: Hayal kurmaya devam et.

Penn: [gülme emoji]. Bu rüya değil, kabus olur. Rahat olduğun ne varsa onu giy.

Onun iğneleyici sözleri tam kalbime saplandı. Beni rahatsız etmemeliydi ve gerçekten de etmedi. Gelecekte

insanlık buna bağılıydı ve haftalardır seks yapmadığım için bu oldukça cesur bir açıklamaydı. Ancak çoğu kadın iltifat almayı, başka bir kişi için çekici olduğunu düşünmeyi severdi. Başkalarına cesur, kendine güvenen ve olağanüstü biri gibi görünebilirdim, ancak söz konusu erkek çoğu zaman tahammül edemediğim biri olsa bile, erkeklerin ilgisinden hala gurur duyuyordum.

Ben: Yoga pantolonu ve kash tişört mü?

Penn: Dediğim gibi, rahat olduğun şeyi giy. Ugh. Bu adam mutfakta bir çocuk kadar yardımcı oluyordu. **Penn:**

Ve geç kalma lan. 7:45'te çıkıyoruz.

Ona orta parmak emojisi göndermemek için tüm gücümü kullandım, ama bunu aşmaya karar verdim ve kendimi tuttum. Tanrım. Bakın, ne kadar da olgunlaşmışım.

Saate baktım. Altı buçuk. Duşumu çoktan almıştım, yani ne giyeceğime karar vermek, makyaj yapmak ve saçımı yapmak için yetmiş beş dakikam vardı. Bolca zaman.

Meşhur son sözler.

Penn kapıyı çaldığında — beş dakika erken, eklemeliyim — sadece bir gözüme makyaj yapmıştım, ki bu çok tuhaf görünüyordu, saçımı hala kıvırmamıştım ve bu kıyafetle giymeye karar verdiğim ayakkabılardan birini kaybetmişim. Bu kıyafet, derin V yakalı, dar kesim, baldır boyu, fildişi rengi bir elbiseydi ve benim bol varlıklarımın gösterilmesini sağlıyordu. Ona sahiptim, bu yüzden onu sergilemek istiyordum.

Kapıyı açmaktan başka seçeneğim olmadığı için onu içeri aldım ve ona bir bakış bile atmadan arkamı döndüm. Vakit nakittir ve ben hala hazırlanmam gerekiyordu.

"Tanrım, burası kasırğa mı vurdu?"

Yanımda getirdiğim neredeyse tüm giysilerim yatak, sandalye ve yazı masasının üzerine dağılmıştı, sütyenler ve uyumlu külotlar dahil, ve - ne düşünüyordum ki? - külotlu çoraplar. İç çamaşırlarımı bir yığın halinde topladım ve giymeyi düşündüğüm tek parça tulumun altına sıkıştırdım, ama sonra bunun kışımı o kadar büyük gösterdiğini fark ettim ki, yerel haber spikeri gece haberlerinde tam bir tutulma olduğunu bildirmek zorunda kalacaktı.

"Sadece birkaç parça giysi." Makyajımı bitirmek için banyoya girdim.

"Biraz mı?" Sesindeki şaşkınlık, dudaklarıma bir gülümseme getirdi. Hayatını her şeyin yerli yerinde olduğu bir şekilde yaşayan bir adam vardı

her şeyin yerinde olduğu bir hayat süren bir adam vardı. En azından benim tahminim buydu, özellikle de dakikliğe olan düşkünlüğüyle.

"Ne diyebilirim ki? Dağınık biriyim."

"Bu dağınıklık değil. Bu felaket. Ve sen lanet olası geç kaldın."

Bileğimdeki saate baktım, kuzeydeki bir gezide bit pazarından aldığım sahte bir tasarımcı saatiydi. "Yanlış. Bir dakikam kaldı."

"Bir dakika içinde hazır olacak mısın?"

"Olmazsam tekrar balkabağına dönüşecek misin?"

Banyo kapısında belirdi, gözlerimiz aynada buluştu. Bakışları üzerimde dolaştı, kalçalarım, göğüslerimde durdu ve sonunda yüzüme geri döndü.

Aniden midemde bir sıcaklık hissettim. *Tanrım, burası çok sıcak.* Onun canlı mavi gözleri benimkilere dik dik bakarken, kendimi yelpazelemek için duyduğum dürtüyü bastırdım. Sonra göz kapakları indi ve kaşları çatıldı.

"Büyükanmem geç kalırsak hoşnut olmayacaktır ve sen de aile yemeğine konuk olduğun için biraz saygı göstermen gerektiğini düşünüyorum."

Arkasını dönüp gitti, ben ise gözlerimi kırpıştırarak ve ağzım açık kalmış bir şekilde kaldım. En kötüsü neydi? Haklıydı. Tanrım, hatalı olduğumu kabul etmek, kendime bile, canımı yakıyordu.

Saçıma bukile maşası takma fikrini bir kenara bırakıp, saçımı tarayarak düğümlerin çoğunu çözdüm, kaybolan ayakkabıyı yatağın altında buldum ve ona özür dilercesine yarım bir gülümseme attım.

"Haklısın. Daha erken hazırlanmaya başlamalıydım. Uzak mı?"

"Arabayla beş dakika."

"Oh, o zaman yetişiriz."

O bana baktı, ben de ona baktım ve ancak o zaman ne kadar *uzun* olduğunu fark ettim. Boyu 1,80'den fazla olmalıydı ve bu topuklu ayakkabılarla bile benden birkaç santim daha uzundu. Biraz uzun boylu erkekleri severdim. Bu, kalça ölçülerim olmasa da boy ölçülerim açısından kendimi minyon hissetmemi sağladı.

"Tam zamanında," diye homurdandı.

"Ben tam zamanında gelen bir kıyım." Onu dürttüm ve sırttım.

"Sen sinir bozucu bir kıyısın," diye cevapladı, ama süitimin kapısını açıp eliyle işaret ederken dudaklarındaki gülümsemeyi saklayamadı.

Büyükannesinin evi, MTV'deki *Cribs* programında ya da ünlülerin deri koltuklara uzanmış, baştan aşağı tasarımcı kıyafetleri giymiş ve erkeklerin düşünceli bir şekilde durup birer kadeh şampanya tuttuğu muhteşem

fotoğraf çekimlerinin olduğu dergilerde gördüğünüz türden bir yerdi. Kadınlar deri koltuklara uzanmış, baştan aşağı tasarımcı kıyafetleri giymiş, erkekler ise düşünceli bir ifadeyle durmuş, ellerinde şampanya kadehleri vardı. Başka bir deyişle, ağızları açık bırakacak kadar muhteşemdi.

"Vay canına. Burası *muhteşem*." Elbisemdeki görünmez tüyleri silkeledim, Penn'i kızdırmak için eski püskü bir kıyafet seçmediğim için çok şükrettim. O, rahat hissettiğim bir şey giymemi söylemiş olabilir, ama bunu yapsaydım, tüm gözlerin üzerimde olacağını biliyordum - yanlış nedenlerden dolayı. Yani, tabii ki, bazen ilgi odağı olmayı severdim, ama olumsuz anlamda değil.

Arabadan indim ve etkileyici sütunları ve muhteşem çiçek süslemeleriyle bu muhteşem eve hayranlıkla baktım. Penn dirseğime dokundu ve başını eğdi. Onu takip ederek tonozlu tavanlı bir koridora girdim, bir salondan geçtim ve havuz terasına çıktım. Tereddüt ettim ve derin bir nefes aldım.

"Ne oldu?" Penn, benim onunla birlikte olmadığımı fark edince yanıma döndü. Şimdiye kadar, katılan konukların hiçbirisi bizim geldiğimizi fark etmemişti ve Kee ya da Asher'ı hiçbir yerde göremedim.

"Bu çok tuhaf," diye cevap verdim, kendimi bile şaşırtan bir dürüstlikle. "Yani, bu bir aile etkinliği ve ben aile üyesi değilim."

"Kiana'nın ailesi sayılırsın, kan bağı olmasa da, bu da burada olmaya herkes kadar hakkın olduğu anlamına gelir. Ayrıca, herkesle ilk kez tanışmanın bekarlığa veda partisinde olmasını istemezsin."

"Bekarlığa veda partisi," diye düzelttim, sanki defalarca düzeltmişim gibi.

Penn bana o mükemmel inci gibi beyaz dişlerini gösterdi. "Bunu unutamıyorsun, değil mi?"

Kendini beğenmiş sırıtışı sinirimi bozdu. Gözlerimi kaçırırken, intikamımı alabileceğim bir fırsat gördüm. Sevgili Penn'in fermuarı açıktı.

Gülümseyerek yanına yaklaştım ve fermuarını çektim.

"Büyükkannenin önünde solucanı göstermezsen daha iyi olur."

Kaşları yukarı kalktı ve çenesini eğerek aşağı baktı. Bir milisaniye için, her zamanki kendine güveni kayboldu ve dengesini kaybetti. Gözümü kırpsaydım, bunu kaçırırdım. Bana yine parlak bir gülümseme attı.

"Bu solucandan çok uzak, tatlım. Ve kanıt istiyorsan..." Fermuarını açmaya uzandı.

"Tanrım, hayır," diye bağırdım ve onu durdurmak için bileğini tuttum. "Sözüne inanacağım."

"Korkak."

"Göt..."

"Penn!"

Mükemmel giyimli yaşlı bir bayan, yaşına yakışmayan bir hızla yanımıza geldi. Kollarını kucaklamak için uzattı ve Penn, gördüğüm en yumuşak, en sevgi dolu gülümsemesiyle bu isteği yerine getirdi. Bu, onun büyükannesi olmalıydı ve Penn, minyon, gri saçlı bayana olan sevgisini gizleyemiyordu.

"Büyükanne. Her zamanki gibi harika görünüyorsun." İki yanağına da öpücük kondurdu.

Kadın Penn'in koluna dokundu. "Sonunda, benimle tanışması için güzel bir bayan getirdin.

getir

din." "Oh, hayır,
büyükanne."

"Kesinlikle
olmaz."

Aynı anda konuştuk ve büyükannesi kaşlarını çattı.

"Şey, demek istediğim..." Penn, hoşuna gitmeyen bir koku almış gibi benden bir adım uzaklaştı.

"Bu Gianna Greene. Kiana'nın nedimesi." "Kızın nedimesi mi?"

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Kingcaid. Kiana sizden çok övgüyle bahsediyor.

Beni bu güzel evinize davet ettiğiniz için teşekkür ederim." Elimi uzattım.

Penn ile bana bakarak, sanki eğlenceli ama aynı zamanda kafa karıştırıcı bir şey görmüş gibi gözlerinde merakla dolaştı. Bunun ne olabileceğini hiç bilmiyordum. Elimi görmezden gelerek, kollarımı tuttu, beni kendine çekti ve her iki yanağıma da öptü.

"Canım, sen çok hoş geldin. Kiana bana senden çok bahsetti. Hadi gel, seni herkesle tanıştırayım."

Kolunu koluma taktı ve Penn bizimle yürürken, büyükannesi elini bir hareketle onu uzaklaştırdı.

"Git özel konuğumuza bir içki getir, Penn. Onun etrafında dolaşmana gerek yok."

Ve işte böylece, beni kaçırdı. Onu şimdiden çok sevmiştim.

Bölüm 10

Penn

Eğriler rüyaların malzemesidir.

Kingcaid mülkümüzdeki konferans salonlarından birini Ash'in bekarlığa veda partisi için kullanmak ya da hatta havuzlardan birini ele geçirmek kolay olurdu, ama kardeşimizi tanıyordum. Bir şekilde bir soruna bulaşır, saatlerce ortadan kaybolur ve Kiana haklı olarak beni suçlardı.

Parti otobüsü farklıydı, normaldi ve Ash'in genellikle katıldığı türden etkinliklerden çok uzaktı. Bu da onu yaklaşan düğününü kutlamak için mükemmel bir seçim haline getiriyordu. Kardeşim ciddi tarafta hata yapardı, ancak Kiana ile tanıştığından beri davranışlarında bir değişiklik fark ettim. Daha rahat, kendisiyle daha az çatışan ve mutlu görünüyordu. Çok mutluydu. Sürekli gülümsüyordu ve bir şekilde daha hafifti, sanki omuzlarında taşıdığı dünya kalkmış ve onu daha özgür bırakmıştı.

Onun için çok seviniyordum, ama sessiz anlarımda, onun ya da Kiana'nın Sandrine'in kapısına geldiğim türden bir acıyı asla yaşamamaları için dua etmeden edemiyordum. Aşk acı vericiydi. Bunu kendim, yakından ve çok kişisel olarak yaşamıştım. Bana göre, bu riske değmezdi. Ama Ash için Kiana her şeydi.

Otobüsün üst katı, her iki yanında deri koltuklar, ortasında küçük bir dans pisti ve arkada ikiz decklerden müzik çalan bir DJ ile limuzin gibi dekore edilmişti. Alt kat ise çok daha sessizdi. Bir ucunda bir bar kurulmuştu ve samimi bir içki içebileceğiniz küçük masalar ve sandalyeler vardı.

Ash'i Kiana ve birkaç aile üyesiyle dans ederken bırakıp, bir içki almak için spiral merdivenden aşağı indim. Aşağıda durup tırabzana tutundum. Barda, sanki dünyada viski kıtlığı varmış gibi viski içen diğer kardeşim Johannes vardı. Ve hemen yanında Gianna durmuş, şampanya yudumlarken kirpiklerini kırıştırıyordu. Johannes bir şey söyledi ve Gianna güldü.

Kardeşim komik biri değildi. Johannes, ailemizin kara koyunuydu, karamsar ve somurtkan, dilini çelik gibi keskin biriydi. Mizah

onun silahları arasında yoktu, ama Gianna tekrar güldüğünde ve sonra avucunu onun koluna sürdüğünde, bunun aksini iddia etmek imkansızdı.

Ciğerlerim yanarken, hiç ilgimi çekmeyen bir kadının, insan ırkının hiçbir üyesiyle yalnız bırakılmaması gereken bir adamla flört etmesini izledim. Daha da kötüsü, Johannes de ona ayak uyduruyor, cazibesini kullanarak onu kendi yörüngesine çekiyordu. Orada, şüphesiz, her şeyi ezdiği gibi onu da ezecekti.

Kendimi zorlayarak bara doğru yürüdüm, yüzümü kayıtsızlık ifadesine bürüdüm. Aralarından zorla geçtim ve bir içki sipariş ettim. Kesinlikle pis bir hareketti, ama Johannes ve Gia'nın birlikte olması fikrini tahammül edemiyordum. Bu, "Onu istemiyordum ama başkalarının da ona sahip olmasını istemiyordum" gibi bir durum da değildi. Daha çok, bu düğün süresince onun iyiliğinden kendimi sorumlu hissediyordum ve o, Johannes'ı benim tanıdığım gibi tanımıyordu.

"Bizi takma kafana, Penn," dedi Gia. "Sadece sohbet ediyoruz." "Beni endişelendiren de bu."

Johannes'e sert bir bakış attım. O da gözünü kırpmadan, neredeyse sıkılmış bir ifadeyle bana baktı.

"Yani sadece bana değil, kardeşine de kaba davranıyorsun?"

"Bizi yalnız bırakır mısın?" Johannes'in kolunu tutup birkaç adım uzağa çektim. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Kaşlarını kaldırdı. "Konuşuyoruz. Bu yasaya aykırı mı?"

Kafamı salladım. "Aptal olma. O Kiana'nın en iyi arkadaşı."

"Öyle mi?" Dudakları hafifçe kıvrıldı, sonra düzleşti. "Sen de ona bir şans vermek istiyorsun, değil mi?"

"Hiç de değil." Burnumdan soludum. "Sadece pislik gibi davranıp onu üzme ve Ash'in düğününü mahvetmene izin vermek istemiyorum, çünkü baş nedime çorbasını ağlayarak yiyor."

Johannes kaşlarını kaldırdı. "Aperatifin somon olduğunu sanıyordum?"

Burnumdan nefes aldım. "Ondan uzak dur. Git başkasıyla oyna."

"Beni ilgilendiren başka kimse yok. O eğlenceli."

"Sen eğlenceyle ilgilenmiyorsun. Sen yıkımla ilgileniyorsun."

"Biliyor musun Penn," dedi Johannes, ceketimin yakalarını düzeltirken, "birbirimizle vakit geçireli epey oldu, o yüzden beni tanıyormuş gibi davranma. Yıllardır ülkenin iki farklı ucunda yaşıyoruz. Beni tamamen anladığını sanıyorsun, ama

"Yapma." Alınlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştı. "Gia'ya asılmak istersem, asılırım. Zaten ilgilenmediğini söyledin, o zaman sorun ne lan? O çok güzel ve ben sıkıldım."

"O senin tipin değil."

Başını eğdi ve dilini üst dişlerinin alt kısmında gezdirdi. "Sana kardeşçe bir tavsiye vereyim. Kendine yalan söylemeyi bırak. Onu istiyorsan, git onu al... başkası almadan önce."

Yukarı çıktı. Lanet olası pislik. Gia ile ilgilenmiyordum. Sadece Johannes ile pişman olacağı bir hata yapmasını istemiyordum. Ash her zaman Johannes'in yemekleriyle oynamayı sevdiğini söylerdi ve ben de Gia'nın bu gecenin filet mignon'u olmamasını sağlamak niyetindeydim.

"Sen kendini ne sanıyorsun?"

O kadar dalmıştım ki Gia'nın yanımda belirdiğini fark etmemiştim. Onu dirseğinden tutup bara geri götürdüm ve ona bir kadeh şampanya daha sipariş ettim.

"Johannes'tan uzak dur." Barmen'e içki için teşekkür ettim ve Gia'ya uzattım. "O senin kaşınıtı gidermen için uygun bir adam değil, çünkü o kaşımaz. O yırtıp parçalar, yok eder, mahveder."

"Vay canına. Kardeş sevgisi gerçekten."

"Onu gerçekten çok seviyorum, ama uğraşması gereken çok fazla sorunu var ve inan bana, o valizin içine girmek istemezsin."

"Bu kalçalarımı ve kıkırmı bir valizin içine sığdırabileceğimi mi sanıyorsun?" Elleriyle vücudunu okşadı ve güldü.

Onun cevabı beni şaşırttı. Vücudunu ilk kez olumsuz bir şekilde bahsediyordu ve ilk kez özgüven sorunu olduğunu gösteriyordu. Gia podyum mankeni değildi; ondan çok daha çekiciydi. Vücudunun kıvrımları rüya gibiydi.

Bunu iyi bilirim.

Dün gece onunla ilgili gördüğüm rüya düpedüz pornografikti. Bunun suçlusu nemdi.

"Lütfen kendini küçümseme. Baştan aşağı muhteşemsin."

O ağzı açık bana bana sonra gözlerini gözlerini
gözlerini "Neden beni beni övüyorsun? Ne yaptın?"

Gülümsedim. "Johannes'ten kurtarmak dışında hiçbir şey, ama inan bana, onu benim tanıdığım kadar tanısaydın bana teşekkür ederdin."

Asher, kravatı eğri, saçları dağınık, biraz yıpranmış bir halde merdivenlerden indi. Bizi gördü ve yanımıza geldi.

"Dünyanın en iyi arkadaşına sahipsin."

Gia'ya sarıldı ve yanağına ıslak bir öpücük kondurdu, sonra bana sarıldı.

ben

"Benim de dünyanın en iyi kardeşi ve en iyi sağdıçı var."

"Ve benim de elimde sarhoş bir damat adayı var." Ayağa kalkıp boş bir masadaki sandalyeye oturmasına yardım ettim. "Belki gelini kontrol etmelisin," dedim Gia'ya.

"İyi fikir." Uzaklaştı, durdu, geri döndü ve eğilip kulağıma fısıldadı, "Bu iş bitmedi."

Cildimde hoş bir karıncalanma hissettim. Alkolden mi, durumdan mı, yoksa onu Johannes'la görmekten mi bilmiyorum, içimde bir şey değişti. Onun merdivenlerden yukarı çıkıp kaybolmasını izledim, sonra dikkatimi Ash'e çevirdim.

"Bir bardak su ister misin?"

"Olur." Koluma vurdu. "Aşk dünyadaki en güzel şeydir, Penn."

"En iyi" kelimesini yaklaşık on kez kullandığını biliyorsun.

"Öyle mi?" Alnını ovuşturdu. "Evet, doğru," diye mırıldandı. "Aşk en iyisidir. Benim gibi birini bulmalısın. Yerleşmelisin. En iyisi budur."

Şu anda ona uzun süreli bir ilişkinin benim için mümkün olmadığını söylemenin zamanı değildi.

"Bir gün," diye mırıldandım.

Ash, kollarını sallayarak büyük bir jest yaptı, yüzü sanki kanserin tedavisini keşfetmiş gibi parlıyordu. "Peki ya Gia? O sana çok yakışır."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Birkaç dakika önce içimden geçen düşüncelere rağmen, hemen inkar ettim. "Gia mı? Tanrım, dostum. Beni sevdiğini sanıyordum."

"Ugh. Hâlâ kavga mı ediyorsunuz?"

Gülümsedim. Ash "ugh" demişti. O asla "ugh" demezdi. Kiana kardeşimi kesinlikle değiştirmişti ve ben onun bu yeni halini seviyordum.

"Savaşma, seviş, Penn. Bu benim tavsiyem."

Evet, kesinlikle sarhoş.

"Sana su getireyim." Barmen'den iki şişe istedim ve Ash'e ikisini de içirdim. İkincisini bitirir bitirmez, tualete gitmesi gerektiğini söyledi ve otobüste tualete doğru sendeleyerek yürüdü.

Ben yukarı çıktım, esas olarak Johannes ve Gia'nın birbirlerine yakınlaşmadıklarından emin olmak için. Yakınlaşmamışlardı. Johannes, Vegas'ta kumarhane işimizi yürüten kuzenim Nolen ile konuşuyordu ve Gia, kollarını başının üzerine kaldırmış, fildişi rengi saten elbisesiyle kalçalarını sallayarak Kiana ile dans ediyordu. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Neyim vardı benim? Dün sabah onu apartmanından aldığımdan beri birbirimizi parçalamaktan başka bir şey yapmamıştık.

Ama... bu doğru değildi. Uçakta, onun uçmaktan korktuğunu fark ettiğim bir an olmuştu. Onun savunmasız yanını görmek, beni biraz daha derinlemesine düşünmeye itmişti. Gia her şeyde aşırıydı. Aşırı coşkulu, aşırı geveze, aşırı inatçı, aşırı sert. Ama bu bir tür zırh, kendini korumak için bir yol olabilir miydi? Belki de Gianna Greene, gösterdiği kadar sert bir kadın değildi.

Gözlerimi ona çevirdim ve bana el sallayarak yanlarına gelmemi işaret etti. Hayır anlamında başımı salladım ve kuzenlerimden biri olan Kadon ile sohbet etmeye başladım. Kadon, Fransa'nın St. Tropez kentinde yaşıyordu ve Avrupa'nın büyük bir bölümünde faaliyet gösteren plaj kulübü işimizi yönetiyordu. Tüm ailenin bir araya gelmesi nadir bir olaydı. Ancak herkesin takvimlerinde Grand Cayman'a seyahat etmek için zaman ayırmış olması beni şaşırtmadı. Ash hepimizin sevdiği biriydi. İnsanların etrafında toplandığı türden bir adamdı.

Parti otobüsüyle Grand Cayman turumuz sona erdi, ancak otobüs otele geri döndüğünde Ash, gecenin henüz bitmediğini ilan etti ve hepimizi içeriye toplayarak eğlenceye devam etti. Dalga havuzunun yanında son bulduk ve bir de baktım ki müzik çalıyor, otel misafirleri de bize katılmaya davet edilmiş ve küçük bir aile toplantısı olarak başlayan şey tam anlamıyla bir partiye dönüşmüştü. Ash'in önerdiği gibi bekarlığa veda partisini cuma günü değil çarşamba günü yapmaya karar vermemiz iyi olmuştu. Cumartesi günü yapılacak düğünden önce akşamdan kalma halini atlatmak için üç güne ihtiyacı olacaktı.

"Baş nedimeyle dans etmeye ne dersin?"

Döndüğümde Gia yanımda duruyordu. Yaklaştığını bile fark etmemiştim.

"Kee, sağdıç ve baş nedimenin en az bir dans etmesinin gelenek olduğunu söyledi."

"Hangi gelenek?" diye sordum, ama yine de elini tuttum ve beni çoğu ailemden olmayan konukların arasına götürmesine izin verdim.

Kollarını boynuma doladı, ben de belinden tutup kendime doğru çektim. Gül ve lavanta kokan nefis bir kokusu vardı, kokuyu daha fazla tatmak için yüzümü boynuna yaklaştırdım.

Ne oluyor?

"Az önce boynumu kokladın mı?"

Yakalandım.

Başımı kaldırıp ona alaycı bir gülümseme attım. "Olabilir."

Gözlerini kırptı, dudaklarını yaladı ve tekrar gözlerini kırptı. "Hoşuma gitti."

Sıcaklık karnımdan kasıklarımaya doğru yayıldı. Gia benimle flört mü ediyordu?

Eğer öyleyse, ben bu konuda bir şey yaptım mı?

Evet! içimden bir ses bağırdı.

"Biliyor musun Penn, senin hakkındaki fikrimi değiştiriyor olabilirim." Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Evet. Bu gece konuştuğum herkes senin hakkında sadece iyi şeyler söyledi."

"Onlar benim ailem. İyi şeyler söylemek zorundalar."

"Aile oldukları için bunun doğru olmadığını biliyorum." Başını salladı.

"Ve daha önce bana kendimi küçük düşürmememi söyledin, ama şimdi burada, samimi bir iltifatı kabul etmeyi reddediyorsun."

"Senden geldiği için şaşırdım. Hepsi bu."

"Touché." Parmak ucuyla yanağımı okşadı, sonra çeneme doğru kaydıldı.

"Sana bir iki özür borçluyum galiba."

"Sadece iki tane mi?"

Gözlerini kısarak baktı. "Suçlu olan tek kişi ben değilim."

"Sakin ol." Burnumu onun burnuna sürttüm. "Seninle dalga geçiyorum. Fark etmediysen, seninle dalga geçmeyi seviyorum. Ve bilgin olsun, özrünü kabul ediyorum ve karşılığında ben de bir iki özür diliyorum."

"Tanrım, Penn, bu gerçek bir ateşkes mi?" "Öyle olabilir."

"Kee bayılacak."

"Bu konuda yalnız değil."

Bana gülümsedi ve gülümsemesinde hiç sertlik yoktu. Onu kendime yaklaştırdım ve bir kez daha boynuna gömüldüm. Vücudunun yumuşak hatları, benim sert hatlarımla tezat oluşturunuyordu ve ben onun içinde eriyip gittim. Memnuniyetle bir ses çıkardı, sonra küfretti ve uzaklaştı.

"Ne oldu?"

"Üzgünüm. Telefonum çalıyor." Çantasını karıştırdı ve telefonu kulağına götürdü. "Alo. Oh, merhaba anne. Ne haber?"

Bir arının kanat çırpmasından daha kısa bir sürede, Gia'nın ifadesi mutluydu endişeliye dönüştü. Döndü ve dansçıların arasından hızla uzaklaştı. Onun peşinden koşarak otele girdim. Bir sandalyeye çöktü ve telefonuna hızlıca konuşmaya başladı. Kişisel bir görüşme yaptığı için ona yaklaşmak istemedim, ama aynı zamanda bu kadar hızlı değişmesinden endişelendim. Bir dakikadan az bir süre sonra telefonu kapattı ve çantasına attı.

"İyi misin?"

Ellerini ağzının üzerine koydu ve dudaklarını ısırıldı. "Hayır."

Onun yanındaki sandalyeye oturdum ve elimi omzuna koydum. "Konuşmak ister misin?"

"Pek değil." Derin bir nefes aldı. "Kardeşim iyi değil ve onun için endişeleniyorum. Hepsi bu."

"Oh, bunu duyduğuma üzuldüm." Bir kardeşi olduğunu bile bilmiyordum. "Umarım yakında iyileşir."

Gözleri hüznle doldu ve başını salladı. Derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. "Bu kadar duygusallık yeter. Bu bir kutlama." Sanki ağaçtan çiçekler düşüp giysilerini kaplamış gibi kendini silkeledi, bana cesaretini gösterdiği kadar sahte bir gülümseme attı ve ayağa kalktı.

"Parti zamanı."

Yanımdan geçerken, sandalyeden kalktım ve bileğini tuttum. "Gia?"

Durdu, döndü ve gözlerini yere indirdi, hiç ona göre bir davranış değildi. "Ne?"

Çenesinin altını hafifçe çimdikledim. Gözlerimiz buluştu.

"Ne?" diye tekrarladı, sesinde aldığı üzücü telefonun neden olabileceği bir boşluk vardı.

Öğrenme zamanı gelmişti.

Başımı eğip onu öptüm.

Bölüm 11

Gia

Düşmanla yatmak korkunç bir fikir.

PENN'İN DUDAKLARI önce yumuşakça, sonra direnç görmeyince daha ısrarcı bir şekilde benim dudaklarıma bastırdı. O anı tamamen kontrolü altındaydı. Beni tamamen kontrolü altındaydı.

Ne halt ediyorum ben?

Penn Kingcaid'i öpüyordum. Yapmakta olduğum şey buydu. Daha doğrusu, *o beni* öpüyordu. Ve, aman Tanrım, bu *muhteşemdi*. İğne batması gibi bir his vücudumu kapladı, yıldırım hızıyla, aramızda küçük elektrik kıvılcımları çaktı. Beni tutmadı, ellerini saçlarıma sokmadı, boynumu kavrayıp çekmedi. Bizi birbirimize bağlayan tek şey dudaklarımızdı ve o anda ihtiyacımız olan tek şey de buydu.

Yerdeki fayanslara çarpan bir camın sesi bizi ayırdı. Hâlâ onu hissederek iki parmağımı dudaklarıma bastırdım.

"Beni öptün."

"Öptüm."

Gülümsedi.

"Öptün," aptal gibi tekrarladım. "Nasıl yaptım?"

Onun ağzına bakarak, sorusunu dikkatlice düşündüm. "Biraz aceleliydin."

"Öyle mi?" Gözleri de benim ağzıma kaydı. "Peki ya bu?"

Penn ikinci kez başını eğdi ve beni öptü. Acele etmedi, ağzını ağzıma yapıştırıp sanki bir haftadır yemek yememiş gibi beni yutmadı. Dudaklarımın şeklini yavaşça keşfetti, sanki bütün gün vakti varmış gibi dilini benimkine yavaşça dokundurdu.

Penn ve ben berbat bir fikirdik. Birbirimizden hoşlanmıyorduk bile, geçici ateşkesimiz, üzerine sıcak karamel sos dökülmüş çikolata kubbesi kadar uzun sürüyordu. Ama kollarımı boynuna doladığımda ve sanki kalbimin atması için onun kalbine ihtiyacım varmış gibi kendimi ona bastırdığımda, acı gerçeği kabul ettim: Aramızda olağanüstü bir kimya vardı.

Yine ayrıldık. Penn başparmağıyla alt dudağımı okşadı, nefesi düzensizdi, koyu saçları dağınıktı. Ellerimi saçlarına geçirdiğimi bile hatırlamıyordum.

hatırlamıyordum bile.

"Bu iyi bir fikir değil."

Kafamı salladım ve vurgu yapmak için "Hayır"

ekledim. "Senin odan mı, benim odam mı?"

"Onlar ne olacak?" Partinin hala tüm hızıyla devam ettiği havuza doğru başımı salladım.

"Geri dönmek ister misin?"

"Hayır."

"O zaman onlar için endişelenme."

Elimi tuttu ve asansörlere doğru yöneldi. Heyecan ve hafif bir ihtiyat karışımı midemde dalgalanıyordu ve nefes alamıyordum, ciğerlerim verebileceğimden fazlasını istiyordu. Belki şampanyadan ya da Kee'nin otobüste Asher'la dans ederken yüzündeki mutluluktan dolayıydı. Ya da belki sadece Penn ve olacakların beklentisi yüzündendi.

Asansör kapıları bir şıplama sesiyle kapandı ve Penn'in öpücüğü endişelerimi, düşüncelerimi silip süpürdü, ta ki sadece bu, ben ve o, çelik bir kutuda, sanki başka türlü ölecekmişiz gibi öpüşene kadar. Bu sevişme kararı sanki birdenbire ortaya çıkmış gibiydi, ama acaba birbirimize karşı tüm tartışmalarımız ve kişisel öfkemiz bu an için birikmiş miydi?

Varışımızı haber veren zil sesi bizi tekrar ayırdı. Penn'in gözleri şehvetle parlıyordu ve eminim benimkiler de aynısıydı. Parmaklarımızı birbirine bağladı ve beni odamdan geçip kendi odasına çekti.

"Benim odamın nesi var?" Daha önce bana bir seçenek sunmuştu, ama ben soruyu cevaplamamıştım.

"Odayı nasıl bıraktığını hatırladım ve sahip olduğun her giysinin üzerinde sevişmek benim aklımdaki şey değil."

Evet, haklıydı.

Onun odası da aynı derecede lüks ama çok daha düzenliydi. Bilmesem, buranın onun odası değil, tek gecelik bir ilişkiyle çarşaflarını kirletmektense kullanmaya karar verdiği yedek bir oda olduğunu söyledim.

"Sen inanılmaz derecede düzenlisin."

"Sen de inanılmaz derecede dağınıksın." "Uyumsuzuz," diye mırıldandım.

"Göreceğiz, değil mi?"

Penn'in elleri boynumu kavradı, dudakları benimkilerle birleşti, ama bu öpücük öncekilerden farklıydı. Bu öpücük bir sözdü. Ne

tam olarak ne olduğunu söyleyemezdin, ama omurgamdan aşağı yukarı koşan karıncalanma ve bacaklarımın arasında hissettiğim sıcaklık, bunu öğrenmem için bana yalvarıyordu.

Elbisemin fermuarını açtı ve omuzlarımdan aşağı kaydırıldı. Elbise yere düştü ve ayaklarımın dibinde bir yığın oluşturdu. Penn geri çekildi, gözleri üzerimde dolaşıyordu. Tanrıya şükür, uyumlu iç çamaşırı setini giymiştim.

Onun ne gördüğünü merak etmeden duramadım. Penn'in genellikle ne tür kadınlardan hoşlandığını bilmiyordum, ama zengin, başarılı erkekler genellikle sıksa, podyum mankeni tiplerine, çıkıntılı kaburgaları ve kemikli kalçaları olanlara ilgi duyardı. Vücudumun kıvrımlarından utanmıyordum ve şimdiye kadar hiç şikayet almamıştım, ama içimde bir endişe hissetmekten kendimi alamıyordum. Elbette, geniş kalçalarım ve büyük göğüslerim hakkında şakalar yapardım, ama görünüşümü seviyordum. Beni endişelendiren, Penn'in de benim görünüşümü beğenmesinin ne kadar önemli olduğuydu.

Neden umursuyordum ki? Bu, ikimizin de haftalardır hissettiği bir arzuyu gidermek için tek gecelik bir ilişkiydi. Eğer şu anda her şeyi iptal etmeyi seçerse, bana içinden gelen kişiyi göstermiş olacaktı, yani ilk tanıştığımızda hakkında kararımı verdiğim pisliği.

Ama... ama ben umursuyordum ve bu beni en çok rahatsız eden şeydi. "Bir şey söyle."

Gia! Ondan iltifat ya da daha kötüsü, güvence dilenme.

Öyle bir kadın olma.

"Yapamam."

Yutkundum, başka bir soruya maruz kalma riskini göze alarak. "Neden?"

"Çünkü eylemlerimin benim adıma konuşmasını tercih ederim." Sütyenimin önünü kavradı ve beni kendine çekti. Dudaklarımız birbirine yapıştı ve elleri... Tanrım, elleri her yerimdeydi, okşuyor, çimdikliyor, keşfediyordu. Sütyenim çıktı. Külotum dizlerimin etrafında kaldı ve Penn, hala takım elbise ve kravatla giyinmiş halde, ayaklarımın dibine diz çöktü.

"Çıplaksın."

Başımı salladım. "O kadar kılları sevmiyorum. Rahatsız ediyor."

"Siktir, Gia, kendine güvenen bir kadından daha tahrik edici bir şey yok ve sen... Tanrım, sen..." Düşüncesi yarım kaldı, ama dilinin ucuyla am dudaklarımı okşadığında ne demek istediğini anladım. Gözlerimi kapattım ve dengemi sağlamak için omuzlarını kullanarak, bu hislerin beni mutluluk dolu bir yolculuğa çıkarmasına izin verdim.

Seksi seviyordum. Yemek yapmaktan daha çok seviyordum, ve bu çok şey ifade ediyordu. Prenslere dönüşmeyen kurbağalarla da yeterince karşılaşmıştım, ama

bugüne kadar hatırladığım akıllara durgunluk veren deneyimlerim de olmuştu. Yine de, Penn Kingcaid'in dilinin her dokunuşuyla, dizlerimin arkasındaki her okşamasıyla, klitorisimi her ısırışıyla, o deneyimleri tek tek silip süpürdü.

Ayağımı kaldırdı ve külotumu çıkardı, uyluklarımın iç kısmına bastırdı. Ayaklarımı açtım. Onaylayarak homurdandı, titreşimler içimi şiddetli bir titremeyle sardı.

"Yatağa uzan. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Normal şartlarda, Penn'in bana emir vermesi keskin bir misillemeyle sonuçlanırdı. Bu sefer ise, onun otoritesinden keyif alan içimdeki ilkel bir parçayı uyandırdı. Dediğini yaptım ve kendimi kabarık yastıkların üzerine yaslardım. Penn peşimden süründü. Üzerime eğildiğinde, kravatu karnıma değdi. Elimi uzattım ve kravatu çıkarıp, geçici bir bağ olarak bileklerime sardım. Kollarımı başımın üzerine kaldırdım ve bacaklarımı ayırdım.

"Bakalım neyin var, Kingcaid."

Gözleri büyüdü ve sonra kapandı. "Sen mükemmelsin," diye mırıldandı ve ben onun övgüsüne gurur duydum.

Orgazmımı geciktirmekte oldukça iyiydi — teşekkürler, sevgili vibratör — ama Penn klitorisimi yalayıp ısırp okşayıp çimdikledikçe, karnımda tanıdık bir şişkinlik çok erken geldi. Sırtımı kavisledim, amımı yüzüne ittim ve vücudumun kontrolü ele almasına izin verdim.

Birden fazla artçı sarsıntı dinene kadar, Penn Kingcaid'in harika oral seks yaptığını anlamıştım. Gözlerimi açtım ve keskin bir nefes aldım. Ben ecstasy'nin etkisindeyken, Penn sanki takım elbisesi yanmış gibi hızla soyunmuştu. Ve, aman Tanrım, büyükannesinin evinde yaptığım solucan yorumum gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Tanrıya şükür.

Evet, adamın aleti iriydi. Uzun, kalın, damarlı, büyük başı zaten ıslanmıştı. Amım beklentiyle titredi ve neredeyse mırıldanacaktım.

"Prezervatifin var mı?"

Eğer şimdi hayır derse, ya onu öldürürdüm ya da temel kuralımı çiğneyip ona prezervatifsiz yapmasına izin verirdim.

"Birkaç tane var." Komodinin çekmecesine uzandı ve bana bir kutu attı.

"Bana bir tane tak."

"Emir veriyorsun."

"Ve sen bunu çok seviyorsun." Gerçeği inkar etmek için ağzımı açtığımda elini kaldırdı. "Seni çok iyi okuyabiliyorum, Gia. Şimdi ağzını kapat

, tabii sikimi ağzına sokmamı istemiyorsan, ve kutudan bir prezervatif çıkar."

Küfürlü konuşmalar her zaman beni tahrik ederdi.

"Belki sonra." Dişlerimle paketi yırtıp prezervatifi çıkardım. Ucunu sıkıştırarak, ereksiyonuna doğru yuvarladım.

"Belki falan yok." Yatağa süründü. "Dön."

Karnımın üstüne döndüm. Penn her iki kalçamı da kavradı ve beni dizlerimin üstüne çekerek, onun için güzelce ve genişçe açtı. Boğazında düşük bir inilti titredi.

"Vay canına, ne güzel bir kış."

Sağ kalçama bir tokat attı, penisini hizaladı ve ileri doğru itti. Omzumun üzerinden bakmak için döndüm. Penn'in sert, gergin kasları ve şiddetli konsantrasyonu, ciğerlerimdeki havayı çaldı. Çoğu zaman beni çok kızdırsa da, bu şekilde, arzuyla dolu gözleri, kalçaları bana doğru iten, bizim dikenli ilişkimizi unuttum. Göğsümü yatağa indirip, kışımı havaya kaldırdım, gözlerimi kapattım ve penisinin her hareketinin tadını çıkardım.

Tanrım, seksi özlemişim, işte çok meşgul ve uzun vardiyadan sonra çok yorgun olduğum için uğraşmaya zahmet edemiyordum, acımı dindirmek için güvenilir vibratörlerime başvuruyordum. Ama hiçbir şey, *hiçbir şey*, içimde bir erkeğin penisinin verdiği hissi yenemezdi.

Penn bir saniye bile durmadı, içimden beni çalıştırdı, vücudumun her santimini okşadı. Üzerime eğildi, boynumu, omzumu öptü, klitorisimi küt parmaklarıyla ovuşturdu, beni doruğa çıkardı. Tam doruğa ulaştığımda durdu ve orgazmım geri çekildi.

"Seni pislik," diye yastığa mırıldandım.

O güldü. "Ben izin verdiğimde boşalacaksın." "Beni zorlama, Kingcaid. Kullanabileceğim parmaklarım var." "Kendine dokunursan seni bağlarım."

Hırıldadım, ama gerçekte orgazmım üzerindeki kontrolü beni tahrik ediyordu. Yattığım çoğu erkek, benim üstte olmayı sevmemden hoşlanıyordu. Belki de onları bu nedenle seçmiştim, benim otoriteme memnuniyetle boyun eğen erkeklere beni çeken ilkel bir içgüdü. Penn çok farklı bir adaydı ve ben ona doyamıyordum.

İtmelerini yavaşlattı ve kadın bedeni üzerinde hiç tahmin edemeyeceğim bir ustalıkla beni tekrar tahrik etti. Penn Kingcaid'in Jüpiter büyüklüğünde bir egosu vardı ve benim tecrübeme göre, bu tür erkekler genellikle partnerlerinin zevkinden çok kendi zevklerini düşünürlerdi. Ama Penn

farklıydı ve bunu kabul etmek ne kadar acı verse de, onun hakkında yanılmış olma ihtimalim az da olsa vardı.

Beni üç kez daha doruğa ulaştırdı, ama her seferinde geri çekildi. Üçüncü seferinde, hayal kırıklığıyla çığlık attım.

"Bırak beni boşalayım!"

"Sakin olun, sakın olun Bayan Greene."

Boynumun arkasına minik öpücükler kondurdu. Dudaklarının her dokunuşunda tüylerim diken diken oldu. Göğüslerimi avuçladı, meme uçlarımla oynarken kalçalarını yavaşça, işkence edici bir şekilde hareket ettirmeye devam etti.

"Penn," diye inledim. "Lütfen." Çarşafı yumrukladım.

"Yalvarman hoşuma gidiyor." Aynı hızda devam etti.

"Senden nefret ediyorum."

"Öyle olabilir, ama vücudun beni *seviyor*."

Ne kadar istesem de bunu inkar edemezdim. Penn için ne yazık ki, benim birkaç numaram vardı. Kaslarımı olabildiğince sıkılaştırdım ve onun penisini sıktım. Sonra da nabız atmaya başladım.

"Tanrım," diye tısladı. "Siktir."

Nabızların hızını artırdım ve bacaklarımın arasına uzanarak testislerini avuçladım. Sıkıştırdım. O inledi, artık daha vahşi, daha az kontrollü bir şekilde itiyordu.

"Ben boşalmadan önce sen boşalırsan, seni öldürürüm." "Seni cadı."

"Buna inansan iyi olur, Kingcaid."

Klitorisimi okşadı ve ben o kadar güçlü bir orgazm yaşadım ki neredeyse bayılacaktım. Penn bir çığlık attı ve benden birkaç saniye sonra boşaldı. Beklediğimden çok daha uzun süre bu pozisyonda kaldığım için dizlerim ve dirseklerim ağrıyordu, yatağa yığıldım. Penn de benimle birlikte boşaldı, ağır, terli ve lanet olasıca mükemmeldi. Çekildi ve onu hemen özledim.

Düzeltilme. Onun sihirbaz penisini özliyorum. Onu değil. Bu, haftalar önce o sokakta karşılaştığımızdan beri beni kontrol eden ve çıldırtan aynı adamdı.

Yatağın yanımda çöktüğünü hissettim, Penn'in hızlı nefes alıp verme sesi benimkiyle birlikte yavaşladı. Hareket edemeyecek kadar yorgun olduğum için yüzüstü kaldım.

"Prezervatifi çıkar."

Bir gözümü araladım. "İyi deneme, Kingcaid."

Gülümsedi. "Yani sadece sevişirken bana patronluk taslamamı kabul ediyorsun." Başını salladı. "Bunu bilmek iyi oldu."

Prezervatifi çıkararak, şık ahşap zeminde banyoya doğru yürüdü. Onu tüm yol boyunca takip ettim. Daha önce onu tam olarak takdir etmemiştim, ama tanrım, bu adam bir Adonis'ti, bu düşünce dudaklarımdan dökülürse dilimi keserdim. Her adımda belirgin sırt kasları dalgalanıyordu ve sıkı kalçaları yasadışı olmalıydı. Hatta adamın bacakları da harikaydı, sağlam hamstringleri ve belirgin baldırları vardı.

Geri döndüğünde, önden de bir göz attım. Evet, aynı derecede lezzetliydi. Gergin göğüs kasları, günlerce çalışılmış karın kasları, bir kadını duvara dayayıp onu becerirken tutabilecek kadar güçlü kollar.

Yüzümde hayranlığımı belli etmemek için çok uğraşmam gerekti. Şampanya ve orgazmların etkisiyle, daha sonra pişman olacağım bir şey söyleyebilirdim.

Yanımda uzandı, dirseğiyle kendini destekledi ve parmağıyla belimin kıvrımlarını izledi.

"Yarın pişman olacak mısın?"

"Muhtemelen."

Sırıttı, sonra sırt üstü yuvarlandı. Penisini eline aldı ve yumrukladı. Bakışlarım, onun rahatça mastürbasyon yapmasını izlemeye kaydı. Gözlerimde bir ilgi kıvılcımı görmüş olmalıydı, çünkü elini boynumun arkasına doladı ve dudaklarını yaladı.

"Sikişmek kadar iyi emiyor musun?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Her zaman bu kadar kaba mısın?" "Evet," dedi ciddi bir ifadeyle.

"Sorun mu var?"

"Hiç de değil." Başımı onun kasıklarına eğdim. "Sadece unutma, kendine denk birini buldun."

Bölüm 12

Gia

Sabahları en kötüsüdür.

Soğuk gün ışığında yaptıklarınızı incelemekle ilgili ne derler, biliyor musunuz? Bu sabah soğuk değildi. Buz gibiydi.

Ne halt ettim ben?

Lanet olası Penn Kingcaid büyük bir hataydı ve bir daha asla tekrarlamayacağım bir hataydı. Aslında pişmanlık duymuyordum. Sonuçta, zamanı geri almanın bir yolunu bulmadıkça pişmanlık duymak oldukça anlamsızdı. Ama yapabileceğim şey, bu anı ve uyuyan Penn Kingcaid'in yanında yatarken hissettiklerimi hatırlamak ve bir daha asla böyle hissetmemeye yemin etmektir.

"Düşmanla yatma" konusundaki geçici hatamı, aşırı alkol, yetersiz seks, en yakın arkadaşımın hayatının aşkını bulması ve annemin Roberto'nun bir kriz geçirdiğini haber vermek için yaptığı zamansız telefon görüşmesine bağladım. Bu nedenlerden sadece biri olmasaydı, yanımda hafifçe horlayan adamla seks yapmak için gardımı düşürmezdim — her ne kadar bu seks inanılmaz, muhteşem ve dünyayı sarsan bir seks olsa da.

Evet, aynen öyle. Kendime biraz müsaade etmeliyim. Düğünler sahte duygular yaratma eğilimindedir. Yani, tabii ki fiziksel olarak bağlandık, ama o hala Penn Kingcaid'di, olağanüstü bir pislik ve başımın belası. Dün bazı güzel şeyler söylemişti, ama şimdi bunun sadece benim külotuma girmek istediği için olduğunu biliyordum. Bugün, gerçek Penn göz kamaştırıcı bir geri dönüş yapacaktı ve ben bunu görmek için kalmayı planlamıyordum.

Yorganı bir kenara çekip, ayaklarımı yere indirdim ve uyanmadığından emin olmak için omzuma baktım. Her şey yolundaydı. Parmak uçlarımda odanın içinde dolaşarak kıyafetlerimi topladım. Elbisemi giydim, arkadaki fermuarı açık bıraktım ve kapıdan çıkıp, sütiime doğru deli gibi koştum. Kapıyı kilitleyince rahat bir nefes aldım. Ayakkabılarımı yere attım ve tüm gardırobumun üzerine, yatağa yığıldım.

Seni tam bir aptal.

Beş dakika kendimi acıma hissine kaptırdım, sonra duş aldım, dişlerimi fırçaladım ve Etsy'den aldığım "*Eski sevgilinden daha ateşli, gelecek sevgilinden daha iyi*" yazılı bir tişört ve şort bulana kadar giysi yığınlarını karıştırdım.

Terasa çıktım. Saat henüz erkendi ama güneş parılıyordu ve denizin üzerinde ısıldıyordu. İnsanlar havuz başında ve kumsalda şimdiden uzanmışlardı ve bugün ben de onlara katılmaya niyetliydim. Tek görevim, cumartesi gününe kadar Penn'in yoluna çıkmamaktı.

Karnım guruldadı. Oda servisi sipariş etmeyi düşündüm ama bunun yerine otelin restoranına inmeye karar verdim. Meyve ve şuruplu krep ve kahve sipariş ettim ve Roberto'yu kontrol etmek için annemi aradım. Annem, Roberto'nun iyi bir gece geçirdiğini ve dün aradığı için özür dilediğini söyleyince rahatladım.

"Seni endişelendirmemeliydim, özellikle de Kiana'nın düğününde eğlenmen gerekirken."

Kee, ailemi ve Roberto'yu düğününe davet etmişti, ama Roberto seyahat etmekten hoşlanmazdı ve hepimiz benim tek başıma gitmemin daha iyi olacağına karar vermiştik.

"Sorun değil anne. Bir sorun olduğunda haberim olsun isterim, gerçi yapabileceğim bir şey yok ama."

Kardeşim doğumda beyin hasarı geçirmişti ve büyüdükçe bu hasar şiddetli ruh hali değişimleri, şiddetli baş ağrıları, uzun süre konsantre olamama ve öğrenme güçlükleri şeklinde kendini gösteriyordu. Ama aynı zamanda sevgi dolu, nazik ve harika bir insandı ve ben onu çok seviyordum.

"Yine de, sen eve gelene kadar beklemeliydim." Bir kapının kapandığını ve kahve makinesinin damladığını duydum. "Söylesene, iyi vakit geçiriyor musun?"

"Evet, eğleniyorum. Dün gece bekarlığa veda partisi verdik ve Kee çok mutlu görünüyordu anne. Asher Kingcaid neye sahip olduğunu iyi bilsin."

"Eminim biliyordur. Oradayken bir milyarder kapmak istemez misin, Gia?" Annem kıkırdadı. "Yani, o kadar çok milyarder bir yerde toplanmışken, şansın artması gerekmez mi?"

Keşke bilseydi...

"Onlar benim tipim değil anne. Hoş insanlar ama üzgünüm, Hamptons'daki evi bir süre daha almayı ertelemek zorunda kalacaksın."

"Hay aksi." Yine güldü.

"Anne, kapatmam lazım. Kahvaltım geldi. Roberto'ya benim için öpücük gönder ve babama selam söyle."

"Tamam. İyi eğlenceler, canım."

Telefonu kapattı ve evimi özlediğim için kalbim sızladı. Kreplerimi yemeye başladım. Tamam, şimdi daha iyi hissediyordum. Dilimde eriyen kreplerdi, ama benim yaptıklarım kadar lezzetli değillerdi.

Telefonum çaldı. Hızla yuttum ve arayanı görmeden telefonu açtım.

"Alo."

"Dün gece nereye gittin?"

Kahretsin. Kee. "Günaydın! Akşamdan kalma halin nasıl?"

"Ben iyiyim. Asher ise hâlâ kendine gelemedi." "Biraz sarhoş görünüyordu."

Nazik davranıyordum. Asher'ı son gördüğümde *sarhoştı*. Onun o kadar kendini bırakabileceğini düşünmemiştim. Artılarla dolu bir sütunda bir artı daha. Penn'in aksine, ama onun sütununa "seks tanrısı"nı da eklemeliyim.

Kendime not: Bu olumlu ve olumsuz özelliklerin listesini *asla* kimseyle paylaşma

kimseyle paylaşma.

"O iyi olacak. Dinle, bugün için ne planların vardı?" "Şey... havuz başında oturup kitap okumak."

"Yani planın yok mu?"

"Onlar plan."

"Gia, sen asla tek başına oturup kitap okumazsın. Neyse, benim çok daha iyi bir fikrim var."

"Düğün hazırlıklarıyla çok meşgul olacağını düşünmüştüm." "Neredeyse bitti sayılır."

"Ya da Asher ile çok meşgul olacağını düşünmüştüm."

Kıkırdadı ve kızardığını hayal edebiliyordum. "Bunun için balayında bolca vaktin olacak."

"Devam et o zaman. Ben de dinleyeceğim. Fikrin ne?"

"Asher bir yat kiralamaya karar verdi. Adanın etrafında yelken açacağız, belki biraz şnorkelle dalış yaparız. Ne dersin?"

Tek bir küçük sorun dışında, kulağa çok hoş geliyordu.

"Sadece üçümüz mü, yoksa Asher ailesini de getiriyor mu?"

"Aile" derken, Penn'i kastediyorum. Diğerlerinin gelmesi umurumda değil, Johannes dahil. Kee bana onun bir pislik olduğunu söylemiş olsa da

ve Penn bana şiddetle sakınmamı söylemiş olsa da, ben onu düşünceli, "bana bulaşma" türünde oldukça çekici bulmuştum.

"O gelmeyi planlamıyordu. Neden, sen birini davet etmek mi istiyordun?"

"Hayır," dedim çabucak. Çok çabuk. Geri adım attım. "Kingcaid ailesine katılıp bir daha haber alınmayacağı için, seninle biraz zaman geçirmek benim için güzel olacak."

"Sanki. Sen tam bir drama kuzgusun."

"Suçluyum. Beni başka türlü kabul edemezdin." "Doğru."

Gülümsemeyi bastırdım. Kee bunu Asher'dan öğrenmişti. Ruh ikizleri olması gerektiği gibi, şimdiden birbirlerine dönüşüyorlardı.

"Nereye gitmem gerekiyor ve ne zamana kadar?"

"Bir saat sonra marinada mı? Ya da otele gelip seni alabiliriz."

"Gerek yok." Marina otelden iki dakika uzaklıktaydı. "O zaman görüşürüz görüşürüz."

Kahvaltımı bitirdim ve odama geri dönüp giyinip ihtiyacım olan eşyaları çantama koydum. Koridorda gizlice yürüyen bir suçlu gibi hissediyordum, gözlerim Penn'i aramak için dört açılmıştı ve o ortaya çıkarsa temizlik dolabına dalmaya hazırdım. Ya da pencereden dışarı. İkisi de olurdu. Genelde bir gecelik ilişkimden sonraki sabah ona rastlama fikri beni bu kadar tedirgin etmezdi ve bu sabah neden karakterime aykırı davrandığımı henüz çözememiştim, ama bildiğim tek şey, bugün Penn ile tartışacak enerji ve hevesim olmadığıydı. Bu nedenle, kaçmak, kaçmak, kaçmak en iyi stratejiydi. Olay çıkmadan odama ulaştım. Plaj çantamı aldım, içine bir kitap, güneş şapkası, faktör 50 güneş kremi, güneş gözlüğüm ve dudak kremi koydum. Akıcı bir güneş elbisesinin altına mayomu giydim ve kıyafetlerimi bir yığın halinde toplayıp dolaba tıktırdıktan sonra - daha sonra asacaktım - dolaşmaya çıktım.

marinaya kadar.

Her şekil ve boyutta yatlar parlak güneşin altında parılıyordu. Asher'ın ne tür bir yat kiraladığını hiç bilmiyordum, ama Kee'yi devasa bir kruvazörün güvertesinden çılgınca el sallarken gördüğümde, şaşırmamam gerekirdi. Bir milyarder, bir sandal kiralamazdı. Kee, iskeleden atlayarak bana doğru koştu ve bana sarıldı.

"Bu yatı görmelisin," dedi heyecanla. "*İnanılmaz*. Henüz keşfetme fırsatım pek olmadı, ama gördüklerim ağızımı açık bıraktı."

"Süper zenginlerin dünyasına hoş geldin," dedim şakacı bir şekilde. "Artık farklı sularda yüzüyorsun."

"En iyi arkadaşım olarak sen de öyle."

Elimi tutup beni iskeleden ana güverteye çıkardı. Ve o anda bu geziye evet dediğim için pişman oldum.

"Selam." Penn, teknenin arkasında uzanan beyaz deri bir bankta uzanıyordu. Kıç tarafında mı? Kim bilebilirdi ki? Dudakları bir gülümseme oluşturdu, ama gözleri ya öfke ya da intikam arzusu ile yanıyordu.

Uh-oh.

"Günaydın." Sesimi sabit tuttum. "Sadece biz varız sanıyordum," diye Kee'ye fısıldadım, Penn'in duyamayacağı kadar alçak sesle.

"Öyleydi. O az önce geldi." Kee gözlerini kısarak, "İkinizin aranızdaki sorunları çözdüğünüzü sanıyordum," dedi.

"Öyle," dedi Penn.

Ben irkildim. O bankadan kalkıp yanıma gelmişti. Cesaretle kolunu belime doladı. Kurtulmaya çalıştığımda kalçamı sıkıca tuttu. Sertçe.

"Dün gece nihayet anlaşmazlıklarımızı çözdük, değil mi tatlım?"

Gözlerimi ona doğru genişlettim, mesajım açıktı: Kapa lanet olası çenenin. En son istediğim şey, Kee'nin dün gece nereye gittiğini öğrenmesiydi. Daha önce bana sorduğunda soruyu geçiştirmiştin ve öyle devam etmeyi planlıyordum.

Kolumu Kee'nin koluna geçirdim ve bu sefer Penn'i başarılı bir şekilde uzaklaştırdım. "Ee, bana etrafı gezdirecek misin, yoksa ne?"

"Tabii ki." Beni uzaklaştırırken, Penn'in bakışları enseme deldi. Harika. Karayipler'de yelken açarken dinlenmek, yemek yemek, içmek ve güneşlenmek için geçireceğimi umduğum gün, şimdi (a) Penn'den kaçınmak için -zor- ve (b) maraton seks seansımız hakkında konuşmasını engellemek için bir strateji toplantısına dönüşecekti.

Yat aşırı lüks, tamamen tik ağacından yapılmış, cilalı gül ağacı ve parlak pirinçten oluşuyordu ve bir günümü burada geçireceğimi bir yana, görmeyi hayal bile edemeyeceğim bir şeydi. Her şeyi vardı. Yatak odaları, banyolar, devasa bir oturma ve yemek odası, büyük bir mutfak. Üst güvertede bir yüzme havuzu bile vardı.

"Ash onu satın almak istiyor," diye fısıldadı Kee, bana hafifçe dirsek attı. "Seattle'da bir yatı var zaten, ama bu yatı çok beğendi."

Ona bir yataın herhangi bir erkek için fazlasıyla yeterli olduğunu söyledim, ama beni dinlemeye niyeti yok gibi görünüyor."

"İstiyorsa parası ile ne yaparsa yapsın. Yakında yemek almayı veya evini ısıtmayı kısıtlamak zorunda kalacak değil ya, değil mi?"

Endişe Kee'nin gözlerini kısırdı. "Hâlâ alışamadım. Zenginlikten bahsediyorum. Ash ile beni gerçekten ayıran tek şey bu. Diğer her konuda çok uyumluyuz, ama para konusunda, onun dünyaya bakışındaki rahatlığı hiç anlayabileceğimi sanmıyorum."

"Anlıyorum." Kollarımı ona doladım ve sıktım. "Bunların hepsi çok yeni, ama alışacaksın. Bana büyük bir iyilik yapar mısın?"

"Ne?"

"Bunun seni değiştirmesine izin verme."

"Sen en iyi arkadaşımken mi?" Kee burnunu çektirdi.

Gülümsedim. "Bu, sevgili güzelim, çok iyi bir noktaya değindin."

Penn ve Asher'ın derin bir tartışma içinde olduğu alt güverteye geri döndük. Penn, Asher'ın sol omzunun üzerinden bana bakarken, bakışları donuktu. Kahretsin. Belki de öylece kaçarak onun duygularını incitmiştim. Bu düşünceyi hemen kafamdan attım. İlişkiler konusunda Penn, benim erkek versiyonumdu. Tek gecelik ilişkiler onun ekmek parasıydı. İkinci kez denemek için geri dönebilirdi, ama üçüncü denemede iştahı kaçır ve bir sonraki lezzetli lokmaya geçerdi.

Penn'i siktir et. Günümü mahvetmesine, eğlencemi bozmasına izin vermeyecektim. Cennetin ortasında inanılmaz bir yattaydım ve bundan en iyi şekilde yararlanmaya niyetliydim. Eminim birçok kadını yatakta bırakıp, gece yarısı gizlice kaçmıştır. Tabii kalmışsa. Tek fark, onu uyandırmadan odama geri dönen bendim ve egosu paramparça olmuştu.

Penn Kingcaid'i alt etmiştim ve itiraf etmeliyim ki, bu konuda kendimi oldukça gururlu hissediyordum.

Bölüm 13

Penn

Başka birine aşık mı? Kahretsin!

Gia, sundressini başından çıkararak, uyluk kısmı yüksek kesimli tek parça mayosunu ortaya çıkardığında ve muhteşem göğüslerini sergilediğinde, ^{sikim zonklamaya} başladı. Kiana'nın söylediği bir şeye gülerek başını geriye attı ve güzel boynunu ortaya çıkardı. Onu çekici bulduğumdan nefret ediyordum, ama daha çok nefret ettiğim şey, uyandığımda onun gitmiş olduğunu fark ettiğimde göğsümü kaplayan boşluk hissiydi.

Dün geceyi pişman mıydı?

Yoksa onun için o kadar önemsiz miydi ki, anlamsız olarak bir kenara attı? Kullanılmış olma hissi damarlarımdan sızarak, yol boyunca küçük endişe bombaları bırakıyordu. Uyanıp, onun yemyeşil vücuduna kıvrılıp, bütün gün onun sıcaklığına gömülme hayali kurmuştum, ama o beni soğuk bir yatak ve yüksek sesle "Siktir git

"

Üzgünüm tatlım, ama bununla paçayı sıyrabileceğini sanıyorsan, çok yanılıyorsun.

Yavaşça yürüyerek, onun yanındaki boş şezlonga bir havlu attım ve üzerine uzandım. Kollarımı başımın arkasında birleştirip, parlak mavi gökyüzüne baktım, sonra ona doğru döndüm.

"Dün gece nasıldı, Gia?"

O, rahatsızlığını gizlemek için sertleşti, plaj çantasını karıştırdı ve geniş kenarlı kocaman bir güneş şapkası çıkardı. Şapkayı taktı. Şapka yüzünün yarısını gizliyordu, sanırım amaç da buydu.

"Parti otobüsü harikaydı."

"Öyleydi," dedim

onaylayarak.

"En iyisiydi," diye araya girdi Kiana. "Şık giyinme zorunluluğu olan bir parti olsaydı nefret ederdim.

Sizler harika bir iş çıkardınız."

"Evet. Gia ve ben iyi bir takım oluşturuyoruz. Mükemmel bir ikili, diyebiliriz

"

Derin bir nefes aldı. Ben gülümsedim.

"En azından artık tartışmıyorsunuz," dedi Ash, Kiana'nın yanındaki şezlonga otururken.

"Savaşmak yerine sevişmeye karar verdik, değil mi Gia?"

Bütün vücudu dondu. Ağzını açtı, sonra kapattı.

Etkili olması için bir süre bekledim. "Cinsel anlamda değil, demek istedim," diye ekledim sonunda. "Yatağa girsek ne kanlı bir savaş olurdu, düşünsene."

"Bir an için bize söyleyecek bir şeyin olup olmadığını merak ettim." Kiana Gia'ya dirsek attı. "Yani, dün gece ortadan kayboldun."

"Annem aradı." Gia neredeyse sözlerini yutacaktı. "Roberto bir kriz geçirdi. Ondan sonra partiye devam etmek istemedim."

Kriz mi? Kardeşinin hasta olduğunu söylemişti, ben de grip ya da mide rahatsızlığı falan olduğunu düşünmüştüm. "Kriz" derken neyi kastetmişti?

"Olamaz." Kiana güneşlenme şezlongunda oturarak bacak bacak üstüne attı. "Gia, neden söylemedin? O iyi mi?"

"Evet. İyi. Bu sabah annemle konuştum, her şey yolunda." Elini havaya kaldırdı. "Konuyu değiştirebilir miyiz?"

"Tabii ki."

Kiana'nın gergin ifadesinden, Gia'nın "bir olay" derken neyi kastettiğini tam olarak anladığımı anladım, ama bilgi almaya çalışırsam Kiana'nın bana söyleyeceğinden şüpheliydim. Sadakati, haklı olarak, arkadaşına aitti, ama her ne olursa olsun, Gia'ya acı veriyordu.

Belki de bu sabah annesini aramak için yatağımdan kalkmıştı ve ben hemen sonuca varmıştım. Ama yine de, yatağa bindiğinde beni gördüğüne pek sevinmemişti, bu da vardı. Kahretsin, onunla konuşmam gerekiyordu. Yalnız başıma. Yatta bunun için bir fırsat bulabileceğimi sanmıyordum. Otelde onu yakalamam gerekecekti.

"Hey, Gia," dedi Kiana. "*Vanity Fair*'de hayatının aşkıyla yapılan röportajı gördün mü?"

Daha dik oturdum. *Hayatının aşkı mı?* Bütün gece benimle sevişmişse, ona o kadar aşık olamazdı.

"Bu kim?" diye sordum, sesimi ilgisiz gibi tutmaya çalışarak.

Gia inledi. Kiana güldü. "Gia sana söylemedi mi? Kendini Christian Bale için saklıyor."

Kendini saklıyor mu? Ben aynı fikirde değildim.

"Cinsel olarak değil," diye devam etti Kiana, her halükarda arkadaşını en çok utandıracak şekilde konuşmaya devam ediyordu. "İlişki açısından. Gia, bir gün onun kapısını çalarak sonsuz aşkını ilan edeceğinden emin."

"Sen bir kaltaksın," dedi Gia, şapkasını gözlerinin üzerine indirerek. "Ve Christian Bale mükemmel erkeğin vücut bulmuş hali." Bana döndü ve şapkanın kenarını kaldırdı. "Onlar çok az bulunur."

Ah.

Bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum. Yine kendime güvenim sarsıldı ve bu durumdan hiç hoşlanmadım. Gia'dan önce hiçbir şikayetim yoktu.

"O senin yaşının iki katı değil mi?"

"Ne olmuş yani?" Gia omuz silkti. "Yaş sadece bir sayı." "Ve mutlu bir evliliği var?"

"Kabul ediyorum, bu bir zorluk."

Güldüm. Gecemizi nasıl bitirdiğine kızgın olmama rağmen, Gia birçok yönden beni büyülemeye devam ediyordu. Bu gezi gözlerimi açmıştı. O, birçok katmanı olan karmaşık bir kadındı ve dün gecedен sonra, birkaç katmanını daha ortaya çıkarmak için bir fırsat arıyordum. Biriyle vakit geçirmek, genellikle bir dizi sürprizle sonuçlanır ve aslında bildiğini sandığın şeyin yanlış olduğunu fark edersin.

"Söylesene, Christian Bale şu anda buraya gelse ne yapardın?"

"Alyans takmış olsa mı, takmamış olsa mı?" "Takmış olsa."

Dudaklarını büzdü. "Yatağımın yanında saklayabileceğim bir fotoğrafını isterdim ve onu balayımızda çekilmiş gibi davranırdım."

Bir kahkaha daha bastırdım. "Peki ya yüzük olmasaydı?"

"Bu kolay." Su şişesinden bir yudum aldı. "Sana siktir git derdim, sonra da onu burada, güvertede sikini düşene kadar sikerdim."

Asher buzlu suyuyla boğulmak üzereydi, Kiana başını geriye attı ve başımızın üstünde uçan kuşları korkutacak kadar yüksek sesle güldü, ben ise... kıskançlıktan yanıyordum. Ne saçma bir düşünceydi bu. Asla gerçekleşmeyecek bir durumdan kıskançlık duymak, kafamda alarm zillerini çaldırdı.

"Röntgencilikle ilgilenmiyor musun?" Sesim sanki boğazımda dikenli tel varmış gibi çıkıyordu. Neyse ki kimse fark etmemiş gibiydi.

"Duruma bağlı." Omzunu silkti.

"Bizim Gia keşfetmekten korkmaz, değil mi?" Kiana arkadaşına göz kırptı. "Hayat yaşamak içindir, derim ben. Dışarıda yakalanmayı, denemek ve sonra denize geri atmak için."

"Christian Bale'i beklerken mi?" Göğsüm yanıyordu. Kaşlarımı kaldırarak rahatsızlığımı gizledim.

"Aynen öyle." Şapkasının kenarını aşağı çekerek gözlerini benden sakladı ve çantasından bir kitap çıkarmak için tekrar elini uzattı. "Şimdi sus." Kitabı açtı. "Tam da en güzel kısmına gelmiştim."

"Sen bilirsin."

Şezlongdan kalkıp pruvaya doğru yürüdüm, orada kimseye görünmeden anlamadığım bir acıyı dindirebilirdim. Dün gece Gia ile olanlar aklımı başımdan almıştı. Hayır, daha da fazlası. İçimde, eskisi gibi kalmasını tercih edeceğim bir şeyi değiştirmişti. Gia'yı sevmediğimi sanıyordum, ama kendine yalan söylemek diye buna denir. Onu seviyordum. Hem de çok. Akıllı ağzı ve her şeyi ile.

Tanrım, ağzı. Özellikle ağzı.

Kasıklarım ısındı, dün gecenin anıları beni tahrik etti. Gia, gerçekten işinin ehli bir kadın gibi oral seks yapıyordu. Onun yaptığı gibi bir oral seks hiç yaşamamıştım ve benim sikim - ve ben - ikinci raunt için sabırsızlanıyorduk. Gia'nın bu sabah hızlıca ayrılması ve yatağa bindiğinden beri başka bir tatla ilgilenmediğini açıkça belirtmesiyle bu rüya suya düştü.

Madalyonun diğer yüzünde olmak tuhaf bir duyguydu ve bundan hoşlanmadım. İstemediğim, ama birçok insana öğrettiğim acı bir ders aldığımı söyleyebilirim. Şafak sökmeden çok önce bir kadının yatağından ayrılmak benim uzmanlık alanımdı. Savunmam gerekirse, hiçbirine yalan söylemedim. Hepsi, eşiği geçmeden önce bunun tek seferlik bir şey olduğunu biliyorlardı.

"İyi misin?" Ash yanıma yaklaşıp bir şişe bira

uzattı. Ondan aldım ve başımı salladım. "Her şey

1. yolunda." "Emin misin?"

Bir itiraf d i l imin ucuna geldi ve neredeyse ağzımdan çıkıyordu, ama kritik anda sözleri yuttum. Ash Kiana'ya anlatırdı, Kiana Gia ile yüzleşirdi ve ben de temizlemek istemediğim bir karmaşa yaratmış olurdum. Ayrıca, Gia'nın şezlongun kollarına tutunması, olanları gizli tutmak istediğini açıkça gösteriyordu.

bizi özel kıldı ve onu kızdırmaktan ne kadar keyif alsam da, onu kasten incitmek gibi bir niyetim asla olmadı.

"Evet, sadece yorgunum." Şişemin boynunu onun şişesine dokundurdum. "Dün gece bir haftaya yetecek kadar alkol gördüğünü sanıyordum."

Ash güldü. "Sadece bir kez bekarlığa veda partisi vereceğim. En azından en iyi şekilde değerlendireyim."

"O zaman Kiana kesinlikle hayatının aşkı, değil mi?" "Evet. O hayatımın aşkı."

"Nasıl bir şey?"

Elini kısa kesilmiş sakalının üzerinde gezdirdi. "Bir erkeğin ulaşabileceği en yakın cennet gibi. Kesinlikle tavsiye ederim."

Ben burnumu çektim. "Bana göre değil."

Ama bu doğru muydu? Ash'e bakıp gözlerindeki parıltıyı, Kiana'nın her hareketini takip edişini, küçük dokunuşları ve gizli konuşmaları gördüğümde içim sızladı.

Sonra Theo ve Sandrine'i düşündüm ve elim bira şişesini sıktı. Lanet şey parçalanmadan önce kendimi sakinleştirmeye zorladım.

Hayır. Ciddi bir ilişki benim geleceğimin bir parçası değildi.

Ash denize doğru baktı. "Biliyor musun, Kiana'yı buraya getirip büyükannem ve büyükbabamla tanıştırdığımda, keşfe çıkmıştık ve bu muhteşem küçük kiliseye rastladık. Kiana, büyükannemin düzenlediği büyük törenden ziyade orada evlenmeyi çok isterdi diye yarı şaka yarı ciddi bir şekilde söyledi, ama ben bunu yapabileceğimizi önerdiğimde, ailesine ya da benim aileme bunu asla yapmayacağını söyleyerek geri adım attı. Ama o gün yüzündeki ifadeyi düşünmeden edemiyorum ve keşke işler farklı olsaydı diyorum."

"Olabilir. İstedğin yerde ve istediğin şekilde evlenebilirsin." Başını salladı. "Hayır, yapamayız."

Onun hüzünlü sesi beynimdeki çarkları döndürdü. "Nasıl bir yerdi? Kiliseyi kastediyorum."

"Beyaz badanalı duvarları ve gri kiremitli çatısı olan küçük bir yerdi, altarın arkasında da güzel bir vitray pencere vardı. Muhtemelen on beş kişi oturabilir, birkaç kişi de ayakta durabilirdi. Neden sordun?"

"Sadece merak ettim. Sevimli görünüyor."

"Evet. Öyleydi." Birayı bitirdi. "Bir tane daha ister misin?" "Tabii. Birazdan gelirim."

O gidene kadar bekledim, sonra telefonumu çıkardım. Beş dakika içinde kiliseyi ve papazın adını buldum. Bir e-posta gönderdim, sonra ana güverteye döndüm. Bunu başarmak istiyorsam, yardıma ihtiyacım vardı.

"Hey, Gia, bir dakikan var mı?"

Kitabını kucağına koydu ve gözlerini kapattı. "Senin için mi, Penn?"

Hayı

r." Ben güldüm. Kiana ona bir laf attı.

"Gia!"

"Peki." Diye homurdandı, kitabını kapattı ve çantasına attı. "Ama zamanlaman berbat. Kötü adam az önce beşinci kurbanını öldürdü." "Gerilim filmlerini sevdiğini bilmiyordum."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Beni 'ilgi alanlarımı' yargılayacak kadar iyi tanı mıyorsun, Penn."

Yine acıttı. Elimi çeneme götürdüm.

"Doğru."

Güneşin batışını izleyebileceğim oturma odasına girdim, serin havadan memnuniyet duydum. Garsonu gönderip bardan birkaç şişe su aldım ve birini Gia'ya uzattım. Kanepeye doğru işaret ettim.

"Bu sabah olanlarla ilgiliyse, ben daha çok..." "Değil."

Şaşırmış görünüyordu, başını geriye doğru çekerek. "Oh." Sonra tüm vücudu gevşedi ve ben, aramızdaki meseleyi benim açığa çıkarmamı bekleyerek gergin olduğunu fark ettim. *Hmm. İlginç.* Bu konuşma yapılacaktı, ama daha uygun bir zamanda yapılmasını sağlayacaktım. Şimdi cevaplar için baskı yaparsam, onu daha da uzaklaştırırdım. Ayrıca, tartışmam gereken daha acil konular vardı.

"Kiana sana adadaki bir kiliseden bahsetmiş miydi? Ash ile son ziyaretlerinde bulduğu kiliseden?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Neden?"

Bu fırsatı değerlendirip gülümsedim. Gia arkadaşını çok seviyordu ve onun için her şeyi yapardı.

"Onların düğün planlarını mahvetmeye ne dersin?"

Bölüm 14

Gia

Bu şimdiye kadarki en güzel düğün!

KEE, beyaz bir sundress giymiş olarak otel lobisinde yürüdü ve etrafına bakındı. Elimi kaldırarak selam verdim ve o da aceleyle yanıma geldi.

"Ne oldu? Mesajında acil olduğunu yazmıştın."

"Sana bir sürprizim var. Düğün öncesi hediye diyelim."

"Gia." Kee iç geçirdi. "Yarın düğün günüm. Sonunda Ash'in büyükannesinin listesindeki her şeyi hallettim ve biraz kestirmek istiyordum."

"Saat öğleden sonra üç buçuk, yaşlı kadın."

"Biliyorum, ama çok yorgunum ve yarın için panik yapıyorum, ayrıca dün gece iyi uyuyamadım."

"Hmm, öğle yemeğinde biraz solgun görünüyordun."

Gözlerini kısarak beni baştan aşağı süzdü. "Neden bu kadar şık giyinmişsin?"

Penn'in ısrarı ve onun parasıyla bu otelden satın aldığım, turkuaz renkli, baldır boyu, uçuşan elbiseye baktım ve omuz silktilim.

"Hayatımı şef önlüğüyle geçiriyorum, Kee. Bazen biraz şık giyinmek hoş oluyor. Hadi gel, yoksa geç kalacağız."

Onun dirseğini tutup, Penn'in bizi kiliseye götürmek için ayarladığı arabanın bulunduğu otelin ön tarafına doğru ittim. Tek yapmam gereken, Kee'yi zamanında oraya götürmekti. "Zamanında" kelimesini en az yirmi kez tekrarlamış olmalı. Sonunda, ona çenesini kapatmasını ya da Kee'yi hiçbir şeyden şüphelenmeden kiliseye götürmenin bir yolunu bulmasını söyledim.

Limuzini görünce yüzü güldü. "Lütfen bana bugün spa günü olduğunu söyle. Sıcak taş masajı çok isterim."

"Sayılır," diye yalan söyledim. "Şimdi sus ve bin, yoksa sürprizi mahvedeceksin."

Onun binmesini bekledim ve Penn'e yolda olduğumuzu bildiren önceden yazılmış mesajı gönder düğmesine bastım. Dün gece geç saatlerde ondan aldığım mesaja göre, ailesinin tüm üyeleri —korkunç büyükannesi dahil— ve Kiana'nın annesi, babası ve kardeşleri

plana katılmıştı. İçlerinden biri bile itiraz etseydi, her şey biterdi. Tamam. Bitti.

Telefonum titredi ve mesaj ekranının üzerinde bir bant halinde göründü.

Penn: Hepimiz buradayız. Ash bana yumruk atmadı.

Kıkırdamayı bastırdım. Penn, Asher'ın düğünden önce düğünü iptal etmekten çekineceğinden endişelenmişti, ama Penn ona ailelerin çok heyecanlı ve mutlu olduklarını ve tamamen onların tarafında olduklarını söylemiş olmalıydı.

Şoför arabayı otelin kapısından geçip ana yola sürdü, tabii iki şeritli bir yol ana yol sayılırsa. Kilise çok uzak değildi ve son varış noktamıza yaklaştıkça, titrek parmaklarımla elbiseni daha çok çekiştiriyordum. Ya onun isteklerini yanlış yorumlamışsak ve o da sinir krizi geçirirse? Kee'nin öyle bir tip olduğunu söylemiyorum, sinir krizi geçirmek daha çok benim alanımdı, ama biz onun özel gününü bir nevi ele geçirmiştik, onun Asher'a bu kilisede evlenmek istediğini söylediği zamanki hislerinin hala aynı olduğunu varsaymıştık.

"Gergin görünüyorsun." Kee bana her şeyi gören bakışlarından birini attı. "Ne oluyor?"

Elini tutup kucağıma koydum ve sırtını okşadım. "Sakin ol. Her şey yolunda."

"Sakin ol? Kendi tavsiyene uymalısın, Gia. Arabaya bindiğimizden beri bacakların durmadan titriyor."

Ön camdan kiliseyi gördüm. Her an durabilirdik ve Kee benim gördüğümü görecekti. Ağzım kurudu ve Penn'i arayıp doğru şeyi yaptığımızı söylemesini istemek için içimden bir dürtü geldi. Tabii bunu yapamazdım.

"Tamam, bu kadar yeter. Neler oluyor?"

Tam o anda araba durdu. Kee, yan camdan, beyaz badanalı duvarları ve eski kapısı olan eski moda binaya baktı. Ağzı açık kaldı.

"Bu... bu da ne?"

Ellerini ellerime aldım ve sıkıca sıktım. "Asher, Penn'e buraya geldiğini söyledi ve Penn yakın aile üyeleriyle konuştu ve hepsi de *senin* istediğin düğünü yapman gerektiği konusunda hemfikir oldular, Kee. Hepsi orada. Annen, baban, kardeşlerin, Asher'ın anne babası ve dedesi, amcaları ve kuzenleri. Ama hepsi bu kadar. Sadece aile. Beş yüz yabancıнын önünde koridorda tökezleyecek misin diye endişelenerek tören yapmaya gerek yok. Sadece

sen, Ash ve ikinizi çok sevenler. Ama..." Yüzümü buruşturdum. "Yine de yarınki büyük etkinliğe gitmen gerekiyor. Sanırım rahip bir tür kutsama veya ritüel yapacak. Her neyse. O şişkin göğüslüleri tatmin edecek bir şey."

"Aman Tanrım." Kee boynundaki ince altın zinciri kavradı ve kolyeyi ileri geri salladı. "Ve... kızgın değiller mi?" diye fısıldadı.

"Kim?"

"Onun büyükannesi, ailesi."

"Hayır, Kee. Kızgın değiller. İstedğin günü yaşayacağın için mutlular."

Kapıyı açtım. "Asher ile evlenmeye hazır mısın?"

Kee'nin gözleri yaşlarla doldu ve boğazının derinliklerinden, ağlama ile gülme arasında bir ses çıkardı.

"Risk aldın."

Omuz silktim ve sııttım. "Beni tanıyorsun,

Kee." "Evet, tanıyorum. Ve seni seviyorum."

Bana sarıldı.

Parlak güneş ışığına çıkınca gözlerimi kısarak baktım. Güneş gözlüğü takmalıydım, ama Kee'nin arkasında koridorda yürürken bu tuhaf görünürdü. Elimi elbisesinin üzerinde gezdirerek kırıksıklıkları düzelttim. Asher'ın büyükannesi, Kee'yi binlerce dolarlık ipek elbise yerine, benim birlikte büyüdüğüm Kee'ye çok daha yakışan bir elbise giymeye ikna etmiş olmalıydı.

"Çok güzelsin."

"Sen de öyle. Artık elbise anlamlı geliyor." Beni dürttü. "Çok iyi yalan söylüyorsun."

"Bu bir beceri."

Kiliseye doğru yürürken kıkırdadık. Kee derin bir nefes aldı ve kapıyı açmam için başını salladı.

Çiçekler eski binayı doldurmuş, yanlara dizilmiş ve mihrabı kaplamıştı. O kadar çok çiçek vardı ki, tatlı kokusu burnuma doluyordu. Bunu Penn yapmış olmalıydı, ama ne zaman vakit bulduğunu hiç bilmiyordum. Adam yatak odasının içinde ve dışında bir dahiydi.

Müzik başladı ve cemaat gelin için hazırlık yaptı. Penn bir orgcu da ayarlamış mıydı? Tanıştığımız andan itibaren beni sinirlendiren bu adama karşı kalbim ısındı. Tüm etkinlik mükemmel ve özenliydi ve kendimi sorgulamama neden oldu. Penn'in bencil ve egosantrik olduğunu düşünmüştüm. Öyleydi de. Ama

burada kardeşi ve en iyi arkadaşım için yaptıkları, onun farklı bir yönünü ortaya çıkardı.

Kee'nin babası, yüzünde aptalca bir gülümsemeyle koridordan aceleyle yürüdü, kızını teslim etmeye hazırdı. Bakışlarım Owen'ı geçip Penn'e kaydı. Gözlerimiz buluştu, o çenesini eğdi ve gülümsedi. Belimden aşağısı gerildi ve karnım kıpır kıpır oldu. *Kelebekler* mi? Ben kelebekler hissetmezdim, ama işte oradaydılar, içimde kanatlarını çırpıyorlardı.

Sadece bu özel gün yüzünden. Hepsi bu.

Ve belki de onun bu işe harcadığı emek için minnettarlık. Gerekli çabanın aslan payını üstlenmişti ve bunu büyük bir ustalıkla başarmıştı.

Törene konsantre olmaya çalıştım, ama gözlerim sürekli Penn'e kayıyordu. Adam takım elbise içinde çok seksi görünüyordu. Bu kesindi. Bakışlarımı hissetti mi, yoksa sadece zihninde bir resim mi çizdi, bilmiyorum, ama Kee "Evet" dediği anda gözlerimiz buluştu. Penn alt dudaklarını yaladı ve gözlerini üzerimde gezdirdi. Takdir ve şehveti ayırt edecek kadar tecrübem vardı ve Penn'in gözleri ikisiyle de parlıyordu. Benim gözlerimde de aynısını görüp görmediğini merak etmeden edemedim.

Birlikte yattığımız gecenin ertesi sabahı erken ayrılmamdan bahsetmemiştik ve ilk içgüdüm bu adamdan olabildiğince uzaklaşmak olsa da, şu anda tek istediğim onun takım elbisesini çıkarmak ve durmak bilmeyen bir kaşıntıyı gidermekti.

Bakan, Asher ve Kee'yi karı koca ilan etti ve onlar öpüşürken ve cemaat alkışlarken, ben bir kez daha Penn'i aradım. O, başını eğerek, Asher ve Kee evli çift olarak koridordan yürümeye başladıklarında yanına gelmemi işaret etti. Ben de kendim gibi, başımı ona doğru eğdim ve zemini işaret ettim. Penn'in sırtışı her sinir ucumu aydınlattı ve o lanet kelebekler çıldırdı. Bana katıldı ve dirseğini uzattı.

"İyi iş çıkardık, Gia."

Elimi koluna geçirdim ve bu anın mutluluğunun tadını çıkardım. En iyi arkadaşımın evlendiği anın. Penn ve benim büyük bir risk alıp bunun karşılığını aldığımız anın. Aile üyelerinin yüzlerindeki mutluluğun. Ama en çok da, yanımdaki bu adamın yarattığı garip ama harika duyguların tadını çıkardım. Penn, bir dakika içinde beni hayal kırıklığına uğratabilir, öfkeliendirebilir, coşturabilir ve seksi hissettirebilirdi. Onun gibi bir adamla hiç tanışmamıştım.

Ve ona böyle bir şeyi *asla* söylemezdim. Tanrım, o kendini beğenmişliği bir düşünün.

Beni boğardı.

Ona gülümsedim. "Evet, bence başardık."

Kingcaid'ler ve Doherty'ler - ve küçük ben - büyükannemin evinde toplandık, o da muhteşem bir açık büfe hazırlamıştı. Yarınki parti bunu gölgede bırakacaktı, ama asla bu kadar özel olmayacaktı. Kee son yarım saatte beni yirmi kez kucaklamış olmalı, hayalindeki düğün gününü ona yaşattığım için bana bol bol teşekkür etti. Penn'in organizasyonun çoğunu yaptığını söyleyip durdum, ama ya beni duymadı ya da o anın büyüklüğünde kayboldu ve bir kucaklaşma daha oldu.

Penn'in ağabeyi Johannes'i, tek başına bir kenarda dururken gördüm, bakışları büyükannesinin evinin arkasındaki muhteşem okyanus manzarasına dikilmişti. Smokin altına siyah balıkçı yaka kazak giymeyi tercih eden, gömlek ve kravat takmayan tek erkek konuk oydu. Üstelik bu sıcakta. Sanki burada olmaksızın başka bir yerde olmayı tercih edermiş gibi uzak bir havası vardı ve garson eline bir kadeh şampanya tutuşturmuş olsa da, tek bir yudum bile almamıştı.

Parti otobüsünde onunla sadece birkaç dakika konuşmuştum ki Penn araya girip mağara adamı gibi davranmaya başladı, göğsünü yumruklayarak beni uyardı ama ben ne yapmam gerektiğini söylemesine pek hoş bakmadım. Johannes'ta göğsümü sıkıştıran bir hüznü vardı. Cinsel anlamda değil, daha çok kardeşçe bir hüznü. Kiana onu tolere ediyordu ama sevmiyordu - en azından bana verdiği izlenim buydu - ama ben onu uzak duran ama oldukça çekici buluyordum.

"Düşüncelerini paylaş." Şampanya kadehimi kaldırdım.

O şaşırdı, sonra kadehini benimkine dokundurdu, ama yine de içmedi.

"Paranı sakla. O kadar değmez."

"Ah, ben harcayabilirim." Yok olan cebime elimi sokup bir bozuk para çıkarmış gibi yaptım. "Senin için."

Güneşten dolayı değil, gözlerini kısarak baktı. "Sen tuhaf bir kızsın." "Vay canına, teşekkürler. Hiç şaşırmadım, bu yüzden burada tek başına duruyorsun."

"Yalnız olmayı tercih ederim." Mükemmel düz burnundan bana baktı. "İpucunu anla."

"Ah, ipuçları. Benim uzmanlık alanım değil. Ben daha çok gözlerinin arasına bir yumruk atan türden bir kıyım."

"Peki. O zaman siktir git." Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Daha iyi mi?" Ona gülümsedim. "Çok daha iyi."

O içini çekip başını salladı. "Dediğim gibi. Garip."

"Aslında 'tuhaf' dedin, ama kim puan tutuyor ki?"

"Görünüşe göre sen."

Kıkırdadım. "Üşümüyor musun? Yani, o giysiyle?" Kazakını işaret ettim.

"Hayır."

"Hmm. Soğukkanlı, ha?" "Ve kalpsiz."

"Sen tam bir av olmalısın." Kaşlarımı kaldırdım. "Bir gün şanslı bir kız birinci ödülü kazanacak."

Burnundan nefes verdi ve ağzını açarken gözleri omzumun üzerinden başka bir yere kaydı.

"Hazır ol," dedi yavaşça. "Ne yap..."

Bir mengene kolumu kavradı ve beni döndürdü. Penn, beni kardeşinden uzaklaştırırken güneş patlamalarından daha sıcak bir öfkeyle doluydu. Kolumu çekmeye çalıştım, ama işe yaramadı.

"Çek ellerini üzerimden," diye tısladım.

"El," dedi, tam da o pislik gibi. "Johannes'tan uzak durmanı söylemiştim."

Tekrar çektim ve bu sefer beni bıraktı, ama sadece Asher'ın onaylamayan bakışlarını fark ettiği için.

"Hakkımda bilmen gereken bir şey var, Penn. Emirleri pek hoş karşılamam."

"Çarşamba gecesi sana diz çöküp sikimi emmeni emrettiğimde sorun etmedin. Hatta, emrimi yerine getirmek için acele ettin."

İşaret parmağımı göğsüne batırdım. "Çok ileri gittin, bayım. Çok fazla ileri gittin."

Oradan ayrıldım - bunun için mükemmel bir elbise giymiştim, şifon ya da her neyse, baldırlarımın etrafında hışırdayan bir elbise - ve Kee ve Asher'ın yanına gittim. Penn'in öfkeli bakışlarının kafamın arkasında bir delik açtığını hissetmek için arkama bakmam gerekmedi. Kardeşiyle ne sorunu vardı? Johannes somurtkan bir piçti, ama en azından neyle karşılaşacağını biliyordun. Penn başımı döndürüyordu ve annemin menopoz dönemindeki ruh haliyle yarışan bir adamla uğraşmanın stresiyle uğraşmak istemiyordum. Belki de boğazına bir sürü östrojen hapi tıkıp olumlu bir etkisi olup olmadığını görmeliyim.

"Kardeşin bir pislik," dedim Asher'a, şampanya kadehimi bitirip yenisiyle değiştirenken.

"Hangi kardeşim?" Kaşlarını kaldırdı, sonra güldü.

"İkisi de, ama muhtemelen sadece biri büyükannenin havuzuna itilecek."

"Tanrım." Kee sinirli bir şekilde başını salladı. "Siz ikiniz bir an önce sevişip bu işi bitirseniz olmaz mı?"

Denedim. İşe yaramadı.

Boynumdan sıcaklık yayıldı ve utançımı güneş çarpması gibi göstermeye çalışarak kendimi yelpazeledim. "Siz ikinizin yapması gereken bu değil mi?" Ben, dikkat dağıtma taktiğinin ustasıyım. "Yani, bu çok hoş ama yeni evliler birbirlerine dokunmamak için çaba göstermeleri gerekmez mi?"

"Haklısın." Asher dizlerini büküp Kiana'yı kollarına aldı. Kiana'nın çığılığı küçük topluluğun dikkatini çekti. "İyi geceler millet. Sabahki ikinci etkinlikte görüşürüz."

Kee bana el salladı, Asher'ın alfa tavırlarından duyduğu memnuniyet benim ve izleyen konukların gözünden belliydi. Annesi elini göğsüne bastırdı, yüzünde sevinç dolu bir ifade vardı ve kocasının elini tutmak için uzandı. Onlar ortadan kaybolana kadar gülümsedim, sonra doğruca çıkışa yöneldim. Kee gittiğine göre, benim burada kalmam için bir neden kalmamıştı ve yalnız kalmak istiyordum. Düğünden beri bu kötü ruh halinden kurtulmak için uğraşıyordum ve neden bu kadar ağlama isteği duyduğumu anlayamıyordum.

Ama en iyi arkadaşımı kaybetmişim, belki de ihtiyacım olan şey tam da ağlamaktı. Tam olarak kaybetmiş sayılmazdım ama artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Uber çağırmayı düşündüm ama otele yürüyerek dönmeye karar verdim. Çok uzak değildi ve temiz hava almak kafamı boşaltmama yardımcı olabilirdi. Lobide, berbat bir halde vardığımda, taksiye binmediğime pişman oldum. Alnımdan ıslak saçlarımı çekip, İtalyan mermer zemini geçtim ve boş asansöre girdim. Kapılar kapanırken, bir kol belirdi ve kapılar tekrar açıldı.

İnledim. "Burada ne işin var?"

Penn içeri girdi ve kapıların tekrar kapanmasını bekledi. Kapılar kapandığında, üzerime atladı. Sırtım arka duvara çarptı ve dişlerimiz çarpıştı, ağzı benimkini öfke, sabırsızlık ve özlemle dolu bir öpücükle kapladı. Elleri bir anda her yerdeydi ve bir şekilde elbisem belime kadar sıyrılmıştı.

"Tanrım," diye mırıldandı, boynumun dibindeki deriyi ısırarak. "Beni delirtiyorsun."

"Senin beni deli ettiğin kadar deli değilim." Saçını çektim, birkaç telini kökünden kopardım ve ağzını tekrar ağzıma zorla yaklaştırdım. Katımıza vardık ve koridorda sendeleyerek yürüdük, öpüşüp dokunup birbirimize hakaretler mırıldandık. Bir şekilde, onun süitine vardık.

"Sana dokunmak için iki gün bekledim ve sen yine benim kardeşimle flört etmeye karar verdin. Yine." Beni çıplak bırakmak için acele ederken, elbisemi yırttı. "Ne oluyor, Gia?"

"Flört etmiyordum." Ceketini yere attım ve ona karşılık verdim, gömleğini yırttım ve düğmeler odanın her tarafına saçıldı. "Ve ikinci rauntla ilgilenmiyorum." Başımı eğip göğsünü öptüm.

"Evet, bunu çok iyi anladım."

Beni kaldırdı ve yatağa attı. Kahretsin, tüm bu alfa tavırları kadınsı yanıma heyecanlandırdı.

"Çıplak kal."

Yırtık gömleğini çıkardı, şık pantolonunu aşağı çekti, boxerını da beraberinde götürdü ve çıplak bir şekilde yatağın etrafında dolaşmaya başladı.

"Kadınları böyle baştan çıkarıyorsan, geri dönmemelerine şaşmamalı."

Komodinden prezervatif kutusunu aldı ve yatağın üzerine koydu. "Gia, seni baştan çıkarmaya çalışsaydım, yüzüme gülerdin. Sen sevişmeyi seviyorsun. Ben de sevişmeyi seviyorum ve daha da önemlisi, seninle sevişmeyi seviyorum. O halde, buradayken, kaçınılmaz olanla savaşmayı bırakıp sevişsek nasıl olur?"

Kabul etmek beni ne kadar rahatsız etse de, Penn beni köşeye sıkıştırmıştı. Ben, bir erkeğin doğru sözleri söylemesini bekleyen, utangaç bir gülümsemeyle ve bacak bacak üstüne atarak teslim olan, kalbi ve çiçekleri seven bir kadın değildim. Ben, vücudumla ve cinselliğimle barışık, bacaklarını açan bir kızdım ve ya yaşlanıp zevk almayı bırakmadan ya da Christian Bale kapımı çalana kadar, hangisi önce olursa, hayatıma sığdırabileceğim kadar çok eğlenmek niyetindeydim.

Elbisemin kalıntılarını attım, sütyenimi ve külotumu çıkardım ve dört ayak üzerinde yatağın kenarına süründüm. Penn'in penisi bana doğru uzanıyordu, ucu ön sıvıyla yapış yapıştı. Dilimi başının üzerine düzleştirdim ve nemi yaladım. Penn tısladı, parmakları saçlarıma dolandı.

"Tamam, sevişelim." Ona göz kırptım. "Ama bu gece kontrol bende."

"Ne istersen." Onu boğazımın derinliklerine aldığımda inledi. "Evet, ne istersen, Gia. Sadece durma lan."

Durmadım. Onu yaladım, emdim ve dişlerimle okşadım. Testislerini okşadım ve göğüslerimle sikini siktim, dudaklarından dökülen her inilti, her yalvarışın tadını çıkardım. Orgazmının yaklaştığını hissettiğimde durdum.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese sordu. "Bitmek üzereyim."

"Biliyorum." Ona tatlı bir gülümsemeyle baktım. "Çok sinir bozucu, değil mi?"

Çenesi gevşedi. Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım, onun rahatsızlığı karşısında sırıtarak. "Ve elin sikine yaklaşırsa, onu keserim. Şimdi buraya gel."

Yatağa yanıma geldi ve elini uyluğumun üzerinde gezdirdi. "Sen," dedi, "muhteşemsin."

Gülümsemem genişledi. "Biliyorum."

Bölüm 15

Penn

İntikam acıdır.

GIA GREENE CİNSEL BİR TANRIÇAYDI. Penisim onun ilgisini çekmek için yalvarıyordu, yarık tam bir orgazm için yeterli miktarda ön sıvı sızdırıyordu. Ve ben ne kadar çok üretirsem, o da o kadar çok yalıyordu. Ama her seferinde, neredeyse saniye saniye, testislerimde o karıncalanma hissi ortaya çıktığında, o duruyordu ve ben hayal kırıklığıyla haykırıyordum.

O, birlikte olduğum diğer kadınlardan daha iyi beni anlıyordu, sanki vücudumun anahtarını bulmuş ve benimle birlikte oradaymış, benim hissettiklerimi hissediyormuş gibi.

İntikam acıydı. Adı mı? Gianna Greene. "Lütfen, Gia. Mavi benim rengim değil."

Kıkırdaması benim sikimde titreşti. Ama bu sefer durmadı. Hayır, o... o... benim sikimde mırıldandı ve ben boşaldım.

"Siktir!" Neredeyse bayılacaktım, testislerim boşalırken ve kafamdaki kan çekilirken omuzlarını sıktım. Daha önce de güçlü orgazmlar yaşamıştım, ama bu... Tanrım, bu başka bir dünyaydı. Yatağa yığıldım, göğsüm ciğerlerime hava pompalıyordu, ama yine de yetmiyordu. Yüz derece sıcaklıkta koşmaya zorlanan bir köpek gibi nefes nefeseydim ve dudaklarımdan daha fazla teşekkür sözleri döküldü.

"Sen... inanılmazsın."

"Teşekkürler."

Bana bacaklarını açarak oturdu ve hızla sönmekte olan sikimin üzerinde amını sürttü. Sikim uzun süre sönmedi. Bu dönüş başımı yine döndürdü ve görsel olarak bir şey görmememin yardımcı olacağını umarak gözlerimi sıktım. Hayır. Sikim ikinci raunt için hazır olabilirdi, ama toparlanmak için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

Gia'yı ters çevirdim, bacaklarını omzumun üzerine attım ve sanki iki gün değil de yıllardır bir kadının tadından mahrum kalmışım gibi amını yaladım. Buraya randevusuz gelmişim, biriyle yatmayı umuyordum, ama en çılgın rüyalarımda bile düşmanımınla yatağa gireceğimi ve onun hayal edebileceğim her şey ve daha fazlası olacağını hayal etmemiştim.

Yollarımızı ayırmadan önce birkaç gün geçirmek için mükemmel bir seks arkadaşı.

Ona orgazm yaşatmamayı düşündüm, ama bunu ben başlatmışım ve o da bana karşılık vermişti, bu yüzden ödeştik. Klitorisini parmağımla okşadım ve o dilimin üzerine boşaldı, zevk çılgınlıkları kulaklarıma müzik gibi geldi.

Prezervatif kutusuna uzandım ve dişlerimle bir paketi yırttım. Gia elinden kapıp bana taktı.

"Sana söyledim Kingcaid, kontrol bende. Şimdi sırt üstü yat. Seni sikmem lazım."

Evet. Harika.

"Tanrı aşkına, Penn." Gia odamda bir kasırğa gibi dolaşarak kıyafetlerini topladı. "Saat on oldu."

"Ne olmuş?" Ellerimi başımın arkasında birleştirdim, ayakkabılarını almak için eğilirken güzel poposunu seyrettim. "Bu gece kıcını sikebilir miyim?"

Bana sert bir bakış attı. "Ciddi misin? İkinci düğün saat 11:30'da, 90 dakika sonra," sanki saat okumayı bilmiyormuşum gibi vurguladı. "Saat 11'de orada olmamız gerekiyor ve sen benim kıcımı sikmekten bahsediyorsun."

"Harika bir kış."

O homurdandı. "Şu anda beni sınama, Penn." Çantasını aldı, sonra parmağını bana doğrulttu. "Geç kalırsak, seni öldürürüm."

Kıkırdadım. "Manşet haber yapın. Geç kalmanın ustası Gia Greene, bir şeye geç kalmaktan endişeleniyor." Sanki Tanrı'ya dua ediyormuş gibi avuçlarımı tavana doğru uzattım. "Bu bir mucize."

"Şaka yapmanın sırası değil. Giyinip saçımı düzeltmeye çalışacağım. Hazır ol, Penn."

Süitimin kapısını açtı ve ortadan kayboldu. Orada uzanıp, esneme yaparken dün geceyi düşündüm. Penisim kıkırdadı ve onu avuçladım, sonra durdum. O yola girip, Gia ile seviştiğimiz tüm yolları tekrar tekrar düşünerek mastürbasyon yaparsam, bir saat sonra hala burada olurum ve beni öldüreceğini söylediğinde ona inanırdım. Bunun hızlı bir ölüm olmayacağını da tahmin ediyordum.

Duş aldım, smokinimi giydim ve otuz dakika sonra Gia'nın süitinin önündeydim. Kapıyı çaldım ve içeri girdim. Her yer giysilerle doluydu ve bir ayakkabı bir şekilde yatak başı lambasının üzerine düşmüş, tehlikeli bir açıyla dengede duruyordu. Çömelip bir çift külot aldım. Onu burnuma götürüp kokladım.

"Tanrım, sen vahşisin."

Başımı kaldırdım ve tekrar sertleştim. Gia, sadece iç çamaşırlarıyla odanın diğeri ucuna doğru yürüdü. Elime aldığım külotu kaptı ve yatağın üzerine attı. Onu belinden yakaladım ve öptüm, doyamayacağım kalçalarını avuçladım.

"Penn!" Göğsümü itti. "Bu komik değıl."

"Gölüyor muyum?" Gözlerimi onun üzerinde gezdirdim ve alt dudağımı yaladım. "Bana ne yapıyorsun?"

"Giysilerimi giymeme ve düğüne zamanında gitmeme yardım etmezsen hiçbir şey." "Seni soyup giydirmeyi tercih ederim."

Ellerini beline koydu. "Sana ne yaptığımı söyleyeyim. Seni bana çevirdim, önemli olaylara geç kalan birine. Ve normalde seni bu kadar kolay yoldan yoldan çıkardığım için sevinirdim, ama bugün o gün değıl, Penn." Yatağın üstünden elbisesini aldı ve içine girdi. "Fermuarımı çek."

İsteddiğini yaptım, parmaklarımın arkasıyla omurgasındaki her bir omuru okşayarak yumuşak tenini okşadım. Nefesi kesildi, bu da dudaklarıma bir gülümseme getirdi. Başımı eğip boynunu öptüm, sonra onu döndürdüm.

"Güzel." Çenesini kaldırdım ve dudaklarımla dudaklarına dokundum. "Gelini gölgede bırakacaksın."

"Oh, kes şunu. Seninle yatacağım. Övgüye gerek yok."

Umursamıyormuş gibi davrandı, ama gözlerindeki ışıltı bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Gia sert, aşırı ve çılgın davranıyordu, ama içten içe çoğumuzun istediğı şeyi istiyordu. Övgü almak. Önemli olmak. Görölmek.

Onu gördüm.

Ve o benim için önemliydi, çok yakından incelemek istemediğim kadar önemliydi. Hemen hoş olmayan düşüncelerden uzaklaştım.

"Yani sonra seni sikebilir miyim?"

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş patladı içinden. "Ayakkabılarımı alayım da gidelim."

git."

Otuz saniye sonra, yanımda duruyordu. Kolumu uzattım ve o da elini koluma koydu.

"Hazır mısın?"

Derin bir nefes aldı. "Evet, gidelim."

Otelin önünde, burada kalan konukları ve aile üyelerini büyükannemin evine götürmek için bir sıra araba bekliyordu. *Büyükannem herkese Asher ve Kiana'nın artık Bay ve Bayan olduklarını söylemiş mi acaba?* Söylemek zorunda kalmış olmalıydı, özellikle de papaz tüm o formaliteleri bir daha tekrarlayamayacağına göre. Ayrıca, bu bir sorun olsaydı, büyükannem çünkü düğünü kabul etmezdi ve büyükannem hayır dese, o kadar olurdu. Kimse büyükanneme karşı çıkmazdı. Asla.

Gia'yı arabalardan birine bindirdim ve amcam Jacob'ın çocukları Aspen, London ve Roman'a el salladım. Diğerleri çoktan gitmiş olmalıydı ve Johannes'ı hiçbir yerde göremedim. Hiç gelmemesi hiç de şaşırtıcı olmazdı, ama gelirse, Gia'dan uzak durması konusunda ona sert sözler söyleyecektim.

Arabalar büyükannemin evinin garaj yolunu doldurmuştu ve kalabalık bir insan grubu içeri girip, büyükannemin bahçesine kurduğu çadırın arkasına doğru ilerliyordu. Gia'nın elini tutup Asher ve Kiana'yı aramaya gittim. Düğünden önce birbirimizi görmeme geleneğini sürdürmenin bir anlamı yoktu. Damadı, yani kocayı babamla konuşurken buldum. Kiana'dan iz yoktu, ama bu kadar insan arasında onu gözden kaçırmak kolaydı.

Asher'ın gözleri Gia'yı tuttuğum yere indi ve kaşlarını kaldırdı. "Buradasın."

Onun elini bıraktım ve önce ona, sonra babama sarıldım. "Nasılsın kardeşim?"

"Evli bir adam gibi." Kıkırdadı. "Ama Kiana bugün çok daha rahat ve benim için önemli olan tek şey bu." Gözleri yumuşadı. "Dün yaptıklarınız için ikinize de tekrar teşekkür ederim. Bu, onun istediği mükemmel düğündü, ama kendisi asla böyle bir şey başlatmazdı."

"Penn tüm işi yaptı," dedi Gia. "Ben sadece gelinin kiliseye zamanında ulaşmasını sağladım."

"Bu başlı başına bir mucize." Onu hafifçe dürttüm ve göz kırptım. O da gözlerini devirdi. "Kee nerede bu arada?"

"Yukarıda. Sağdaki ikinci oda. Annesi ve babası onunla birlikte, ama seni gördüğüne sevineceğini biliyorum."

"Gidip bir ihtiyacı var mı diye bakayım."

Gia eve girerken gözlerimi ondan ayıramadım. O popo. Beni öldürecek. Ash boğazını temizledi ve dikkatimi tekrar ona çekti.

"Bilmemiz gereken bir şey mi var?"

Omuz silktim. "Önemli bir şey değil.

Sadece eğleniyoruz." "Gia da eğleniyor mu?" "Eğlence" kelimesini parmaklarıyla tırnak içine aldı.

Gizli mesajı anladım ve güldüm. "Gia için endişelenmene gerek yok, Ash. O ve ben farklı bedenlerde aynı kişiyiz. Endişelendiğin şey buysa, kimse incinmiyor. İkimiz de rıza gösteren yetişkinleriz."

"Senin iki versiyonun mu, Penn?" Babam güldü. "Tanrı yardımcımız olsun. Tamam, anneni bulmaya gidiyorum. En son gördüğümde vali onu köşeye sıkıştırmıştı ve şu anda kurtarılmak isteyecektir."

Sırtımı sıvazladı ve uzaklaşırken, annemi bulmak için yoluna devam ederken birkaç kişinin elini sıktı. Ash'e başımı eğdim.

"İkinci düğünü başlatabilir miyiz?"

Ash sırtı ve eliyle işaret etti. "Sabırsızlanıyorum."

Dans pistini taradım, insanlar doluydu ama Gia'yı göremedim. Aslında, konuşmalardan sonra onu görmemiştim. Eğer Johannes'la birlikteyse, çıldıracaktım. Gerginlik omurgamdan aşağıya doğru yayıldı, ama kardeşim havuz kenarında oturmuş kuzenim Aspen'le derin bir sohbete dalmışken onu gördüğümde gerginliğim dağıldı. İyi. Bu, çözmem gereken bir sorun değildi.

Dışarıyı kontrol ettikten sonra, eve girdim. Sonunda Gia'yı mutfakta baş aşçı ile konuşurken buldum. Tavuk için baharatlarla ilgili bir şey duydum. Yüzümde bir gülümseme belirdi. Gia yemekleri, yaratıcılığı, başkalarına verdiği zevki severdi ve yemek yapmayı çok iyi bilirdi. Bir zamanlar onun Theo'nun restoranında çalışmasını asla istemezdim, ama bu fikrimi sorgulamaya başlamıştım, tabii ki tamamen profesyonel bir bakış açısıyla. Şu anda personelimiz tamdı, ama gelecekte... belki.

"Hey, buradasın."

Bana bir bakış attı ve beni gördüğüne sevindiğini söyleyemezdim. Aslında, sinirli olduğunu bile söyleyebilirim. Ağzının etrafındaki deriyi gerginleştiren bir ifade vardı ve elleri bir anlığına sıkıştı.

Tamam. Evet. Kızgındı. Neye kızgın olduğunu ise hiç bilmiyordum.

Bana doğru yürüdü ve klavikulam ile omuz eklemim arasındaki yumuşak bölgeye parmağını soktu.

"Ah." Orayı ovuşturdum. "Bu ne içindi?"

"Asher'a bizden bahsettin. Sen tam bir pisliksin, Penn."

Baş aşçının kaşları o kadar hızlı kalktı ki, saç çizgisinde kaybolacak sandım. Gia'nın dirseğini tuttum ve onu mutfaktan çıkarıp büyükannemin nadiren kullandığı oturma odasına ittim. Topuğumla kapıyı çarptım.

"Büyükannemin işe aldığı personelin önünde bana pislik demesen çok sevinirim. Burası küçük bir ada ve dedikodular çabuk yayılır."

"Bu neden sorun olsun ki?" Ellerini beline koydu. "Bu gerçek bir ifade."

Burnumdan derin bir nefes verdim. "Ash bizim seviştığımızı biliyor. Bunda bir sorun görmüyorum."

"Sorun ne ki?" Bana şaşkın şaşkın baktı. "Tanrım, inanılmazsın. Asher Kiana'ya söyledi ve şimdi en iyi arkadaşım bana kızgın çünkü ona ben söylemedim."

"Oh, hepsi bu mu?" Gözlerimi devirdim. "Aşacaktır. Sanki onları düğüne kadar takip edeceğiz de. Tatildegiz ve birkaç gece birlikte olmaya karar verdik. Büyütülecek bir şey yok."

O, sanki bir aslanın köşeye sıkışmış zavallı avının boğazını parçalamadan hemen önce çıkaracağı sesi çıkardı.

"Sen bir pisliksin, bir aptalsın ve... ve..." Eli havada sallandı. "New York'a dönmek için sabırsızlanıyorum, orada seni bir daha görmek zorunda kalmayacağım."

Beni geçip fırtına gibi geçti. Elimi uzatıp bileğini tuttum. Onu kendime doğru çektim ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Göğsümü yumrukladı ve boynumu tırmaladı, ama ben yine de onu öptüm. Saniyeler içinde öfke şehvete dönüştü, tırnakları kanatmak yerine saçlarıma gömüldü, kafa derime kazındı. Amını bana sürttü, saniyeler içinde sertleştirdim.

"Buradan gidelim." Çenesini ısırdım. "Büyükanneme çok saygı duyuyorum, onun evinde seninle sevişmem."

"Yaptıklarından sonra seni sikkeme izin vereceğimi kim söyledi?"

Yüzümü tuttu. Dudaklarımızı birbirine bastırırken dişlerimiz çarpıştı. Bacaklarını kalçalarımın doladı, ben de kalçalarını avuçladım - Tanrım, kalçalarını seviyordum - ve onu en yakın duvara çarptım. Testislerim ağrıyordu, sikim ağrıyordu, lanet kalbim ağrıyordu çünkü burada geçirdiğimiz zaman sona eriyordu ve ben onu bırakmaya hazır değildim.

Ama bırakacaktım. En iyisi buydu. Birkaç günden fazla sürecektir bir ilişkiyi düşünmeye kendimi ikna edebilsen bile, Gia ve ben bir felaket olurduk. Sadece tatilde olduğumuz ve bir tür balonun içinde olduğumuz için ilişkimiz yürüyordu. Farklı çevrelerdeydik ve New York'a döndüğümüzde, onu bir daha görmemiz için hiçbir neden olmayacaktı.

Göğsüm sıkıştı ve midem boşaldı. Gia dilimi ısırarak beni gerçeğe geri döndürdü.

"Ah." Dokundum. Parmak ucumda kan lekeleri vardı. "Bu da neydi böyle?"

"Beni terk ettin. Bir erkek beni öperken, onun orada olmasını tercih ederim. Seni tanıyorsam, muhtemelen geçen hafta yattığın bir kızı hayal ediyordun."

Tanrım, onu çok seviyordum. Onu çok seviyordum.

O uzaklaşmaya başladı. Elimi ensesine attım ve onu kendime doğru çektim. O anda yüzde yüz kendimi verdim, öpücüğüme tüm arzumla doldu, ellerim göğüslerini, belini, kalçalarını, yüzünü keşfetti. Ulaşabildiğim her yere dokundum ve boğazından bir inilti çıktığında kazandığımı anladım. Ellerimi yüzüne koydum ve gözlerinin içine baktım.

"Seninle birlikteyken, düşündüğüm tek kadın sensin.

Anladın mı?"

Bir, iki, beş saniye boyunca hiçbir şey söylemeden nefes nefese kaldı. Sonunda konuştu.

"O zaman buradan gidelim."

Bölüm 16

Gia

Beklenmedik ziyaretçilerin bazen iyi yanları da vardır.

ÖĞLEN GÜNEŞİ tepeme vururken, Kingcaid Grand Cayman otelin önünde durmuş, boğazımda kocaman bir yumruyla, en iyi arkadaşşıma veda etmeye hiç hazır değildim. Etrafımdaki parlak tropikal çiçekler ve bitkiler, uzak tutmaya çalıştığım gri kasvetle tezat oluştıruyordu.

"Oh, Kee, seni çok özleyeceğim."

Onu tekrar kucakladım. Bu, vedalaşmak için üçüncü denememizdi. Asher ilk ikisinde bizimle kalmış, sonra bir telefon görüşmesi yapması gerektiğini söyleyip bizi yalnız bırakmıştı. Onun zengin, yakışıklı kocasıyla muhteşem yeni hayatına doğru kayıp gittiğini hissettim ve bunu engelleyemedim. Engellemek de istemedim, ama onu kaybetmek çok acı vericiydi. Yıllardır, dünyaya karşı ikimiz birlikteydik, ama şimdi onun tüm dikkatini hak eden başka biri vardı.

Kendimi yoksun hissettim.

O geri çekildi, elleri benim kollarımın üstündeydi. "Maldivler'den seni arayacağım."

Zorla güldüm. "Arama. Yoksa Asher'ın işini doğru yapmadığını düşüneneğim. Seattle'a döndüğünde konuşuruz."

Kee de güldü. "Seni seviyorum, seni çılgın sürtük." "Ben seni daha çok seviyorum."

Beni ve Penn'i havaalanına götürmek için bekleyen araba kornasını çaldı. Omzumun üzerinden bakıp Penn'e sert bir bakış attım, çünkü onun beni acele ettirmek için şoföre bunu yapmasını istediğini çok iyi biliyordum. Benim standartlarıma göre bile bolca vaktimiz vardı.

"Görünüşe göre aşk adamı seni kendine saklamak için sabırsızlanıyor." Kee kaşlarını kaldırdı.

Ben burnumu çektim. "Bunu küçük bir sapma olarak kabul edelim. Hayallerindeki adamla evlenirken, seninle birlikte bu cennette bulunmanın getirdiği geçici bir beyin sersemliği."

Kee'nin ifadesi ciddileşti. Huh. Beyin sersemliği yorumunun en azından bir gülümseme alacağını düşünmüştüm.

"Ya öyle olmasaydı? Ya Penn senin Asher'ınsa?"

Bu sefer zorla gülmek zorunda kalmadım. Gülmek içimden geldi. “Kee, bunun olma ihtimali, senin balayından dönüp Asher’la boşanacağınızı duyurma ihtimalin kadar düşük. Lütfen, çöpçatanlık yapma düşüncesini kafandan çıkar. New York’a döner dönmez onu bir daha görmeyeceğim.”

Kee’nin ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı ve ancak o zaman onun daha fazlasını umduğunu fark ettim. Yıllar önce bununla ilgili şaka yapmamış mıydık? Ben ve onun iki kardeşe aşık olup, sonunda yenge ve baldız olacağımızı? Zaten asla gerçekleşmeyecek aptalca hayaller.

"Gia!" Penn’in sinirli yalvarışı neredeyse kulak zarlarımı patlatacaktı. "şu lanet arabaya biner misin? Geç kalacağız."

Gözlerimi devirdim. "İşte," dedim Kee’ye, "bu, bizim asla yrmeyeceğimizin milyonlarca nedeninden biri. Adam zamanında gelme konusunda çok titiz."

Kee sırtıttı, bana son bir kez sarıldı ve arabaya doğru itti. "Git, yoksa anevrizma geçirecek."

"Eğer böyle bir ihtimal varsa, acele etmem gerekmez." Arabaya bindim ve camı indirdim. "Seni seviyorum." Ona bir öpücük gönderdim ve el salladım. Penn, sanki filmdeymişiz gibi şoföre "gazla" dedi.

Araba köşeyi döndüğünde onu artık göremediğim için emniyet kemerimi taktım ve depresyonun içime yerleşmesine izin verdim. Aptal aşk. Her şeyi mahvetti.

"O performanstan sonra ikinizden birinin ölmek üzere olduğunu düşünürsün," dedi Penn yavaşça.

"Birimiz lecek." Ona zel şekerli glmsemelerimden birini attım.

"Sen." Kıkırdadı. "Normal hizmet yeniden başladı, anlıyorum."

"Aww, Penn." Elimi gğşme koydum. "Sırf seks yüzümü gördün ve amımdan içtin diye en iyi arkadaş olacağımızı mı sandın?"

şoför boğuldu. Penn somurtarak gizlilik perdesini kaldıran düğmeye bastı. Kahkahamı bastırarak pencereden dışarı baktım. Penn’i kızdırmak moralimi dzeltiyorsa, onu uzun bir uçuş bekliyordu.

Penn birkaç dakika boyunca tek kelime etmedi. Göz ucuyla ona baktım ve o... yenilmiş görünüyordu. Hatta ezilmiş, her ikisi de imkansız olsa da. Dudakları aşağı doğru kıvrılmış, omuzları kmşt, tüm özgüveni yol kenarındaki yapraklı ağaçların arasından esen rüzgarda dağıldı. Gğşmde dikenli bir his belirdi. Sylediklerimden dolayı mı üzgündü

yoksa ailesini geride bırakıp normale dönmekten dolayı mı üzgündü? Neden, kabul edelim ki, uzun sürmeyecek olsa da oldukça iyi olan ilişkimizi küçümseme ihtiyacı hissettim?

Kee'nin sözleri aklımda yankılanmaya başladı. "*Ya Penn senin Asher'ınsa?*"

Hayır. İmkansız. Bu tuhaf, bıçak gibi saplanan his, Penn'le ya da birkaç saat sonra yollarımızın ayrılacak olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. En iyi arkadaşım yeni bir hayata başlarken, benim yarın işe dönmem gerektiği gerçeğiyle ilgiliydi.

Sorunu analiz ettiğime ikna olarak, Penn'in ekşi ruh halini kendi haline bıraktım ve Grand Cayman'daki son birkaç dakikayı hafızama kazıdım.

Araba terminal binasının önüne geldi. Ben emniyet kemerimi çözmeden Penn arabadan indi ve ben de ona yetiştiğimde, bagajdan valizimi ve el çantamı çıkarmıştı. Şoför, Penn'in çok daha küçük valizini çıkardı ve Penn elini sıkıp teşekkür etti. Sessizce check-in kontuarlarına doğru yürüdük. Birinci sınıf koridoruna yaklaşırken, bir erkek sesi Penn'in adını seslendi.

"Penn Kingcaid, burada ne halt ediyorsun?"

Penn döndü, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Slade Gleason. Lanet olsun dostum, seni yıllardır görmemiştim."

Slade? Bu ne biçim bir isimdi? Onlar altmış yıl önce falan bir müzik grubu değil miydi? Ama Slade, her iki kolunda dövme olan, sırtının yarısına kadar uzanan uzun, gür saçları, kalın sakalı ve ön tarafında bir müzik grubunun adı yazılı siyah tişörtüyle biraz rockçıya benziyordu. Muhtemelen kendi grubunun.

"Benim burada ne yaptığımı boş ver. *Sen* burada ne yapıyorsun?"

"Hafta sonu tatili, dostum. Miami'ye dönüyorum. Dawson bu gece orada yeni bir kulüp açıyor ve ben VIP'yim." Slade'in gözleri bana kaydı. "Sen de gelmelisin. Kız arkadaşını da getir. Dawson seni görmekten çok memnun olur."

"Oh, o benim kız arkadaşım değil." Penn, inkarını yeterince hızlı söyleyemedi. "Ash'in düğününe katılmak için buradayız. O sadece nedime."

Yumruklarımı o kadar sıkı sıktım ki, kan kaybından parmağımı kaybedebilirdim. *Bu sadece* nedime. Sanki ben, günlerce seviştiği kadın değil de, bir tür nesneymişim gibi. Elbette, New York'a döndüğümüzde kaldığımız yerden devam etmeyeceğimizi açıkça belirtmişim, ama bu beni sıfır statüsüne indirgemesi gerektiği anlamına mı geliyordu?

"Her neyse, gelmelisin dostum. Arkadaşlar uzun zamandır bir araya gelmediler."

Penn bana bir bakış attı. Ayaklarını sürüyerek dudaklarını ısırdı ve o anda *anladım*. Gitmek istiyordu ve benim de onunla gelmemi istemiyordu.

Peki. Siktir et onu. Zaten ona ihtiyacım yoktu.

"Git." Elimi salladım. "Zaten ömür boyu yetecek kadar senden bıktım. New York'a dönüş yolculuğunda biraz huzur ve sessizlik, son birkaç günün ardından tam da doktorun önerdiği şey."

Slade kahkaha attı. "Gerçeği söyle, melek."

Çantalarımı aldım. Penn elini omzuma koydu.

"Gerçekten benimle dönmek yerine gitmemi mi istiyorsun?"

Hayır. Hiç de öyle istemiyordum ve bunu itiraf etmek canımı yakıyordu. Ama onun beni kolayca reddetmesi, göğsümdeki bıçağı o kadar da derine batırmadı.

"Evet. İstedğim bu."

"Peki ya uçuş? Uçmaktan korkuyorsun."

Acımı cesaret arkasına saklayarak alaycı bir gülümseme zorladım. "Tanrı aşkına Penn, sen bana bakmadan da başka uçuşlara çıktım. Bu konuda rolünü abartma. Şimdi git arkadaşınla, harika zaman geçir ve güzel bir hayat yaşa. Seni tanımak güzeldi demek isterdim, ama yalanla ayrılmak istemem."

Çantalarımı masanın üzerine sürükledim. Gözlerimin arkası yanıyordu, ama Penn Kingcaid için tek bir damla bile gözyaşı dökmeyecektim. Bu, nefesimi tutup onun yanıma gelmesini, Slade'e söyledikleri için özür dilemesini ve Miami'deki aptal bir kulübe gitmektense benimle birlikte eve uçmayı tercih edeceğini söylemesini ummamı engellemedi.

Ama öyle olmadı ve ben, yüzde doksanını hiç giymediğim çok fazla kıyafetle doldurduğum o saçma valizi bant üzerine çekmek için uğraşmak zorunda kaldım.

Sanırım bu, bilmem gereken her şeyi bana anlatmıştı.

New Yorklular, takım elbiseleri ve ofis kıyafetleriyle yapış yapış Temmuz sıcağında terlerken, turistler şort ve tişörtlerle dolaşıyor ve genellikle herkesin yoluna çıkıyordu.

New York'u seviyordum, ama memleketim Chicago'yu özlüyordum. Bazı günler, dünyanın büyük bir kısmının ziyaret etmekten hoşlandığı bir yer olmasaydı keşke diyordum. İnsanların yarısı kadar olsa, dolaşmak ne kadar kolay olurdu, bir düşünün. *Mutluluk*.

Yakındaki bir otelden çıkan, kameralarını hazırlayan bir grup insanın etrafından dolaştım ve öğle yemeği için sandviç almak üzere en sevdiğim şarküteriye girdim. Bir kez olsun işe geç kalmadım — belki de Penn bana da bulaşmıştı — ve sıramı beklerken hayal kurmaya başladım. Çavdar ekmeği üzerine mayonezli tavuk ve portakal suyu sipariş ettim. Deli'den çıkıp işe doğru yola koyuldum. Yarı yolda telefonum çaldı ve daha uygun bir anı bekleyebilecek türden bir insan olmadığım için, portakal suyunu yere bırakıp çantamı karıştırmaya başladım.

Banner, mesajın önizlemesini gösterdi.

Penn: Merhaba. Nasılsın? Umarım...

Gerisini okumadan sildim. Uçakta eve dönerken, Penn ile havaalanında ayrılmamızın en iyisi olduğuna karar vermişim. New York'a döndüğümünden beri, bu adamın sadece yolculuk sırasında değil, öncesinde ve JFK'ya indikten sonraki birkaç gün boyunca da kafamda ne kadar yer kapladığını fark ettim. Onu çok fazla düşünüyordum ve eğer vazgeçmezsem, felakete doğru gidiyordum.

Freddo geldiğimde çok kötü bir ruh halindeydi ve Lorenzo bana en iyi davranışımı sergilememi, en azından huysuz baş aşçıyı kışkırtmamamı söyledi. Bu kolay bir söz değildi, bu yüzden elimden geleni yapacağımı söyledim.

Bir şekilde vardiyamı atlattım. Doğruca metroya gitmek yerine, yolumu uzatmaya karar verdim. Evde beni bekleyen tek şey boş bir daire ve televizyonda berbat bir polisiye diziyken, acele etmenin pek bir anlamı yoktu.

Kaza eseri mi, yoksa bilinçaltımın bir oyunu mu bilmiyorum, kendimi Theo'nun, Penn'in restoranının bulunduğu caddede buldum. Yolun karşısında durup binaya bakıyordum. İçeride miydi, evrak işleriyle mi uğraşıyordu, yoksa bugün Kingcaid'e tüm dikkatini verdiği günlerden biri miydi?

Midem bir sıcaklık dalgasıyla doldu. Kabul etmek ne kadar acı verse de, seks yapmayı özlemiştim. Şakalaşmayı özlemiştim.

Ama en çok onu özlüyordum.

Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim, ancak taksi şoförü beş saniye boyunca kornaya basıp önündeki arabaya yumruğunu salladığında kendime geldim. Penn'in restoranının önünde düşüncelere dalmış halde bulduğum kendimden utanarak, onunla ilgili tüm düşüncelerimi kafamdan silip eve doğru yola çıktım.

Küçük dairem her zamankinden daha boş geliyordu. Kapıdan içeri girip çantamı askıya astım. Buzdolabını açtım ve küfrettim. Eve gelirken markete uğramam gerekiyordu ama eve geldikten sonra tekrar dışarı çıkmak hiç içimden gelmiyordu. *Sanırım akşam yemeği makarna ve peynir olacak.*

Filmi çıkardım ve mikrodalgaya koydum. Sayıların geri sayımını izlerken, telefonum bir mesaj geldi. Penn'den bir mesaj daha. Bu sefer kendime eziyet ettim ve mesajın tamamını okudum.

Penn: Konuşabilir miyiz? Seni özledim. Garip, biliyorum. Ara beni.

Göğsüm ağrıyordu ve onu ovuşturdum. Ben de onu özlüyordum. İşte, itiraf etmişim. Birbirimizi eleştirip, kavga edip, kışkırtıyorduk, ama Grand Cayman'da geçirdiğimiz zamanları düşündüğümde, aklıma gelen tek şey onun nezaketi, mizahı, Kiana'nın hayalini kurduğu düğünü nasıl ayarladığı, tüm ailesinin ondan ne kadar övgüyle bahsettiği idi. Ve seks. Tanrım, seks. Bazı iyi, bazı kötü, bazı muhteşem deneyimlerim olmuştu, ama hiçbirisi Penn ile yaşadıklarımın yanına bile yaklaşamıyordu. Ama harika seks bir şeydi. Kendimi *daha* fazlasına açmak için hazır değildim. Belki de asla hazır olmayacaktım.

Ayrıca, Penn o Slade denen adamın önünde beni küçük düşürmüş ve aşağıladı, bunu ona affedemezdim. Beni kız arkadaşı olarak tanıtmak zorunda değildi, çünkü değildim, ama bana *sadece nedime olmaktan* daha yüksek bir statü verebilirdi.

Mesajı sildim. Neredeyse numarasını da silecektim, ama parmağım sil düğmesinin üzerinde o kadar uzun süre kaldı ki, soğuyan makarna ve peyniri yeniden ısıtmak zorunda kaldım.

Yapamadım. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, içime işlemiş olan bir adamdan kendimi koparmak için o son adımı atamadım.

Ayaklarımın tabanı yanarken, koridordan daireme doğru ağır adımlarla yürüdüm. Bu lanet olası on dört saatlik vardiyalar beni öldürüyordu, ama restoranda üç boş pozisyon varken ve Freddo yarı yarıya iyi personel bulmakta zorlanırken, bunun bir süre daha devam edeceğini biliyordum.

Penn'den haber aldığımdan bu yana bir hafta geçmişti ve iyi ki gitmiş. İki mesajımı görmezden gelmekle beni özlediğini kanıtlamış oldu. Eğer gerçekten ilgileniyor olsaydı, beni çiçekler, spa hediye kartları ya da Theo's'ta bedava akşam yemeği kuponu gibi şeylerle bombardımana tutardı. Hala var olduğunu hatırlatacak bir şeyle.

Onun varlığını unuttuğumdan değil. Uykusuz geceler ve eski vibratörlerimle geçirdiğim tatmin edici olmayan seanslar, o adamın beni mahvettiğinin kanıtıydı, en azından cinsel anlamda. Gerçek bir erkekle uğraşamayacak kadar yorgun olduğumda, stres atmak için sık sık vibratörümü kullanırdım, ama orgazmlar çok çabuk geliyordu ve kalıcı bir kaşıntıyı gidermeye yetmiyordu. Belki de bunu tedavi etmek için tıbbi yardım almam gerekiyordu.

Oturma odasının ışığını açtım ve...

"Tanrım, Penn!"

Kalp atışlarım hızlandı, adrenalin vücudumu sardı ve çantam yere düştü. Kanepemde uzanmış, elinde uzaktan kumanda ile TV kanallarını gezen davetsiz misafiri izledim.

"Ne oluyor lan? Saat sabahın birinde."

"Biliyorum," dedi o tembel tavrıyla, gözleri hala televizyona sabitlenmiş halde.

Dilimle yanağımı dürttüm ve burnumdan uzun bir nefes aldım, sinirlenerek enseme bir karıncalanma hissettim.

"Buraya zorla mı

girdin?" "Hiç de

değil."

Televizyonu kapattı ve çenesini kaldırdı, mavi gözleri benimkilere delici bir şekilde baktı. Damarlarımdan ters bir rahatlama hissi geçti, bu da beni daha da sinirlendirdi. Neden bana bakıp bakmadığı umurumdaydı ki? Günlerce onun benim için hiçbir şey ifade etmediğini kendime söz vermişim, ama şimdi burada, büyük Penn Kingcaid bana ilgi gösterdiği için içim eriyip gidiyordu.

"Komşun, koridorun karşısındaki kadın, beni içeri aldı." Karnımı altüst eden geniş bir gülümseme attı. "Benim cazibeme karşı koyamadı. Çoğu kadın

dayanamaz."

"Çoğu kadın aptal," diye mırıldandım. "Burada ne yapıyorsun?" Pencerenin yanındaki sandalyeye çöktüm, ayakkabılarımı çıkardım ve rahatlatanın verdiği rahatlıkla inledim.

"Uzun bir gün müydü?"

Başparmaklarımı ayak tabanlarımın içine batırarak ona sert bir bakış attım. "Sence?"

Parmaklarını birbirine geçirip ensesinin arkasında birleştirdi, sanki burada yaşıyormuş gibi bacaklarını önüne uzattı.

"Rahatına bak, neden olmasın?" "Teşekkürler.

Rahatım."

"Hadi canım," diye homurdandım. "Tekrar soruyorum, neden buradasın?" "Beni özledin mi?"

"Hayır."

Kaşlarını kaldırdı. "Yalancı."

Gülümsemek üzereydim ama kendimi tuttum, ama dudaklarım mutlu değildi. Penn, zamanımın yüzde doksanında beni deli ediyordu, ama geri kalan yüzde onunda, amım bana mola vermemi yalvarana kadar ona atlamak istiyordum. Ve dokuz günlük bir aradan sonra, libidom sanki jet yakıtıyla çalışıyormuş gibi birdenbire yükseldi.

Sanırım tıbbi müdahaleye gerek yokmuş. Sadece Penn Kingcaid'e olan yakıcı bir ihtiyaç var.

Neden onun, diğerlerinden farklı olarak, üzerimde böyle bir etkisi olduğunu hala çözememiştim, sadece diğer erkeklerden daha güçlü olduğunu biliyordum. Ve garip bir şekilde, seks kadar şakalaşmaktan da neredeyse aynı kadar zevk alıyordum.

"Senin sikini özledim. Belki de benim kanepemden kalkıp giderken onu burada bırakabilirsin?"

"Üzgünüm, tatlım. Biz bir paket anlaşmasıyız." "Ne yazık."

O güldü. "Bir saniye bile olsa buna gerçekten inandığını düşünseydim, giderdim. Ama kabul etmekten ne kadar nefret etsen de, seni sandığından daha iyi tanıyorum. Yorgun ve sinirlisin, ve restoranda geçirdiğin yoğun vardiyadan dolayı çok gerginsin, bu yüzden uykuya dalman saatler sürecektir. Groundhog Günü gelmeden iki saatten fazla uyku uyumanın tek yolu, benim sayemde birkaç kez orgazm olmak."

Tanrım, o kibirli bir pislikti, ama aynı zamanda lazer güdümlü füze hassasiyetiyle sorunun özüne inmişti.

"Benim sikimi özledin mi, Gia? İşte burada. Gel al."

Grand Cayman'da defalarca içime soktuğu o hünerli parmakları kemerine uzandı. O kemeri açarken içim sıkıştı, gözlerim her hareketini takip ediyordu. Düğmeyi açtı, fermuarı indirdi ve elini içeri sokarak sikini serbest bıraktı. Kalın damarlar sikinin üzerinde belirgindi, yarık ön sıvıyla ıslanmıştı bile.

Birçok kadın erkeklerin hoşuna gittiği için penis emiyordu, ama ben, hoşuma gittiği için emiyordum. Bana verdiği güç beni tahrik ediyordu. Bir erkeğin penisi ağzımdayken ve ben ellerimle testislerini avuçladığımda, boşalmadan hemen önce, her şeye razı oluyordu. Beni tahrik eden şey buydu.

Kadınlar hayatlarını eşitlik için mücadele ederek geçiriyorlardı, ama o anda üstünlük bizdeydi, erkekler bizim için Play-Doh'dan biraz daha fazlasıydı, istediğimiz gibi manipüle edip kontrol edip yönlendirebiliyorduk.

Baş döndürücü bir şeydi, değil mi?

"Dizlerinin üzerine çök." Penn, kapüşonlu gözleriyle bana bakarken, penisini nazıkçe okşadı. Arkasına uzandı ve ayaklarının dibine bir yastık attı.

"Ne kadar centilmen."

Biraz gülümsedi. "Küstah ağzını seviyorum, Gia. Şimdi buraya gel ve onu benim sikimde iyi bir şekilde kullan."

Direnmek, tartışmak, isteğini reddetmek istedim. Gerçekten istedim. Ama yaptım mı? Tabii ki yaptım.

Bölüm 17

Penn

Meğer portakal suyu spermden daha yapışkan değilmiş.

"NEDEN MESAJLARIMI IGNORE ETTİN?"

Gia tırnağını meme ucumun etrafında gezdirdi, sonra göğsüme sekiz rakamı çizdi. "Meşguldüm."

"Beş saniye cevap vermek için bile çok mu meşguldün?"

"Evet." Bana daha da yakınlaştı ve esnedi. "Miami nasıldı?"

Dikkat dağıtma taktiği. Peki. Zamanımı bekleyecektim, ama Gia, ilişkilerle ilgili bir sorunu olduğu için onu elimden kaçırdığımı düşünüyorsa, uyanma zamanı gelmişti.

Bu düşünceye neredeyse yüksek sesle gülecektim. *İkimiz de* ilişkiler konusunda sorunlarımız vardı, ama Asher'ın düğününden döndüğümünden beri, onu düşünmediğim bir saniye bile geçmemişti. Ve sadece amını, göğüslerini ve, *Tanrım*, kışını değil, *onu*. Komik, geveze, tartışmacı onu. Hepsini özlemiştim ve o benim barış teklifime cevap vermeyi reddettiği için, bana ona gitmekten başka seçenek bırakmamıştı.

Bu canımı yaktı. Ben kadınların peşinden koşan biri değildim. Hiçbir zaman. Ama Gianna Greene için, bu kuralı çiğnemekle kalmayıp, onu ikiye bölmeye de hazırdım.

Ayrıca, ona borçluydum. Grand Cayman havaalanında olanlardan sonra, Miami'ye giden uçakta onu terk ettiğim için kendime kızmıştım. Savunmam gerekirse, Gia'dan ayrılma ihtimali beni gerginleştiriyordu, aynı zamanda filizlenen duygularıyla da boğuşuyordum ve o, benimle New York'a dönmektense on bin hamamböceği ile bir tabutta yatmayı tercih edermiş gibi davrandığında, gitmeyi seçtim ve Slade ile uçağa bindiğim andan itibaren pişman oldum.

"Tamam, sanırım."

"Sadece tamam mı?" Başını geriye eğip bana baktı. "Gitmeye çok hevesliydin. En azından 'harika' demeni beklerdim."

"Gitmeye hevesli olduğumu kim söyledi?" "Sen söyledin."

"Hayır, ben söylemedim. Gitmem gerektiğini söyleyen sendin. Seninle birlikte New York'a dönmeyi tercih ederdim, ama sen bunu açıkça belirttin." Güldüm ve

sesim acı geliyordu. "Beni yanında istemediğin çok açıktı."

Kollarımdan kurtulup sırt üstü yattı, gözleri tavana sabitlenmişti. Yan dönüp saçlarının bir tutamını oynadım.

"Barış anlaşması yaptığımızı düşündüğüm halde beni neden uzaklaştırdığını söylemek ister misin? Sadece havaalanında olanlardan bahsetmiyorum, arabada bana söylediklerinden de bahsediyorum."

Yaptığı yorumla paylaştığımız şeyi küçümsediğinde, sanki kalbimi bıçaklamış gibi olmuştu, hem de yerel bir şoförün önünde. Uçak kalkmadan önce tüm ada bu lezzetli dedikoduyu duymuş olmalıydı. Kahretsin, muhtemelen yerel bir girişimci, üzerinde bir kedi resmi ve altında kalın siyah harflerle "*Kedi bacaklarımdan içmek ister misin?*" yazan tişörtler basıyordu.

"Başından beri bunun bir tatil ilişkisi olduğunu ve daha fazlası olmadığını açıkça belirtmiştin."

Çenesini tuttum. "Hayır, Gia. İkimiz de istediğimizin sadece bu olduğunu açıkça belirtmiştik. Ama işler değişti. En azından benim için değişti. Daha fazlasını istemeye iten bu değişimi yaşayan tek kişi ben miyim?"

Dudaklarını ısırdı. "Bilmiyorum, Penn. Hiç bir ilişkim olmadı ve bu konuda iyi olabileceğimi sanmıyorum."

"Ben de emin değilim." Güldüm. "Bak, yatakta birbirimize çok yakıştığımızı kabul etmelisin. Neden eğlenmeye karar vermiyoruz, eğlenceli olmaktan çıkana kadar?"

"Arkadaşlık gibi ama arkadaşlık kısmı olmadan mı?"

Kafamı salladım. "Arkadaşlık kısmı da var. Yatak odası dışında birbirimizden hoşlanmıyormuş gibi davranmak çok eğlenceliydi, ama bu doğru değil." Kaşımı kaldırdım. "Değil mi?"

"Özel mi?"

Sorumu görmezden geldiğini fark ettim, ama boş verdim.

"Evet. Birimiz artık yürümediğine karar verene kadar."

"Yani bu bir ilişki değil mi?"

"Hayır. Bu bir seks maratonu."

O kahkahayı patlattı ve kalbimi bir arada tutan ipler gerildi. "Peki. Ama şunu bil ki beni delirtiyorsun ve bunun uzun süreceğini sanmıyorum."

"Sen de beni delirtiyorsun, yani bu konuda eşitiz. Ve ne kadar sürerse sürsün. Hayat, kaçınılmaz olanın tadını çıkarmamak için çok kısa."

"Biliyor musun Kingcaid, bu ağzından çıkan en doğru söz olabilir."
Onu altımda sıkıştırdım. "Az önce ağzına boşalmak istediğini mi söyledin?" Yine güldü. "Sen benim erkek versiyonumsun."
Başımı eğip dudaklarını öptüm. "Hayır, tatlım, sen benim kadın versiyonumsun."

Su sesi beni uyandırdı. Saate baktım. Sekiz buçuktu. Güneş ışığı perdelerin arasından sızıyordu, ben de kollarımı başımın üzerine uzattım, Gia'nın yatağında geçirdiğim gecenin vücudumda yarattığı ağrıları gidermeye çalıştım. O ve ben o kadar benziyorduk ki, bu beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu. Her açıdan mükemmel bir uyum içindeydik. Yine de, dün geceki, daha doğrusu bu sabahki konuşmamıza verdiği tepki, onun bu ilişkiyi başlamadan bitirmesini engellemek istiyorsam, dikkatli davranmam gerektiğini söylüyordu.

Yorganı geri attım ve banyoya gittim. Duş kapısını açtım, kabine girdim ve sıırıslıklam olan Gia'yı kollarımın arasına aldım, sabunlu vücudu her santimini keşfetmemi kolaylaştırıyordu.

Boynunu, omzunu, omurgasını öptüm, dizlerimin üzerine çöküp bacaklarının arasına dilimi soktum. Bacaklarını açarak bana tam erişim sağladı. Gia'nın vücuduna olan güveni beni o kadar tahrik etti ki, on saniye içinde boşalmamayı sağlamak için sık sık başka şeyler düşünmek zorunda kaldım, örneğin vergiler, restoran için yemek siparişleri veya bir sonraki Kingcaid yönetim kurulu toplantısı gibi.

Avuç içleri fayanslara çarptı ve geriye doğru itti, inleyerek bacaklarını daha da açtı. "Yaklaştım."

İki parmağımı içine soktum, iç duvarlarını okşadım ve yavaşça içeri dışarı pompalarken başparmağımla klitorisini okşadım.

"Tanrım." Titredi, başını o kadar geriye attı ki ıslak saçlarının uçları burnumu gıdıkladı. "Siktir."

Onun her nabzını sıkıp, parmaklarımı sıkmayı bırakana kadar baskıyı sürdürdüm. Bana dönmek için kıvrıldı ve çenemi kaldırdı.

"Öp beni."

Ayağa kalktım, dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım ve bacaklarının arasını okşayarak parmaklarımı onun arzusu ile kapladım. Penisim karnına sürtündü, bu sürtünme ipin ucunda duran kontrolümü mahvetti. Gia bana dokunmak için hiçbir hareket yapmadı. Onu yumruğuyla beni kavraması için teşvik ettiğimde, ellerini arkasına çekti.

Öpüşmemizi kesip, "Ne oldu?" diye sordum.

"Kendine dokun." Fayanslara yaslandı, suyu göğüslerinden sıçırıyordu. "Senin kendini tatmin etmeni izlemek istiyorum."

Zaten az bir teşvikle orgazma yakın olduğum için, ikinci kez sormasına gerek yoktu. Penisimi kavradım, anlık rahatlamayla inledim. Gözlerimi kapattım, zevk yoğunlu, elektriksel bir karıncalanma omurgamdan yukarı aşağı yayılıyordu.

"Gözlerin bende olsun."

Onu dinledim — bu yeni bir deneyimdi ama bu inanılmaz kadın hayatıma girip üzerime bir bardak portakal suyu döktüğünden beri giderek daha yaygın hale geliyordu. Her iki göğsünü avuçladı, başparmaklarını meme uçlarında o kadar sert gezdirdi ki camı kesebileceklerini hayal ettim.

"Daha hızlı, Penn."

Kalçalarımı ileri geri hareket ettirerek, elimle mastürbasyon yaptım, testislerim vücuduma sıkıca yapıştı. Gia avucunun içini yuvarlak karnının üzerinde gezdirdi, bacaklarını açtı ve kendini parmakladı.

Boşaldım, boğazımdan çıkan ses inilti ve acı çığlığının karışımıydı. Nefes nefese, vücudum kontrolü ele geçirip doğal olarak yapması gerekeni yaparken, içimden birkaç kez "Siktir" diye mırıldandım. Başım boynumdan geriye doğru yuvarlandı ve fayanslara çarptı.

"Ah." Kafamı ovuşturdum.

"Sen tam bir aptalsın." Gia bir bez aldı, ortasına bir parça sabun sıktı, köpürttü ve spermimin sıçradığı karnını sildi. "Tanrım, Tanrı bunu daha az yapışkan yapardı sanırsın."

"Tanıştığımız gün üzerime döktüğün portakal suyundan daha yapışkan mı?"

"Çok daha yapışkan. Sperm ve su karışmaz dostum. Lanet olası bir yapıştırıcı gibidir. Bunu bilmelisin. Duşta milyonlarca kez mastürbasyon yapmış olmalısın."

Kahkahayı bastım. Bunu daha önce de düşünmüştüm ve gelecekte de birçok kez düşünecektim, ama Gianna Greene hayatımda tanıştığım hiçbir kadına benzemiyordu. Eşsiz ve tamamen büyüleyiciydi.

"Aklımdan hiç geçmedi diyemem. Ayrıca, genellikle duşa doğru boşalırım." Ondan bezi aldım. "Al. İzin ver. En azından bunu yapabilirim."

"Öyle de denebilir."

Onun her yerini yıkadım, sonra kendimi. Suyu kapattım ve duştan çıkmasına yardım ettim. Onu büyük bir havluya sardım, ikinci bir havluyu alıp belime sardım.

"Bugün vardiyın ne zaman başlıyor?"

"Ugh." Başını salladı. "Gece vardiyası. Yine."

"Orayı sevmiyor musun?"

Omzunu silkti ve diş fırçasına bir parça diş macunu sıktı. "Bu bir iş. Hayalimdeki iş değil, ama faturaları ödüyor."

Lavabonun üzerindeki aynaya dönerek dişlerini fırçaladı. Ben ayakta durup onu izledim, bir fikir aklımı kurcalıyordu. Bir zamanlar, Gia'nın Theo'nun yanında çalışması, onu her gün görmek zorunda olmam, sadece deli bir adamın kabul edeceği bir tür ortaçağ işkencesi gibi gelirdi bana. Ama dün gece ona söylediğim gibi, işler değişmişti. Artık, onu her gün görmemek fikri, kalbimi bıçakla kesip parçalara ayırıyormuş gibi geliyordu.

Diş fırçasını musluğun altına tuttu ve bir bardağa bıraktı. Ben onu aldım ve bir parça diş macunu sürdüm. Gia'nın elini bileğime koyması, fırçayı ağzıma götürürken beni durdurdu.

"Ne yapıyorsun?"

"Dişlerimi fırçalıyorum."

"Diş fırçamla mı?" Kaşlarını kaldırdı.

"Haklısın." Diş fırçasını geri koyuyormuş gibi yaptım. "Getirmediğim gecelik çantamdan yıkama çantamı alacağım."

Diş fırçasını ağzıma soktum. O sinirli bir ses çıkardı ve banyodan çıktı. Gülümsedim. Duygularımdaki değişimin onu kızdırma sevgimi değiştirmediyi bilmek güzeldi.

Banyodan çıktığımda Gia yatak odasında değildi. Giyindim, ıslak saçlarımı parmaklarımla taradım ve onu aramaya gittim. Kahve yapmış ve bana da bir fincan doldurmuştu.

"Güvenli mi?" Fincanı dudaklarıma götürdüm ve göz kırptım.

"Merak etme Penn. İksir uzmanımdan aldığım güvenilir bilgiye göre, kahvene kattığım arsenik miktarı hızlı öldürüyor."

"İksir uzmanı mı?"

"Her kız, işlevlerini yerine getirdikten sonra erkeklerden kurtulmak için bir iksir uzmanına sahip olmalı."

Bu oyunu devam ettirecek kadar eğleniyordum. "Peki bu genellikle ne kadar sürer?"

Sorumu dikkatle düşündü. "Birkaç gün."

"Vay canına." Kahvemi yudumladım. Tadı kahve gibiydi. Gerçi arsenik bir tadı var mıydı? Asıl mesele bu değil miydi? "O zaman gayet iyi gidiyorum."

"Kibirilenme." Eli havaya kalktı. "Bekle. Çok geç."

"Ha ha." Fincanı mutfak tezgahına koydum ve onu belinden yakaladım. Boynuna burnumu sürtünce, sözler ağzımdan döküldü.

"İşinden istifa et ve Theo'nun yanında çalışmaya başla."

Bu fikir aklıma gelmemiş değildi, ama yine de şok oldum. Ama benim şaşkınlığım Gia'ninkine kıyasla hiçbir şeydi. Ağzı açık kaldı ve gözleri o kadar büyüdü ki, gözlerinin beyazları tamamen görüldü.

"Ne?"

"Restoran çok yoğun, açıldığımızda tahmin ettiğimden çok daha yoğun. Baş aşçım birkaç kez personel eksikliği sorununu bana iletti ve onun endişelerini ciddiye almadığım için onun gibi yetenekli birini kaybetmek istemem."

Bu tamamen yalan değildi. Pierre mutfak personelinin ne kadar yoğun olduğunu söylemişti, ancak başka bir şef önermemiştir. Ama şimdi bunu söyledikten sonra, onu duvarın kenarındaki küçük mutfak masasında sıklıkla istediğim kadar, onun da evet demesini istedim.

"Oh, Penn, emin değilim." Gia üst dişleriyle alt dudağını defalarca ısırды. "Biz tam olarak... istikrarlı bir ilişki içinde değiliz. Ve işler istediğim gibi gitmezse mutfakta sinir krizi geçirdiğim bilinir."

"Sen, sinir krizi mi geçiriyorsun?" Şaşırmış gibi yaptım. "Kesinlikle hayır."

Bana bir tokat attı. "Kes şunu. Ben ciddiyim. Her neyse, bir sonraki adımda başka bir şefin altında çalışmak yerine kendi mutfağımı işletmeyi umuyordum."

"Övünmek istemem tatlım, ama Theo'nun restoranı şu anda çalıştığın yerden çok daha büyük. Ayrıca Pierre'den çok şey öğrenebilirsin. O, dünyanın en iyi restoranlarında çalışmış. Onu Kingcaid Paris'ten transfer ettim."

"Hadi canım!"

"Evet. Aile imparatorluğunun restoran kısmını yönetmenin bazı avantajları olmalı." Parmak ucumu dudaklarıma bastırdım. "Ama Asher'a tek kelime etme."

Kız kıkırdadı. "Sen bir maverick'sin."

"Çekici, değil mi?" Çenesinin altını okşadım. "Ee, ne dersin?"

Dudaklarını birbirine sürterek, cevap vermek için çok uzun süre bekledi.

"Koşullarım var."

"Elbette vardır." Ona işaret ettim. "Söyle bakalım."

"İş yerindeyken, işimizden başka bir şey düşünmeyiz. Yanımdan geçerken popomu okşamak ya da uygunsuz yorumlar yapmak yok."

Avuç içimi göğsüme bastırdım. "Beni ne sanıyorsun? Ben tam bir profesyonelim."

"Hmm."

Gülümseyerek, "Devam et" dedim.

"Bizim... ilişkimizin" — limon ısırmış gibi yüzünü buruşturdu — "ya da her neyse, bunun özel kalmasını istiyorum. Aksi takdirde, insanlar bu işi kötü yollardan aldığını düşünecekler."

"Bu saatte 'kötü niyetli' çok ağır bir kelime." "Penn! Ben ciddiyim."

"Biliyorum tatlım. Bu kadar mı? İş yerinde popoma şaplak atmak yok ve önceki gece seni kaç kez orgazm ettiğimi herkese anlatmak yok mu?"

Sinirlenerek gözlerini devirdi. "Öyle. Şimdilik. Ama gün sonuna kadar bana teslim etmen *gereken* resmi iş sözleşmesine daha fazla madde ekleme hakkını saklı tutuyorum."

"Tanrım, böyle mi olacak?" "Evet."

Fikrini mi değiştirdin?"

"Asla." Anlaşmamızı bir öpücükle mühürledim. Artık o gerçekten benimdi ve onu asla bırakmaya niyetim yoktu.

Bölüm 18

Gia

**Sevgilin hata yaptığında, onu
ezip geç.**

Theo'nun yanında çalıştığım ^{dört hafta} su gibi akıp geçti. Penn'in patronum olması, tahmin ettiğim kadar zor olmadı. Her karşılaştığımızda, bana diğer çalışanlara davrandığı gibi davrandı ve kusursuz bir şekilde davrandı. Ayrıca, diğer tam zamanlı işi olan Kingcaid Restaurants'ın CEO'su olmakla meşgul olduğu için burada pek bulunmuyordu.

İş dışında da her şey yolunda gidiyordu, ancak hala gerçek bir ilişki içinde olduğuma inanamıyordum. Elbette, başlangıçta bunun sadece seks maratonu olduğunu kabul etmiştik, ama Penn ile aramızdaki ilişki çok daha fazlasına dönüşmüştü. O yokken onu ne kadar çok özlediğimi inkar edemezdim, zihnim paylaştığımız anlara kayıyordu. Ya da iş yükümlülükleri nedeniyle birkaç gün birbirimizi görmeden geçirdiğimizde göğsümün nasıl sıkıştığını.

Yine de, Penn ve benim çıkıyor olmamız düşüncesi yüzümü tiksinti ile buruşturuyordu. Ben. Gianna Greene, amımı tek bir erkeğe vermiş ve hiç pişmanlık duymamıştım.

Tabii bunu Penn'e *asla* söylemezdim. Adam bunu bana asla unutturmazdı.

Son birkaç gününü Asher ile seyahat ederek geçirmişti. Kingcaid, İskoçya'nın Edinburgh kentinde yeni bir otel açmıştı ve otele bağlı bir restoran olduğu için Asher, Penn'in de katılmasını bekliyordu. Pazar öğleden sonra geri dönmesi gerekiyordu ve ben de sabahı kendimi cilalayarak, tıraş olarak ve onun dönüşünü kutlamak için aldığım yepyeni iç çamaşırlarını giyerek geçirmeyi planlıyordum.

Tanrım, onu çok özlemiştim. Önümüzdeki kırk bir saat çok zor geçecekti. Yine de, bir vardiya daha, iki gece daha uyku ve sonra eve dönecekti.

Tanrım, Gia, sana ne oldu böyle?

Yaşlandıkça yumuşamıştım, iki buçuk ay önce nefret ettiğim bir adamı özlüyordum. Kee ve onun aşk dolu halini suçladım. Onun düğününe gitmemiş olsaydım

düğününe gitmeseydim, burada erkeklerin peşinde koşan bir kadın olarak oturuyor olmazdım. Bu durum tamamen kabul edilemezdi.

Telefonum çaldı. Mükemmel zamanlama. Kee'nin zarif, parlak, aşık yüzüne kızgın bir bakış atarak telefonu açtım. "Başın büyük belada, Kiana Doherty-slash-Kingcaid."

Kafası geriye doğru sıçradı. "Ne yaptım ben?" "Beni tüm sevginle büyüledin."

Kee, yüzünü ikiye bölecek kadar geniş bir gülümsemeyle parladı. "Yakında başka bir düğün olacak mı?"

Burun kıvırdım. "Muhtemelen hayır. Aslında..." Tavana bakarak, derin düşünüyormuş gibi yaptım. "Asla."

"Bence hanımefendi fazla itiraz ediyor."

Kıkırdadım. "Shakespeare hiç senin güçlü olduğun bir alan olmadı." "Hatırladığım kadarıyla senin de."

"Asher'dan haber aldın mı?"

"Penn'den haber aldın mı?" diye karşılık verdi. "Ben önce sordum."

"Bu sabah arayıp daha erken çıkmaya çalışacağını söyledi. Söz vermedi."

Hmm. Penn bana aynı şeyi söylemek için aramamıştı. Göğsümde yükselen sıcaklık, bundan pek memnun olmadığımın kesin bir işaretiydi. Bir yudum su içerek bunu bastırdım.

"Umarım."

"Cidden, Penn'le işler nasıl gidiyor?"

"Yani Asher tüm kanlı detayları anlatmadı mı?"

"Senin geçmişteki cinsel hayatın hakkında ayrıntılı bilgiye sahip olduğum için, detayların kanlı olduğu kesin. Ama hayır, tek kelime bile etmedi. Aslında, bana çıktığınızı söylememiş olsaydın..."

"Çıkıyoruz."

"Peki. O zaman sevişiyorsunuz. Grand Cayman'dan haftalar sonra hala Penn'le seviştiğini bana söylemeseydin, hiçbir şey bilmeyecektim."

Daha fazla ısı. Bu sefer yakıcıydı. Demek Penn sadece ilişkimizi —ugh, bu kelimedenden nefret ediyordum ama daha uygun bir kelime bulamadım—restorandaki iş arkadaşlarımdan gizli tutmuyordu. Kardeşine de benden bahsetmiyordu. Benden utanıyor muydu, yoksa gizlilik konusunda yaptığım uyarıları aşırıya mı kaçırılmıştı?

"Kimsenin bilmesini istemediğimi söyledim."

"Eh, isteğini yerine getirmiş. Ya da Asher, Penn'in anlattığı her şeyi gizli tutuyordur. Erkekler arası kurallar falan."

"Evet,
muhtemelen." Olası
değil.

Asher Kee'ye her şeyi anlatırdı.

"Ooh, gitmem gerek," dedi Kee. "Lobide bugünün hediyesini getiren bir kurye var. Acaba Asher bugün ne göndermiş?" Kıkırdadı. "O çok becerikli."

Penn bana hiçbir şey göndermedi.

"Git. Haftaya beni ara. Seni
seviyorum." "Seni seviyorum."

Video görüşmemizi sonlandırdı. Kanepeye çöktüm ve telefonumu yanımdaki boşluğa attım. Bu şeyi öneren Penn'di. Yine de, onun için bunun sadece bana söylediği gibi bir seks maratonu olup olmadığını merak etmeye başlamıştım ve bu nedenle, hediye fikri aklına gelmemiştir.

Kuralları benim koymuş olmam ve şimdi sonuçlarından şikayet etmem ne komik.

Kanepeden kalkıp peynirli sandviç yaptım. O kadar aç değildim, ama yemek yemeden yatarsam, sabah yarısı bir inek bile açlığımı gidermeye yetmeyeceği için pişman olurum. Vücudumu her yönüyle tanıyordum ve açlığa iyi tepki vermediğini biliyordum.

Bir ısırık almıştım ki telefonum tekrar çaldı. Eğer Kee, Asher'ın ona gönderdiği şeyi övünmek için arıyorsa...

Kee değildi.

Soğukluk içimi kapladı ve bir kolumu karnıma doladım, diğerimle telefonu açtım. "Anne?" Annem bir sorun olmadığı sürece bu saatte asla aramazdı.

"Oh, Gianna. Roberto ile hastanedeyim." Ağzım
kurudu. "Ne oldu?"

"Beyninde bir tür sıvı birikmiş olabileceğini düşünüyorlar. Şu anda tarama yapıyorlar."

Roberto gençken, beyni ile kafatası arasında sıvı birikmesi sorunu birkaç kez yaşamıştı, ama yıllardır bu sorundan muzdarip değildi. En kötüsünü atlattığını sanıyordum.

"Yola çıkıyorum."

Çantamı ve anahtarlarımı alıp kapıdan dışarı koştum. Otuz dakika içinde çocuk hastanesine vardım ve sıraya girip resepsiyonistle konuştuktan sonra

resepsiyon görevlisiyle konuşmak için sıraya girdim ve o beni üçüncü kata yönlendirdi.

"Anne! Baba!" Koridorda koşarak ikisine de sarıldım. "Doktorlar ne dedi?"

"Şu anda tarama yapıyorlar. Sıvı varsa, ameliyatla boşaltacaklar."

Annem en az on yaş yaşlanmış görünüyordu ve babamın saçlarının geçen hafta onlarla akşam yemeği yediğim zamankinden daha gri olduğuna yemin ederdim. Ailem Roberto'yu o kadar çok seviyordu ki, o doğduktan ve sağlık sorunlarının tüm boyutu ortaya çıktıktan sonra, o andan itibaren beni kendi başıma büyütmeğe başladılar ve zamanlarını ve ilgilerini haklı olarak kardeşime yönelttiler. Yine de, onların hayatında öncelikli olmadığımı bilmek hala canımı yakıyordu. Tabii ki böyle bir düşüncüyü *asla* paylaşmazdım. Ellerinden geleni yaptılar ve Roberto'nun onlara benim ihtiyacımdan çok daha fazla ihtiyacı vardı. Ve ben de gayet iyiydim. Sayılır.

"O iyi olacak. O güçlüdür." Soğuk elini sıktım. "Sana bir fincan kahve veya çorba getireyim mi?" Otomat makinesinden çıkan sulu çorba, çorba olarak kabul edilemezdi, ama etikette öyle yazıyordu.

Annem başını salladı. "Ben iyiyim."

İyi değildi. Hiçbirimiz iyi değildik. Ya bu sıvı, eğer öyleyse, Roberto'nun beyin hasarını daha da kötüleştirirse? Ya konuşma, yürüme ya da tüm zorluklarına rağmen büyüdüğü komik, nazik, harika çocuk olma yeteneğini kaybederse?

Penn'i özledim. Keşke burada benimle birlikte olsaydı, beni teselli etseydi, bana sarılsaydı. Tabii ki burada olamazdı, binlerce kilometre uzakta başka bir ülkede değil de, nehrin karşısındaki Manhattan'da olsa bile. Bizim ilişkimiz öyle değildi. Kee'nin bekarlığa veda partisi gecesi annem Roberto hakkında aradığından beri, ailem hakkında tek bir soru bile sormamıştı. Onun sorularını geçiştirmiştim ve o da bir daha sormamıştı.

Bu da birbirimiz için ne ifade ettiğimizin bir başka kanıtıydı. Seks arkadaşları. Avantajlı arkadaşlar. Ama partnerler değil, zor zamanlarda başvurduğumuz kişiler değil.

Sen bunu istemiştin, Gia.

Doğru. Öyleydi. Ama hâlâ bunu mu istiyordum, yoksa daha fazlasına hazır mıyım? Ve daha da önemlisi, Penn hazır mıydı? Nedense, bundan şüpheliydim.

Bir doktor yaklaştı ve hepimiz gerildik, ama o yanımızdan geçip gitti. Otuz dakika geçti ve başka bir doktor koridorda yürüdü.

"Bay ve Bayan Greene?"

Annem ve babam aynı anda ayağa fırladılar. Ben de hemen arkasından kalktım.

"Evet."

"Roberto'nun taramalarını tamamladık. Küçük bir sıvı birikimi var, bu yüzden onu ameliyata hazırlıyoruz."

"O..." Annemin sesi titredi.

"O iyi olacak. Onu buraya getirerek doğru şeyi yaptınız. Söz veriyorum, farkına bile varmadan iyileşecek."

Dizlerim titredi ve sandalyeye çöktüm. Kalbim atlamış gibi hissettim, sanki her üç vuruşta bir atlamış gibi.

"Onu görebilir miyiz?" Annem babama uzandı, babam da onun omzunu sıktı. "Tabii ki."

Hepimiz kardeşimin hastane odasına girip yatağının etrafında toplandık. Annem gözyaşlarını tutmak için elinden geleni yaptı ama başarısız oldu. Küçük kardeşimi kucakladım, vücudu benimkine göre çok zayıftı.

"İyileşecek miyim, Gia?" Alt dudağı titriyordu. Tanrım, onun yerine geçmek için her şeyi, *her şeyi* verirdim. Neden o? Neden bu kadar saf, masum ve *iyi* birine böyle bir şey oldu?

"Bunu da başaracaksın Roberto," diye kulağına fısıldadım. "Her şeyi başardığın gibi."

Sevimli küçük kardeşim sabah saat ikide ameliyattan çıktı. Önce annem ve babam onu görmeye gitti, otuz dakika sonra ben de ziyaret etmeme izin verildi. O gülümsedi ve el salladı, ben de alnını ve yanağını öptüm ve uykuya dalarken saçlarını okşadım. Bana bir şey olursa, annem ve babam hayatlarına devam ederlerdi. Ama Roberto'ya bir şey olursa, bu ailemizin kalbini parçalardı ve hiçbirimiz bunu atlatamazdık. Belki dramatik düşünceler, ama ben buna gerçekten inanıyordum.

Annem ve babam için, annem eve gidip biraz uyumamı ısrar etmesine rağmen hastanede kaldım. Şafak söktüğünde, sonunda pes ettim ve saat altıdan birkaç dakika önce yatağa düştüm. Birkaç saat sonra telefonumun sesi beni uykumdan uyandırdı. Annemden gelen bir mesajda Roberto'nun iyi bir gece geçirdiğini, uyanık olduğunu ve yemek yediğini söylüyordu. Görünüşe göre Froot Loops istemiş. Yastıklara yaslandım, yorgun ve sersemlemiştim, ama kelimelerle ifade edilemeyecek kadar rahatlamıştım ve hemen tekrar uykuya daldım.

Öğlen saatlerinde hastaneye geri döndüm, annemle babamın yerini alıp onların bir şeyler yemelerine ve belki biraz uyumalarına izin vermek için, ama annemi tanıyorsam, o uyumayacaktı. Babam ise vedalaşırken yedi kez esnedi. Muhtemelen eve giderken takside uyuyakalacaktı.

Roberto ile kart oynadım ve okul ve video oyunları hakkında sohbet ettim. O ise yaşadığı travmanın hiçbir belirtisini göstermiyordu. Çocuklar çok dayanıklıdır, ama hiçbir kardeşim kadar değil. Benim gözümde o bir kahramandı.

Ailem saat beşe doğru geri döndü ve birkaç saat öncesine göre çok daha dinlenmiş görünüyorlardı. Yarın Roberto'yu görmeye geleceğime söz verdim, umarım evinde olur. Hastaneden çıkarken telefonum titredi.

Mesajı okudum ve midem bulandı. Pierre'den gelmişti, nerede olduğumu soruyordu. Kahretsin. İşi tamamen unutmuştum. Bu geceki vardiyaya gelemeyeceğimi haber vermek için aramamıştım bile. O kadar yorgundum ki, muhtemelen bir iki parmağımı keserdim, ama mesaj bile atmamak...

Kısa ve öz bir mesaj yazdım, ailevi sorunlarımı bahsettim, özür diledim ve pazartesi günü mutlaka işe geleceğime dair güvence verdim. Pierre cevap verdi, endişelenmememi ve ailevi sorunlarımın çok ciddi olmadığını umduğunu söyledi. Anlayışlı davranması için minnettarlıkla kalbim genişledi. Freddo'nun aynı durumda ne yapacağını sadece tahmin edebiliyordum. Muhtemelen beni kovardı.

Daireme adımımı attığım anda midem guruldadı, ama bir kez olsun açlık hissimden daha çok uykum ağır bastı. Yatağa uzandım ve sızdım.

Kapımın çalınması, uyanmaya hazır olmadığım uykumdan beni uyandırdı. Saate gözlerimi kısarak baktım. Saat on üç geçiyordu. Kapı çalınmaya devam ederken gözlerimi ovuşturdum.

"Lanet olsun." Kollarımı bornoza sokup kemeri bağladım. "Bina yanıyor olsa iyi olur." Kapıyı açtım ve kaşlarım alnıma kadar kalktı. "Penn?"

Onu gördüğüm için duyduğum mutluluk uzun sürmedi. Beni itip geçti, gözlerinin etrafındaki derisi kırıştı, ağzı onaylamadığını gösteren ince bir çizgiye dönüştü.

"Neden işte değilsin?"

Ses tonunu hissettim ve karşılık verdim. "Neden İskoçya'da değilsin?"

Sanki kulaklarına karıncalar girmiş de onları çıkarmaya çalışıyormuş gibi başını salladı. "Seni işe aldığımda, yanlış bir karar olduğunu anladım,

sen de ciddiye alıp, uygun olduğunu düşündüğün bu geç kalma alışkanlığından vazgeçeceğini düşünmüştüm. Ama benim işim söz konusu olduğunda, Gia, tembellere karşı sıfır toleransım var."

Ağzım açık kaldı ve aynı anda göğsümde öfke yükseldi. Dışlerimi sıktım. Bu ne cüret?

"Ben tembel biri *değilim*."

"Gerçekten mi? O zaman neden vardiyanda olman gereken zamanda işte değilsin?"

"Pierre ile konuştun mu?"

"Hayır. Sana sürpriz yapmak için restorana gittim ve Angie bugün işe gelmediğini söyledi."

Angie, kapıda misafirleri karşılayan hosteslerden biriydi.

"Angie ne dediğini bilmiyor. Pierre benim neden işte olmadığımı çok iyi biliyor, ama sen..." Parmakla onu işaret ettim. "Angie'nin sözüne inanıp buraya gelip bana bağıryorsun? Bilgin olsun, gerizekalı, kardeşim hastanede ve dün gece ve bugünün çoğunu onun yanında geçirdim."

Gözlerim yaşlarla doldu. Bunun yorgunluktan mı, Roberto için duyduğum endişeden mi, yoksa Penn'in boktan tavrına duyduğum öfkeden mi kaynaklandığından emin değildim.

Kapıya doğru yürüdüm. "Senin saçmalıklarına tahammülüm yok, Penn. Defol git."

Birkaç kez gözlerini kırttı, yüzünde her şeyi mahvettiğinin farkına vardığı anın şafağı belirdi. Sinirlenmesi kayboldu, yerine pişmanlık geldi. Çok geç.

"Kahretsin, Gia, özür dilerim. O iyi mi?"

"İyileşecek. Doktorunun bugün taburcu etmesini umuyoruz. Şimdi git." Penn'in yüzünde rahatlama belirdi. "Tanrıya şükür."

Ben ona sert bir bakış attım. "Beni duymadın mı? Git dedim."

O olduğu yerde kaldı. "Gia, aceleci davrandığım için özür dilerim. Seni çok görmek istedim, sonra Angie..." Dudaklarını sıkıştırıp nefesini verdi ve elini saçlarına geçirdi. "Özür dilerim," diye üçüncü kez tekrarladı.

"Umurumda değil, Penn. Sen ve lanet olası restoranın benim önceliğim değilsiniz." Elimle işaret ettim. "Gitmeni istiyorum."

"Hayır."

"Çık git dedim."

"Ben de hayır dedim."

"O zaman polisi arayacağım." Polisi aramayacaktım.

"Ara." Kanepeye oturdu ve kollarını kavuşturdu. "Ama bu meseleyi çözene kadar gitmiyorum."

"Düzeltemek mi? Bu, kırmızı snapper yerine somon pişirdiğim bir yemek siparişindeki hata değil, Penn. Bana hikayemin benim tarafını anlatma şansı bile vermeden, hatta patronumla konuşup onun ne diyeceğini dinlemeden, benim hakkımda kararını verdin."

"Ben senin patronunum."

Ben burnumdan soludum. "Sen bir pisliksin."

Dudakları yukarı kıvrıldı ve ona yumruk atmamak için ellerimi bornozumun ceplerine sokmak zorunda kaldım.

"Sana
hayranım."

"Senden
nefret
ediyorum."

"Lütfen, Gia. Beni affet." Kollarını uzattı. "Seni çok özledim."

Kararlılığım zayıfladı. Dün gece hastanede, Penn'den bu sözleri duymak, bana uzanıp beni teselli etmesi, saçımı okşaması ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesi için her şeyi verirdim. Ve şimdi, işte buradaydı, benim arzuladığım şeyi sunuyordu. Elbette, aceleci bir sonuca varmıştı, ama benim de geçmişte benzer davranışlarım olmamış değildi. Dakik olmama eğilimim iyi biliniyordu, ancak Theo'nun yanında çalışmaya başladığımdan beri bir kez bile geç kalmamıştım, çünkü Pierre, bana destek olsa da, Freddo'dan daha çok korkutuyordu beni.

"Beni incittin."

Yüzü buruştu ve kollarını indirdi. "Özür dilerim." "Bu dördüncü kez, Penn. Eminim bu bir rekor."

Hafif ve kısa bir gülümsemeyle gülümsedi, ama yine de bir gülümsemeydi. "Sonunda beni affedeceksen, bütün gece özür dilerim."

Kollarını tekrar açtı ve bu sefer ben kendimi onun kucağına attım, onun sıcaklığını, tesellisini, kokusunu arıyordum. Onun sağlamlığını.

"Ben de seni özledim, aptal."

Saçımı öptü. "Artık eve döndüğümü biliyorum."

Bölüm 19

Penn

Sabah sonrası en güzel zamandır.

Eğer kendimi tekmeleyebilseydim, bunu defalarca yapardım. Ne kadar aptalım. Neden Pierre'i bulup Gia'nın işe gelmemesinin nedenini bilip bilmediğini sormadım ki? Jet lag'ı ya da bir hafta önce Amerika'dan ayrıldığımdan beri neredeyse hiç uyumadığımı, Gia'nın yanımda yatmasını özlemekten derin bir uykuya dalamadığımı bahane edebilirim, ama davranışım için hiçbir mazeret yoktu.

Gia ve ben bu yolculuğa düşman olarak başlamıştık, sonra da seks arkadaşı olmuştuk. Ama yolun bir yerinde, ikimiz de bunu yüksek sesle dile getirmemiş olsak da, ilişkimiz derinleşti. Yine de yatak odası dışında onu gerçekten tanımaya hiç zahmet etmemiştim ve bu da beni onun sık sık suçladığı pislik yapıyordu. Bunu düzeltmenin zamanı gelmişti, hemen şimdi.

Saçlarını öptüm. "Bana kardeşinden bahset."

Derin bir nefes aldı, gömleğimi daha sıkı kavradı. "Roberto, doğumda oksijen yetersizliği nedeniyle hafif beyin hasarı geçirdi. O zamanlar on beş yaşındaydım. Annem benden sonra başka çocuk yapmamalıydı ve planında da yoktu. Roberto hepimizi şaşırttı."

Bana baktı, gözleri hüzünlüydü ama kardeşi için sevgiyle doluydu.

"Korkunç ruh hali değişimleri yaşıyor, bu da bazen şiddetli davranışlara dönüşüyor, uzun süre bir şeye konsantre olmakta zorlanıyor ve karmaşık öğrenme zorluklarıyla karşı karşıya. Ama çok zeki, nazik, sevgi dolu ve eğlenceli biri, onu çok seviyorum."

"Harika bir çocuk gibi görünüyor."

"En iyisi. Keşke ona daha fazla yardım edebilsek. Okulu harika bir iş çıkarıyor, ama onun asıl ihtiyacı, öğrenme güçlüklerine yardımcı olacak bire bir özel dersler. Sorun, günlük okul masraflarının çok yüksek olması ve ailemin bunu karşılayamaması."

Uzun yıllar süren mücadelenin getirdiği ağır bir iç çekişle içini çekti.

"Birkaç yıl önce, Roberto'nun kafatası ile beyni arasındaki boşluk sıvıyla doldu, ama uzun zamandır böyle bir şey olmadı."

"Ve dün gece oldu mu?"

"Evet. Ameliyat yaptılar ve sıvıyı boşalttılar, durumu iyi ama hepimizi çok korkuttu. Neyse ki annem Roberto'yu çok dikkatli izliyor, belirtileri fark etti ve onu erkenden hastaneye götürdü."

"Annen olağanüstü bir kadın gibi görünüyor."

"Öyle. Babam da öyle. Onlara sahip olduğum için şanslıyım." Gözleri uzaklara daldı. "Roberto doğduğunda onlar da bir nevi hayatlarından çekildiler. Onları suçlamıyorum," diye aceleyle ekledi. "Ona çok fazla bakım gerekiyordu, hala da gerekiyor, ama artık biraz büyüdüğü için eskisi kadar değil. Ama..." Omuzlarını silkti.

"Bir genç kızın annesine ihtiyacı vardır."

"Evet." Diye iç geçirdi. "Yine de bu beni güçlü, dirençli ve kendine yeten biri yaptı."

"Ve geveze, inatçı ve harika." "O da var. Özellikle harika kısmı."

Gülümsedim, ama zihnim çalışmaya başladı. Gia'nın bu kadar açık sözlü ve çılgın olmasının nedeni bu olabilir miydi, sanki bunu ebeveynlerinin dikkatini çekmek için bir yol olarak kullanıyormuş gibi? Psikolojik açıdan mantıklı geliyordu. On beş yaş herkes için zor bir yaştı, ama Gia'nın ebeveynleri, anlaşılır bir şekilde, çok fazla ilgi isteyen küçük bir kardeşe odaklanmışlarsa, Gia kendini terk edilmiş ve yalnız hissetmiş olmalıydı ve bu da onun abartılı tavırlarında kendini göstermiş olabilirdi. Ona sormak üzereydim, ama o önce konuştu.

"Biliyorsun, Roberto doğduktan sonra, ailemin ilgisini çekmek için can atıyordum, sonra onları kardeşimden uzaklaştırıp benimle ilgilenmelerini sağladığım için suçluluk duyuyordum. Gittikçe daha da çılgınlaşıyordum ve onlar ne kadar sinirlenirse, ben de o kadar daha fazla yaramazlık yapıyordum. Şimdi o zamanları geriye dönüp baktığımda utanıyorum."

Bingo.

"Yaptığım hiçbir şey yeterince iyi gelmiyordu, bu yüzden isyan ettim."

Çifte bingo.

"Sen sadece omuzlarında büyük bir yük taşıyan bir çocuktun. Ailem beni yakından takip etmeseydi nasıl bir insan olurdu, düşünmek bile istemiyorum."

"O zaman bir asi miydin?"

"Evet. Ash'e sor. Saçlarını diken diken edecek hikayeleri var."

Kıkırdadı. "Ben Johannes'in asi olduğunu söyledim."

"Öyle düşünürsün, ama çocukken o örnek bir çocuktü."

"Ne oldu? Çünkü yetişkin olarak tam bir pislik." Şakayla beni dürttü ve sırttı.

Göğsüm sıkıştı. Bugüne kadar, ailemin İngiltere'ye geldiklerini ve Johannes'in hastanede yaşam mücadelesi verdiğini söyleyen telefonunu hala hatırlıyorum. Kardeşimi kaybetme korkusu uzun süre içimi kemirdi. Neyse ki hayatta kaldı, ama tanınmayacak kadar değişmişti.

"İngiltere'deyken otel odasında dört, beş kişi tarafından saldırıya uğradı. Tam olarak hatırlamıyor. Boğazını kesip onu kanlar içinde yatarken bırakmışlar. Hayatta kalması büyük şans."

"Tanrım." Gia birden ayağa kalktı. "Bu çok korkunç." "Ailemiz için çok korkutucu bir dönemdi."

"Bu yüzden mi sürekli yüksek yakalı kazaklar giyiyor?" "Evet. Yara izini ve onun temsil ettiği şeyi nefret ediyor."

Gia kaşlarını çatı. "Hayatta kalmak mı?"

Öyle sanırsın.

Kafamı salladım. "Hayır. Zayıflık."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay canına." Dudaklarını ovuşturdu. "Zavallı Johannes."

"Ona asla böyle söyleme. Acıma duygusuna iyi tepki vermez."

"Aklımda tutacağım." Esnedi ve gerindi. "Tanrım, çok yorgunum."

Uyumam lazım. Birkaç saatten fazla uyumadım."

"Kalmamı ister misin?"

Lütfen evet de.

Gia'ya hiç yakışmayan bir şekilde yüzümü okşadı.

"Bu çok hoş olur."

Göğsüm yine sıkıştı, ama bu sefer çok farklı bir nedenden dolayı.

Evet. Çok iyi olurdu.

Mutfaktan gelen gürültülü sesler beni uyandırdı. Kot pantolonumu giydim ve esneyerek kaosun yaşandığı yere doğru yürüdüm. Bir keresinde Gia'nın benim kadın versiyonum olduğunu söylemiştim ve bu doğrudu, ancak

düzen ve dakiklik söz konusu olduğunda. O konuda şiddetle ayrışıyoruz. Örnek olarak, beni karşılayan manzara.

Tencere ve tavalar lavaboda yığılmış, mutfak tezgahı hamurla kaplı ve Gia'nın yüzünün bir tarafı unla süslenmişti. Bir şef için çok dağınıktı, ancak restoranda bu kadar kaos görmemiştım. Belki de profesyonel hayatında gerçek kişiliğini gizli tutmayı başarmış, ancak ev ortamında içindeki canavarı serbest bırakmıştı.

"Tanrım, unla kaplı halin çok seksi görünüyor."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Lanet olası çantayı düşürdüm. Un yere döküldü. Sonra da tavayı ayağıma düşürdüm. Küfürlerimi duymamana şaşırdım."

Arkasına yanaştım, kollarımı beline doladım ve yanağımı onun yanağına sürttüm. "İşte. Artık ikimiz de unla kaplıyız."

Bana baktı. "Umarım o kadar gülünç görünmüyordur."

Kıkırdadım. "Sana da günaydın." Poposuna bir şaplak attım ve küçük mutfak masasından bir sandalye çektim. "Şimdi kahvaltımı masaya getir, kızım."

Kaşlarını kaldırdı. "Vay vay, Kingcaid. Bu sabah çok cesursun." "Ya da aptalım." Ona aptalca bir gülümseme attım.

"Bunu söylemeye gerek yok." Üç pankeki tabağı koydu ve şurubu, bir kase çilek ve bir yığın çıtır çıtır pastırmayı masaya koydu. "Ye. Yakında hastaneye gitmem gerek."

"Ben de gelebilir miyim?"

İsteğim beni şaşırttı, ama Gia'yı şaşırttığı kadar değil. Bir adım geri attı ve bakışları daldı. Ah, beni henüz ailesiyle tanıştırmaya hazır değildi. Anlaşılabilir bir durum.

"Şey... Bunun en uygun zaman olduğunu sanmıyorum." "Hayır, haklısın. Başka bir zaman belki." "Evet, belki."

Benimkiyle aynı büyüklükte bir tabak krep koydu ve tek kalan sandalyeye oturdu. Dizleri benimkilere değdi ve ikimiz de gülerek diz güreşi yaptık. Hiç bana göre olmayan bir hareketle pes ettim.

"Ha. Kazanacağımı biliyordum." "Ben izin verdim."

"Kendine bunu söylemeye devam et, Kingcaid."

Kreplerini şuruba batırdı ve yemeye başladı. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Gia'da sevdiğim birçok şey vardı, ama utanmaz,

iştahı, kıvrımlı, muhteşem kalçaları ve muhteşem göğüsleri ile birlikte en sevdiğim özellikleriydi. Oh, bir de zekası, mizahı ve yemek yapma becerisi. Yığından bir ısırik aldım ve zevkle inledim.

"Vay canına, bunlar harika." "Eh,

ben bir aşçıyım."

Bir çatal daha ağzıma attım. "Harika bir aşçı."

Kendini yelpazeledi. "Övgülerini kes, Penn, yoksa hasta olduğunu düşünebilirim."

Gülümsedim ve tabağıma bir yığın domuz pastırması koydum. "Biraz daha az yerim." "En iyisi o olur."

Kahvaltımızı bitirdik ve Gia'nın hastaneye gidip kardeşini ziyaret edebilmesi için temizlik yapıp bulaşıkları yıkamayı teklif ettim. Metroya doğru yola çıkarken onu pencereden izledim — beni arabayla götürme teklifimi reddetti — ve gözden kaybolana kadar oradan ayrılmadım. Mutfağı temizledim, uyandığımda gördüğüm felaket alanından tek bir iz bile bırakmadım.

Kapıyı kilitleyip merdivenlerden aşağı inerek arabama doğru yürüdüm. Ama motoru çalıştırdığımda, Gia'nın dün gece Roberto'nun eğitimi hakkında söylediği sözler aklıma geldi. Ailesi özel öğretmene parası yetmeyebilirdi, ama benim yetebilirdi. Gia buna karşı çıkacaktı, ama bu kendisi için değil kardeşi için olduğu için, onu bu yardımı kabul etmeye ikna edebileceğime emindim.

Uygun bir özel öğretmeni nasıl bulacağımı bilmiyordum, ama Sandrine bilirdi. Boston'da özel ihtiyaçları olan çocuklarla çalışıyordu. Mutlaka tanıdıkları vardı.

Onu aradım ve beş dakika sonra, New York'ta bulunan ve çok tavsiye edilen öğretmenlerin listesini bana e-postayla gönderdi. Eve gidip hepsini araştırdım, becerileri, başarı hikayeleri ve referansları hakkında bolca not aldım. Sonunda, iki kişi arasında seçim yapmam gerekti. İkisini de aradım ve uzun bir konuşmanın ardından ikincisini seçtim. Bayan Hunter, disleksik iki çocuğu evlat edinmişti ve "oloji" kelimesi ağzından eksik olmuyordu.

Şimdi tek yapmam gereken, tanıdığım en gururlu kadınlardan birini müdahil olmama ikna etmek ve bunun için beni öldürmemesini sağlamaktı.

Bölüm 20

Gia

Meğer övülmeyi seviyormuşum.

"NE YAPTIN?"

Penn yaptığını itiraf ederken, ağzım açık kalmış bir şekilde duruyordum - *çekici, biliyorum*. Bir yanım, kollarımı boynuna dolayıp, geniş göğüslerimde boğulana kadar ona sarılmak istiyordu. Diğer yanım ise ona siktirip gitmesini, onun yardımına ihtiyacımız olmadığını, anlaşmamızı aştığını söylemek istiyordu. Biz seks arkadaşydık. Hepsi bu. Erkek arkadaş/kız arkadaş değildik. Ortak değildik. "İlişki içinde" değildik, evet, bu düşünce aklıma her geldiğinde kendimi alaycı bir şekilde tırnak içine almak zorunda hissediyordum.

"Beni dinle." Penn avuçlarını bana gösterdi. "Ne diyeceğini biliyorum ve haklısın. Bu, beni ilgilendirmeyen bir şeye müdahale olarak görülebilir. Ama Gia." Ellerini yüzüme koydu. "Bana izin ver. Yanlış bir gurur duygusu yüzünden benim iyi niyetimi yüzüme vurma. Ben öyle biri değilim."

Bana sık sık iç çamaşırlarımı eriten yaramaz sırtışılarından birini attı. Ve şimdi de aynı etkiyi yarattı, bacaklarımın arasında artan sıcaklığı bastırmak için kıvranmama neden oldu.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Evet de." Dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. "Ya da o kadar ileri gidemiyorsan, en azından benimle birlikte Bayan Hunter'ı görmeye geleceğini söyle. Kağıt üzerinde mükemmel birisi ve telefonda da çok hoş birisi gibi geldi."

"Ah, Penn." Alnımı ovuşturarak tüm bunları sindirmeye çalıştım. Bu Roberto için harika olurdu. Okul muhteşemdi, ama öğretmenlerin tüm çocuklara ayıracakları zaman ve ilgi sınırlıydı. Roberto'nun okulundaki herkesin özel ihtiyaçları vardı. Ama Tanrım, bu hayırseverliği nefret ediyordum.

"Gia, bu seninle ve senin inatçı gururunla ilgili değil. Bu, kardeşinle ve onun en iyi hayatı yaşaması için ihtiyaç duyduğu yardımı almasıyla ilgili. Hepimiz bu şansı hak etmiyor muyuz?"

Ah, lanet olsun. Adam mükemmel bir anda söylemesi gereken doğru şeyleri biliyordu.

"Onu sevmezsem, o kadar."

O bilgece bilgece ama Penn Penn Penn, o yapamadı gözlerindeki gözlerindeki zafer dolu bakışı, "Kazandım" kıvılcımını gizleyemedi. Ve bu durumda, belki de bunu bir rekabet olarak görmemeliydim, daha çok ikimizin de kazandığını düşünmeliydim. Ek dersler Roberto'ya yardımcı olduysa, o zaman ben de lanet olası piyangoyu kazanmıştım. "Onu beğenmezsen, sen beğendiğin birini bulana kadar aramaya devam ederiz."

bulana kadar aramaya devam ederiz."

"Tanrım, Penn, bu kadar mükemmelmış gibi davranmayı bırak. Sinirlerimi bozuyorsun."

"Sinirini bozmayı seviyorum." Dizlerini büküp kalçalarını salladı, penisini klitorisime sürttü.

İnledim. "Onu ne zaman göreceğiz?"

Beni döndürdü ve kanepenin koluna eğdi, saçlarımı at kuyruğu yaptı.

"Seni sinir etmeyi bitirdikten hemen sonra."

Penn bizi Bayan Hunter'ın dairesine götürürken yolcu koltuğunda oturup, pencereden dışarı bakarak, her yönden üzerime gelen çok sayıda duyguyu kontrol etmeye çalışıyordum. Minnettarlık, endişe, sinirlilik, doygunluk. Umut. Hepsi incelenmek için yarışıyor ve ben hiçbirini değerlendirmek istemiyordum. Penn radyoda bir şarkıyı mırıldanırken arabayla yol almamız normal geliyordu, derin ve anlamlı ilişkiler içinde olanların hiç düşünmeden her zaman yaptıkları türden bir aktivite gibi.

Ama Penn ve ben farklıydık.

Öyle miyiz gerçekten? Elbette, hala konuştuğumuzdan daha çok sevişiyorduk, ama ikisi arasındaki denge yüzde doksan-on durumundan yüzde altmış-kırk durumuna kaymıştı. Bu rakamlar tersine dönerse ne yapardım? Gerçek bir ilişkiye hazır mıydım ve aynı derecede önemli olan, Penn hazır mıydı?

Göz ucuyla ona bir bakış attım ve içim sanki tüm parçaları dağılmış gibi altüst oldu. Penn sadece yakışıklı ve yatakta harika, ağzımın suyunu akıtan bir penisi olan biri değildi, aynı zamanda komik, düşünceli, iyi kalpli ve olumsuz özelliklerini fazlasıyla telafi eden sayısız diğer olumlu özelliğe sahipti. Benim hakkımda bir liste yapsaydık, olumsuz özelliklerim sayfalarca uzardı, bu yüzden burada oturup Penn'i sinir bozucu

düzenli olması, dakik olmaya eğilimi veya bana emir vermeyi sevmesi nedeniyle yargılayamazdım.

Tanrım. Ben, ciddi bir ilişkide. Bu fikir bile beni çok korkutuyordu. Uzun sürmezdi. Sürmesi imkansızdı. Bir noktada, her şeyi mahvederdim. Penn ve ben, birbirimizin zıttıydık, bu ilişkiyi uzun süre sürdürmek için çok farklıydık.

O bir playboydu, ben de bir playgirl. Bin yıl yaşasa bile harcayamayacağı kadar parası vardı. Ben ise çoğu ay kirayı ödemekte zorlanıyordum. Onunla rekabet etmeyi umut edemezdim. Oyun alanı çok dengesizdi, sadece yatak odasında idare edilebilirdi. Ve sonunda tutku da azaldı.

Düşüncelerime dalmıştım, onun bakışlarımı yakaladığı anı kaçırdım. Dudakları yukarı kıvrıldı ve koltuğun üzerinden uzanarak elimi tuttu. Elimi uyluğuna götürdü ve kendi elini üstüne bıraktı.

"Her şey yoluna girecek, Gia."

Kaşlarımı çattım. "Ne olacak?"

"Biz. Ben de hissediyorum. Panik yapmamaya çalış."

Ne? Kendimi gözlemlenmiş hissettim ve tek istediğim saklanmaktı. Bu hiç bana göre bir davranış değildi. Genelde ilgi odağı olmayı severdim, dikkatlerin üzerimde olmasını isterdim.

"Paniklemiyorum."

Tamamen paniklemiştim, özellikle de Penn bunu fark ettiğinden beri. Bu adam akılları okuyabiliyor muydu?

"Yalancı." Elimi dudaklarına götürdü ve parmak uçlarımdan her birini öptü. "Geldik."

Arabayı durdurduğunu bile fark etmemiştim.

"Hadi. Bayan Hunter'ı senin özel sorgulama yöntemine tabi tutalım ve testi geçip geçmediğini görelim."

Arabadan indi. Ben de kaldırıma çıktım. "Beni CIA ajanı falanmışım gibi gösteriyorsun."

"CIA senin yanında solda sıfır kalır." Sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi elimi tuttu. "Bakalım kızım neler yapabilir."

Yılbaşı gecesi Times Meydanı gibi parladım.

Kızım. Sanırım bir ilişkim var.

Bayan Hunter, böyle bir insan varsa, mükemmel biriydi. Sabırlı, anlayışlı ve Roberto'nun bu ve diğer sorunları nedeniyle karşılaştığı zorluklar hakkında çok bilgiliydi. Onunla on dakika sohbet ettikten sonra, henüz haber vermediğim annemin onayını beklemek üzere, onu hemen işe aldım. Annem de benimle aynı gururlu geni taşıyordu — daha doğrusu, ben onu ondan almıştım — ve bu fikri nasıl karşılayacağından henüz emin değildim. Ama Roberto'ya yardım etmek için kendi inançlarımı bir kenara bırakabiliyorsam, annem de bırakabilirdi. Babam sorun çıkarmazdı. Annemin kararını kabul ederdi.

Tanrım, bu sevgili kardeşim için ne kadar büyük bir fark yaratabilirdi. Bire bir dersler onun hayatını değiştirebilir, gelecekteki beklentilerini ve iyi bir iş bulma şansını artırabilirdi.

Bayan Hunter'a çok yakında tekrar arayacağımı söyledim ve Penn beni eve bıraktı, beni düşüncelerimle ve oldukça iğrenç tırnak yeme alışkanlığımla baş başa bıraktı. Asla tırnaklarımı ısırmazdım, ama bu durumda konsantre olmama yardımcı oldu. Penn arabayı apartmanımın önünde durdurduğunda, sözlerimi doğru sırayla dizmiştim. Artık sadece aramam gerekiyordu.

"Yukarı çıkmasan olur mu?"

"Evet, gelmem." Koltuğuma doğru eğildi ve beni öptü. "Ama anlıyorum. Annenle konuştuğunda beni ara. Lütfen ona benim pislik olmadığımı ve sadece yardım etmek istediğimi söyle."

"Anneme yalan söylemeyeceğim." Şaşırmış gibi yaptım. "Sen pisliğin tekisin."

O güldü. "Sen bir pislikle çıkıyorsun, bu durumda sen nesin?"

Kızım. Çıkmak. Kahretsin. Gerçekten bu noktaya geldik.

"Bir hayırsever. Birinin seni kabul etmesi gerekiyordu."

Onun kahkahası kulaklarımda yankılanırken arabadan indim. Asansörle daireme çıkarken boyunca sırttım ve annemi aradığımda da hala sırtıyordum.

"Roberto nasıl?"

"İyi. Sen gittikten sonra doktoruna ulaşmayı başardım ve Roberto'nun yarın eve gelebileceğini söyledi."

"Anne, bu harika."

"Öyle. O çocuk çok endişe verici." "Ama harika."

"Çok ama çok harika." Annemin sesinde hayranlık duyuyordum. "Ve cesur. Bizler dağılırken o tüm bunları sakinlikle karşılıyor."

"O bir şampiyon." Nefes aldım. "Anne, dinle. Roberto ile bire bir çalışmaya istekli bir öğretmen buldum."

Hatta sessizlik oldu. Her zamanki gibi, sessizliği bozmamaya çalıştım. Annemin kendi hızında düşünmesine izin verdim.

"Ah, Gia. Yardım etmek istediğini biliyorum canım, ama bunu karşılayamayız. Okul masrafları ve sağlık faturalarına ek olarak bunu da karşılayamayız. Baban ve ben, senin gibi, elimizden geldiğince çalışıyoruz. Roberto'ya ihtiyacı olan her şeyi verememek beni çok üzüyor, ama bu mümkün değil."

Tamam, işte yalan ve gerçek arasında bir çizgi çizmem gereken an gelmişti. Anneme Penn ile olan ilişkimden bahsetmeye hazır değildim ve ilk başta, ona bir program aracılığıyla ona fon sağladığımı söylemeyi düşünmüştüm. Ama annem bu hikayeyi anında anlayacaktı ve ben aileme yalan söylemekten nefret ediyordum. O zaman yarı gerçek olsun.

"Yeni patronumun zengin olduğunu biliyorsun," diye başladım. "Evet." Annem tereddütlüydü.

"O da iyi biridir ve ona Roberto'dan bahsettiğimde yardım etmeyi teklif etti."

Yine uzun bir sessizlik oldu, bu seferki o kadar uzundu ki, telefonu kapattığını sandım. Kontrol ettim. Kapamamıştı. Hat hala açıktı.

"Peki neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu sessizce, sesinde inanamama duygusu vardı.

"Çünkü ben harika bir çalışan ve aşçıyım." Ciddi olmadığımı göstermek için güldüm. "Anne, o yardım etmek isteyen iyi bir insan. Hepsi bu. Ve harcayabileceğinden daha fazla parası var, yani parasının eksikliğini hissetmeyecek."

Bu sözleri söylerken bile içim sızladı. Penn'in cömertliğini asla ödeyemezdin ve zengin olması, bana ya da başkasına bir şey borçlu olduğu anlamına gelmiyordu.

"Mesele o değil, Gia."

Hayır, önemli değildi, ama annemin gururlu tavrıyla bu büyük fırsatı reddetmesine izin veremezdin.

"İlk başta reddettim anne, ama sonra Roberto'yu ve bunun onun için ne kadar büyük bir fark yaratabileceğini düşündüm."

"Gerçekten büyük bir fark yarattı, ama bu konuda rahat değilim, canım. Bekle. Babana sorayım."

Sessiz sesler duydum ve sonra babamın net bir şekilde "Peki zengin adam karşılığında ne istiyor?" dediğini duydum.

Gülümsedim. Babamın erkek gibi düşünmesi çok normaldi. Ne de olsa o bir erkekti, bu yüzden şaşırtıcı değildi.

"Babama hiçbir şey istemediğini söyle," diye bağırdım, ama beni duyduğundan emin değildim.

Annem tekrar telefona geldi. "Baban bu gizemli hayırseverle tanışmak istiyor."

Ah, lanet olsun. Böyle diyeceklerini hissetmiştim. Penn, "ailemle tanış" anını nasıl karşıladı, özellikle de annemle babamın bizim hakkımızda bir şey bilmesini istemediğimi söylediğim ve muhtemelen ona ne kazancı olacağı konusunda sorguya çekileceği düşünülürse? Ve o soruya "Ateşli bir kadın" diye cevap verirse, onu öldürürdüm.

"O meşgul bir adam, anne. Yüzlerce restoranın işletmesinden sorumlu."

Denemeye değer...

"Öyleyse, yardım etmek istediğini söylediği çocuğun anne ve babasıyla görüşmek için çok meşgulse, teklifine teşekkür et, ama cevabın hayır olduğunu söyle."

Kahretsin.

"Onunla konuşurum."

"Öyle yap. Oh, Gia?" "Evet?"

"Lütfen dikkatli ol."

Zengin adamın fakir kızı kullandığına dair gizli mesajına neredeyse gülecektim. Keşke bilseydi.

"Söz veriyorum. Seni seviyorum. Roberto'ya benim için bir öpücük ver."

Bana daha fazla bilgece öğütler vermeye karar vermeden telefonu kapattım ve Penn'i aradım.

"Kendini hazırla," dediğim anda telefonu açtı. "Ailem seninle tanışmak istiyor."

Bölüm 21

Gia

Neden bu kadar mükemmel olmak zorunda ki?

"Bir dakika burada durur musun?"

Penn isteğime kaşlarını çattı. Arabayı, yanında bir pizza dükkanı bulunan, iki al bir öde kampanyası yapan, dağınık bir dövme salonunun önünde durdurdu. En az üç beden küçük olan tişörtü, yuvarlak karnını ortaya çıkaran bir şişman, kel bir adam kapı çerçevesine yaslanarak sigara içiyordu. Pantolonunun arkasına uzanarak kичını kaşıdı.

Harika.

"Ne oldu?"

Ona dönerek ciddi bir ifadeyle baktım, söyleyeceğim şeyi nasıl karşılayacağından emin değildim.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Ailemin bizim hakkımızda bilmesini istemiyorum."

"Anlıyorum." Parmaklarını uyluğuna vurdu. "Benden utanıyor musun?"

Bu çok saçma bir söz olduğu için gülmeme engel oldum. Penn Kingcaid gibi bir adamdan kim utanabilir ki? O mükemmeldi, bu kadar basit.

Elimi onun elinin üzerine koyarak parmaklarının vuruşunu durdurdum. "Senden ya da bizden utanmıyorum, ama bu çok yeni bir şey Penn ve ben kendim kabullenmeden insanlara söylemeye hazır değilim." Başımı salladım. "Yanlış bir şey söyledim. Demek istediğim o değil. Sadece... Aileme ciddi bir ilişkim olduğunu söylersem, iki şeyden biri olur. Ya düğünün ne zaman olacağını sorarlar" —yüzümü buruşturdum—"ya da seni yeni en iyi arkadaşları yaparlar ve benim hakkında henüz bilmeni istemediğim her şeyi sana anlatırlar. Lütfen, sen sadece iyi bir adam olan ve kardeşime yardım etmek isteyen patronumsun."

Penn elini çenesine götürdü, gözleri parıldayarak bana eğleneceğini ima etti — benim pahasına.

"Bu oyuna katılmamın bana ne faydası olacak?"

"Sikinin vücuduna bağlı kalması."

O güldü. "Sen benim aletimi asla koparmazsın. Onu çok seviyorsun." Bu değerlendirmeye karşı çıkamazdım.

"Hmm," diye devam etti. "Penthouse'umun balkonunda seks yapmaya ne dersin?"

Neredeyse nefes almayı kesecektim. Penn ilk kez evine gitmekten bahsediyordu, ama bunun nedeni her zaman beni eve bırakıp kapıma kadar eşlik etmesi ve ikimizin de erteleme konusunda pek iyi olmaması olabilir.

"Görünür müsün?"

"Caddenin karşısında bir bina var ve eğer birinin dürbünü varsa, her şeyi görebilir, sanırım." Parmaklarıyla saçımın bir tutamını çevirdi. "Ne dersin, Bayan Greene? Sessizliğim için ödenmesi gereken bir bedel mi?"

Penn'in balkonunda seks yapmak pek de zor bir iş sayılmazdı. "Sanırım."

"Ne kadar heveslisin." Yüzümü kendine yaklaştırdı ve beni öptü. "Artık gidebilir miyiz? Seni dünyaya ve dolayısıyla hayatıma getiren ebeveynlerinle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Hiç gelmeyen bir espriyi bekledim. Sıcaklık midemi kapladı ve tüm vücudum karıncalandı.

"Seni yaşlı çapkın. Bunu anneme de yaparsan kabul edersin." Gülümsedi. "Tavsiye için teşekkürler."

"Bekle. Hayır. Ona bunu kullanma, yoksa anlaşma iptal olur." O güldü. "Gidiyor muyuz?"

"Sanırım."

Ona yolun geri kalanını tarif ettim. Binanın hemen önünde park yeri yoktu, ama Penn bir sokak ötede bir yer buldu. Bir şişe şarap içeren çantayı aldı — şarap olmadan yemeğe gitmek kabalık olur, demişti — ve biz de ailemin yaşadığı binaya doğru yola çıktık. Asansöre bindiğimizde avuçlarım terlemişti. Onları ceketimin üzerine sürdüm, nefesimi tuttum ve nefes almadım.

"Gergin olan ben olmamalı mıyım?" Penn kaşlarını kaldırdı. "Nefes al, Gia, bayılmadan önce."

"Bunu mahvetme Penn, yoksa seni asla affetmem." "Ve balkonda anal seks yapma riskini mi alayım? Sanmıyorum."

"Anal seks yapmayı hiç kabul etmedim."

"Her iki şekilde de belirtmedin, bu da sözleşmeyi yoruma açık hale getiriyor." Serbest eliyle belimi kavradı ve burnunu benim burnuma sürttü. "Bundan tahrik olmadığın gibi davranma. Oyuncak çekmecenı gördüm, hatırladın mı?"

"Sana onu göstermek hayatımın en büyük hatasıydı."

Penn güldü. "Belki de benim evime giderken senin evine uğrayıp birkaç şey almalıyız."

"Oraya götürdüğün onca kadın varken, mutlaka kendi çekmecen de vardır."

Parmağını çenemin altına dokundurdu. "Hiçbir kadını evime götürmedim. Orası benim özel alanım ve onu şiddetle koruyorum. Sen ilk olacaksın."

Ağzım açık kaldı. "Şaka yapıyorsun."

Asansör çaldı ve kapılar açıldı. Penn elimi tuttu. "Ne tarafa?"

Onun açıklaması karşısında konuşmakta zorlanarak yönü gösterdim. Tanrım, her şey çok hızlı geliyordu, frenleri bozuk bir tren gibi. Penn daha önce *hiç* bir kadını evine götürmemişti, ama şimdi beni götürüyordu. Ona daha fazla soru sormak istedim, ama çoktan varmıştık. Elini bıraktım ve saçlarımı düzelttim. "Bu konuşma bitmedi."

Penn omuz silkti. "Ben mutluyum. Asıl soru, sen mutlu musun?" Elini kaldırıp annemin kapısını iki kez vurdu, ben ise imkansız bir soruya cevap bulamadan bocalıyordum.

"Canım." Annem beni kucakladı. "Gir, gir." Beni bıraktı ve bakışlarını Penn'e çevirdi. "Siz Gia'nın patronu Bay Kingcaid olmalısınız. Ben Bianca, Gia'nın annesi."

İçimden inledim. "Bunu kendisi de anlayabilir, anne."

Penn şarap şişesini uzattı. "Penn, lütfen. Beni ağırladığınız için teşekkür etmek için."

"Oh, gerek yoktu ama teşekkür ederim." Annem onu içeri davet etti ve babamla tanıştırdı. "Simon, bu Penn."

Babam elini sıktı ve Penn'in yüzünün buruştuğunu gördüm. Gülmeme engel oldum. Babam her zamanki erkeksi tavrını sergiliyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum." "Roberto nerede?" diye sordum.

"Odasında video oyunu oynuyor." Babam gözlerini devirdi. "Yemin ederim o kumanda ellerine yapışmış."

"Gidip ondan alacağım."

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu Penn, ailemin önünde tüm nezaketini sergileyerek. Asansörde anal seks konuşmasını duysalardı boğulurlardı.

"Tabii." Oturma odasından geçip küçük koridora girdim ve koridorun sonundaki kapıyı bir kez vurdum. "Roberto, benim. Girebilir miyim?"

"Gia!" Koşma sesleri duydum, kapı açıldı ve kardeşim, pazartesi günü hastaneden taburcu olduğundan beri her gün onu ziyaret etmeme rağmen, sanki haftalardır görmemiş gibi bana atladı.

"Hey, dostum, sakın ol." Annemin düzeltmeye çalıştığı ama başaramadığı koyu renkli, kıvrıkcık saçlarını elime aldım.

Bana baktı, kocaman ela gözleri hayranlıkla doluydu. "Gelmeyeceğini sandım."

Tanrım, bu küçük adamı çok seviyordum. "Neden öyle düşündün? Tabii ki gelecektim. Söz vermiştim, değil mi?" Kendimi onun kollarından kurtardım. O ana kadar Penn'i fark etmemiş olan Roberto, gözlerini genişletip koluma yapıştı.

"Bu kim?"

Penn'i yanıma çağırdım. "Bu Penn Kingcaid. Restoranda patronum."

"Yeni restoran mı?"

"Evet, o. Merhaba diyecek misin?"

"Merhaba Roberto." Penn elini uzattı. "Senin hakkında çok şey duydum."

Roberto, Penn'in eline baktı, sonra bana baktı ve tekrar Penn'e döndü.

Penn'in elini sıktı, sonra elini göğsüne çekip kıkırdadı. "Baban, video oyunlarına meraklı olduğunu söyledi." Penn,

Roberto'nun odasına doğru ilerledi. "Ne oynuyorsun?" Penn'e ihtiyatla baktı.

"*Avengers*."

"Ohhh, *Avengers*'ı çok severim. En sevdiğim oyundur."

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum, ama Roberto'nun gözlerinin parlamasından, benim ve Penn'in iyiliği için doğru olmasını umdum. Video oyunları söz konusu olduğunda, kardeşim beş saniye içinde yalancığı ortaya çıkarırdı. Onlar onun tutkusuydular ve en küçük ayrıntısına kadar her şeyi bilirdi. Penn ona yalan söylüyorsa, bir kriz riskiyle karşı karşıya kalırdık.

"Öyle mi?" Roberto, Penn'e yine gözlerini kocaman açarak baktı, ama bu sefer bakışında merak da vardı.

"Kesinlikle. Seninle biraz oynayabilir miyim? Belki akşam yemeğine kadar?" Bana baktı. Ben de başımı salladım, bunun nereye varacağını merak ediyordum.

"Oynayabilir miyim, Gia?" Sesinde heyecan vardı, gülümsemesi genişti. "Tabii ki."

Bir omzumla kapı pervazına yaslanarak, Penn Kingcaid'in kardeşimin en yeni en iyi arkadaşı haline gelmesini hayretle izledim. Kendi gözlerimle görmeseydim, inanmazdım. İkisi, sanki birbirlerini ömür boyu tanıyormuş gibi sohbet ettiler, güldüler ve *Avengers* oynadılar. Peki ya ben? Ben biraz daha aşık oldum. Kardeşim benim ışığım, hayatımdı ve ona şefkat ve anlayış gösteren, onu güldüren herkes benim mükemmel insanlar listemde bir numaraya yükselirdi.

"Ne oluyor..."

"Şşş." Annemi kesip çenemi salladım. O da benim bakışımı takip etti ve benim gördüğümü görünce yüzü eridi. Elini göğsüne koyup iç geçirdi.

"Sadece patronun olması ne yazık," diye fısıldadı ve bana hafifçe dirsek attı. "O neredeyse mükemmel."

"Anne." Kafamı salladım. "Kes şunu. Onu neredeyse hiç tanımıyorsun."

Uzlaşma amacıyla bana iki avucunu gösterdi. "Peki. Ama bir gün sana uygun erkeği bulacağını umduğum için beni azarlamayın."

"O adam bir aziz olmalı," diye mırıldandım.

"Oh, sus." Bana dirsek attı. "Beş dakika sonra akşam yemeği hazır." Sırıttım. "Üç kişilik akşam yemeği olabilir."

Sonunda beşimiz de yemek masasına oturduk, ancak Roberto, babam ona sert bir şekilde azarlayana kadar sürekli homurdanıp sızlandı. Sonra da dudaklarını büküp somurtmaya başladı.

Veda etme zamanı geldiğinde, Roberto Penn'e en uzun süre sarıldı ve ona yakında geri gelip video oyunları oynamaya söz verdirtti. Penn, anneme bir bakış attıktan ve onun onayını aldıktan sonra — annem başını sallamakta gecikmedi — söz verdi.

"Öyleyse Bayan Hunter ile devam edebilir miyiz?" diye anneme fısıldadım.

"Tamam." Uzun zamandır ilk kez omuzlarından bir yük kalkmış gibiydi. Ailem Roberto'ya ihtiyacı olan her şeyi vermek için çok uğraştı, ama para, zaman ve genel olarak hayatın zorlukları nedeniyle bazı konularda yetersiz kaldıklarının farkındaydılar. Penn'in benim yapamadığım, *onların* yapamadığı şeyi yapması, bir gün kendi restoranımı açmaya, sadece kendim için değil, Roberto için de güvenli bir finansal gelecek kurmaya daha da kararlı hale getirdi.

Aptal değildim. Restoranların, genellikle yoğun rekabet ve artan borçlar nedeniyle sürekli iflas ettiğini biliyordum, ama bu iş yapılabilirdi. Bunu sadece, arkasında muazzam bir servet ve ünlü bir aile olan Penn'de değil, sıfırdan başlayıp bir imparatorluk kuran insanlarda da görmüştüm. Bir gün, o kişi ben olacaktım. Hayatının geri kalanında desteğe ihtiyaç duyacak olan güzel kardeşim, bana ihtiyacım olan tüm motivasyonu veriyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

"Ben ayarlarım." Annemi ve babamı öptüm ve Roberto'ya sarıldım. "Uslu dur, evlat." Saçlarını karıştırdım, çünkü bundan nefret ederdi. Tabii ki, bana kızgın bir bakış attı.

"Kes şunu. Ben çocuk değilim."

"Hayır, dostum. Sen bir Avenger'sın!"

Gülümsedi ve henüz izlemediğim oyun veya filmde aldığı tahmin ettiğim bir hareket yaptı.

"Harika akşam yemeği için teşekkürler Bayan Greene. Belki de sizi restoranlarımdan birinde çalıştırmalıyım."

Annem kızardı. Annem *hiç* kızarmazdı. Penn tüm ailemi o kadar etkilemişti ki, annem onu evlat edinmek isteyip beni evlatlıktan reddetse bile şaşırmazdım.

"Oh, hayır. Bizim Gia aşçıdır."

Penn'in bakışları bana yöneldi, gözleri yumuşak ve sıcaktı, içinde bir parça şehvet vardı. "Ve ne aşçı ama."

O bizim kimliğimizi açığa çıkarmadan önce onu kapıdan dışarı çıkardım. Görünmez olduğumuz anda, parmaklarımızı birbirine kenetledi ve elimi sıktı.

"Roberto ile oynadığın için teşekkür ederim. Bu onun için çok anlamlı olmuştur." "Beş gün önce hastaneden çıktığını düşünürsek, bu kadar iyi görüldüğüne inanamıyorum."

"O dirençli biridir."

"Evet, ve harika. Çok eğlendim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Harika bir ailen var, Gia."

Öyleydi. Gerçekten öyleydi. Ve Penn Kingcaid, bir şekilde, bunun bir parçası olmuştu

Bölüm 22

Penn

Her şeyin bir ilki vardır.

Arabamı binamın altındaki kişisel park yerime park ederken midemde boş bir his vardı. Birkaç ay önce biri bana Gia Greene'in eve getirdiğim ilk kadın olacağını söyleseydi, yüzüne gülüp geçerdim. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyordum. Asıl soru, Gia bunun farkında mıydı? Hiç yaşamadığım ama hakkında çok şey duyduğum "konuşma" zamanı gelmiş miydi? İki insanın geleceklerinin birbirine bağlı olduğunu, birbirlerine ait olduklarını kabul ettikleri konuşma.

Komik olan şey, bunu planlamamış olmamdı, ama yine de çok doğru gelmişti, ve bunun nedeni balkonda seks karşılığında takas yapmış olmam değildi. Bu geceyi geriye dönüp bakmak ve Gia'nın kanepemde otururken, yatağında çıplak kıvranırken, sabah güneşi Manhattan'ın yüksek binalarının üzerinde doğarken, onları turuncu, sarı ve altın rengi ışıklarla aydınlatırken mutfakta kahvaltı yaparkenki anılarını hatırlamak istedim.

Evimin her yerinde onun kokusunu hissetmek istedim.

Asansörde sessizce, gözlerimiz birbirinde, her kat geçtikçe gerginlik artarak yolculuk ettik. Onu duvara itip orada becerebilirdim, ama bu çok klişe olurdu. Ayrıca, ağırlığını sürekli değiştirip bacaklarını birbirine bastırması, bakışlarının yüzümden vücuduma, kasıklarına ve tekrar yüzüme kayması hoşuma gidiyordu.

Asansör benim katıma geldiğinde sesine irkildi. Gia'nın bu kadar gergin olması normal değildi. Belki o da bu akşamın önemini, değişimi hissetmişti. Beni, sahtekarlık örtüsü altında da olsa, ailesiyle tanıştırmaya götürüyordu. Ben de onu evime davet ediyordum ve bunun getirdiği anlamları.

Onu antreden geçip oturma odasına götürdüm. Manhattan'ın eşsiz manzarasını sunan tavandan tabana pencereler onun bakışlarını çekti ve ağzı açık kaldı.

"Vay canına, şu manzaraya bak." Camın önüne gidip burnunu cama dayadı. "Burada yaşasaydım, saatlerce bu manzarayı seyrederek geçirirdim. Asla buradan ayrılmazdım."

"Çok güzel." Arkasına yaklaşıp belini sardım ve çenemi omzuna dayadım. "Tıpkı senin gibi."

Bana dönerek kollarını boynuma doladı. "Peki bu balkon nerede? Ve sikini kıcıma sokmayı düşünüyorsan, yağın olsa iyi olur."

Kıkırdadım. Gia'nın şehvetli bir anı alıp onu kirletmesine güvenebilirsin. Bunun onun savunma mekanizması olup olmadığını, rahatsız hissettiğinde başvurduğu bir şey olup olmadığını düşündüm. Boynumdan kollarını çözdüm ve elini tuttum.

"Benimle gel."

Onu yatak odama götürdüm. Gözleri, Hudson Nehri'nin karşı kıyısındaki New Jersey sahil şeridini gören devasa pencereye takıldı.

"Balkon nerede?" diye tekrar sordu.

Onu kollarıma aldım. "Balkonu unut. Onu başka bir zaman yaparız. Şu anda, senin her santimini taparcasına sevmek istiyorum."

"Ama sen demiştin ki..."

Parmağımı dudaklarına koydum. "Gia, sus. Hayatında bir kez olsun çeneni kapat."

"Kapalıysa içine sikini sokamazsın." Diye sırtıttı.

"Gia." Parmaklarımı boynunda gezdirdim, açık kahverengi saçlarını omzunun üzerinden attım. "İşler değişti. Burada hissediyorum."

Yumruğumu göğsüme bastırdım, zihnim Sandrine'e taşınmasına yardım ettiğimde onunla yaptığım bir sohbete gitti. Ona, özellikle yaşadıklarını düşünürsek, nasıl bu kadar neşeli ve pozitif kalabildiğini sormuştum. Theo'nun vefatının getirdiği kalp kırıklığının, göğsüne saplanan her kıymık, her cam parçası kadar değerli olduğunu, çünkü onu sevmeyi ve onun sevgisini deneyimlemeyi başardığını söylemişti. Doğru kişi karşısına çıkarsa, tüm bunları tekrar yapmaktan çekinmeyeceğini, çünkü birini koşulsuz sevmek ve onun da seni sevmesi kadar büyük bir şey olmadığını söylemişti.

O zamanlar bunu anlamamıştım. Sandrine'in yaşadığı acıyı yaşamamak için ilişkilerden uzak durmanın kalbimi koruyacağına inanıyordum, ama yanılmıştım. Bu risk almaya değerdi.

Gia bana bunu göstermişti.

"Sen de hissettiğini biliyorum. Lütfen Gia, esprileri bırak. Aramızda olanları küçümseme. Bana kalbini göster. Seni evime getirerek, ben de sana kalbimi gösteriyorum."

Tamamen hareketsiz kaldı, dudakları bir santim açıldı ve gözlerini kırpmadan bana baktı. "Korkuyorum," diye fısıldadı. "Sarkastik cevaplar tek bildiğim şey."

"Ben de korkuyorum. İkimiz için de birçok ilk yaşanıyor, ama risk almazsak, nasıl ilerleyebileceğiz?"

"Ben ilişki kurmam."

"Ben de. Ama işte buradayız, bir ilişki içindeyiz ve ben çok mutluyum Gia. Beni çok mutlu ediyorsun. Cevaplaman gereken soru, benimle olmak *seni* mutlu ediyor mu?"

Dudaklarını yaladı. "Eliyorum. Sen beni mutlu ediyorsun."

Nefesim kesildi, ellerim titredi, rahatlama hissi çok yoğundu. O tereddüt edebilirdi ve içimden bir ses onun tereddüt etmesini bekliyordu, ama haftalardır bu noktaya gelmek için çabalıyorduk ve ikimizden biri cesur olup bilinmeyene adım atmalı ve ruhumuzu açığa çıkarmalıydı. İkimiz için de bu aşk değildi. Henüz değil. Gia ve ben bu yolculuğa birbirimizden o kadar uzak bir noktada başlamıştık ki, birbirimize yaklaşmak için küçük adımlarla ilerlemeye başlamıştık, ama bu akşam büyük bir sıçrama yaptık.

"Yani, ben Christian Bale değilim ama..." Omuz

silktim. "Şimdi de kim şaka yapıyor."

"Ben kendi kurallarına göre oynarım." "Tipik."

Pürüzsüz yanağını okşadım ve elimi çenesinin altına koyarak dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdım. Bana doğru eğildi ve göğüslerini göğsüme bastırdı. Kolları boynuma dolandı, parmak uçları saçlarımla oynuyordu. Normalde bu saatte onu çıplak soyup yatağa yatırır ya da masanın ya da koltuğun koluna eğilirdim, ama bu gece farklı olmalıydı. Karşılıklı dürüstlüğümüz farklı bir yaklaşım gerektiriyordu. Bu önemli bir şeydi ve ben bunu mahvedemezdim.

Ellerimi kalçalarının kıvrımları ve poposunun eğrisi üzerinde gezdirdim, ağzım ve dilim onu taparcasına öptü. Kollarımda titriyordu, bu an benim için olduğu kadar onun için de önemliydi. Parfümünün izi kalmıştı ve ben güllerin, lavantanın ve Gia'nın kokusunu içime çektim. Her bir anı hafızama kazıdım. Kollarımda hissettiğim dokunuşu, vücudunun yumuşaklığı ve esnekliği, dilinde kalan kahvenin tadı. Kalp atışları ve nefesinin kesilmesi.

Pantolonumun üzerinden sikimi avuçladı, fermuarımı açarak elini içeri soktu. Ağırılığının kaydığını, dizlerinin büküldüğünü hissettim ve Gia'nın ağzını sikmek benim için dünyadaki cennet gibiydi, ama onu durdurdum.

"Hayır."

Yüzünde bir anlık acı belirdi, gözleri karardı. Çenesini göğsüne eğdi. Onu sakinleştirmek için acele ettim.

"Bırak ben seninle ilgileneyim."

Onu kaldırdım, bacaklarını kalçalarımın doladım, kıcını kavradım, yatağa taşıdım ve nazikçe yatırdım. Ben elbisesini beline toplarken o pelvisini eğdi. Dantelli iç çamaşırının üzerinden amını öptüm, sonra iç çamaşırını bacaklarından aşağı indirdim.

Bir yastık aldım. "Al. Bunu kıcının altına koy."

"Ah, baştan çıkarmaya çok yaklaştın, ama son engelde düştün." Göğsümde bir kıkırdama titredi. "Daha çok çabalamalısın."

O bana boşalmasına izin vermem için yalvarana kadar onu dilim, dudaklarım ve ellerimle işkence ettim. Grand Cayman'daki o geceyi yeniden canlandırmayı düşündüm, ama onun intikamını nasıl aldığını düşününce vazgeçtim. Mavi toplar pek de eğlenceli değildi.

Komodini çekmecesini açıp bir prezervatif aldım, pantolonumu ve gömleğimi çıkardım ve kendimi korudum. Ama penisimin başını onun çıplak amına bastırduğimde durdum. Orada yatarken, doymuş, saçları dağınık, yanakları kızarmış, elbisesi beline toplanmış, o şüphesiz benim altımda yatan en güzel kadındı. Bu, tadını çıkarmak, zihnimde bir resim çekmek ve hafızama kazımak için bir andı.

Yüzünde bir kaş çatma belirdi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece... manzarayı tadını çıkarıyorum. Beni büyülüyorsun Gia. Seninle yanıp tutuşuyorum. Sen mükemmelsin ve tanıştığımız için çok minnettarım."

İşsel mücadelesine tanık oldum, o anı küçümseme dürtüsü çok güçlüydü. Ve aynı zamanda bu fikri reddedip ilişkimizdeki değişimi kabul ettiği ve bana şimdiye kadar yapabileceği en büyük iltifatı yaptığı ana da tanık oldum.

"Christian Bale olmadığın doğru, Penn. Sen çok daha iyisin."

Ölü gibi uyudum, dairemde bir yerlerden gelen trans müziği sesiyle uyandım ve yanımdaki yer boş ve soğuktu. Komodinin üzerindeki saate baktım. Saat dokuz otuz iki. Yataktan kalkıp banyoya gittim. Diş fırçam nemliydi. Gülümsedim, üzerine diş macunu sıktım ve dişlerimi fırçaladım. Dolabımdan bir boxer ve tişört aldım, oturma odasına geçtim ve karşımda beni karşılayan manzarayı içime çektim.

Gia, dolabımdan almış olduğu bir tişört giymiş, kolunun kıvrımına bir karıştırma kabı sıkıştırmış ve mutfağında çılgınca bir şey —umarım krep hamuru olur—ve mutfağında dans ediyordu. Ben ona olan hayranlığımın beni sarmasına izin verirken, o kışını sallıyor, kalçalarını kıvrıyor ve detone bir şekilde şarkı söylüyordu. O tamamen muhteşemdi.

Kaseyi yere koyana kadar bekledim — şansımı bildiğim için, onu şaşırtırsam, kaseyi yere düşürüp duvarlarımı yeniden dekore edeceğini biliyordum — ve yanına gittim. Hâlâ beni görmemişti ve eğilip alt dolaplardan birine uzanırken, kalçalarını tutup kasıklarına doğru çektim.

Çığlık attı ve kollarımdan kurtulmaya çalıştı. "Lanet olsun, Penn. Beni çok korkuttun."

"Küçük bir ipucu, tatlım. Eğil ve bana o kışını göster, yoksa elle taciz edileceksin. Hayatın gerçeği bu." Elimini boynunun arkasına kaydurdum ve onu öptüm. "Ne pişiriyorsun?"

"Ezilmiş bademli krep, yumurta ve ezilmiş avokado."

Ağzım sulandı. "Neredeyse senin kadar lezzetli." Boynuna burnumu sürttüm. "Hafta sonunu benimle geçir, sevişiriz, yemek yaparız, yeriz ve berbat TV programlarını arka arkaya izleriz."

"Bu akşam senin restoranında çalışacağım ve tüm masalar dolu."

"Sana hafta sonu izin veriyorum." Kalçasını sıktım. Elimini itti.

"Pierre ve diğer şefleri eksik bırakamam." "Otelden birini gönderirim."

"Her şeye bir cevabın var, değil mi?"

Gülümsedim. "Hemen hemen."

"Ama küçük bir ayrıntıyı unutmuşsun." "Öyle mi?"

"Kişisel hayatımızı profesyonel hayatımızdan ayrı tutmayı kabul etmiştin. Bu yüzden, rütbeni kullanamazsın." Parmağını hamura batırdı

ve burnumun ucuna sürdü. "Çok yazık, bayım. Kendini eğlendirecek bir yol bulman gerekecek."

Ben de aynısını yaptım. "Peki. İnternette seks oyuncakları arayacağım."

"Sapık." Tezgâhtan bir havlu aldı ve burnundaki hamuru sildi sildi, sonra benimkini de sildi.

"Onları senin üzerinde denediğimde böyle söylemeyeceksin."

"Meh." Omzunu silktilti. "Hepsini denedim." "Bende denemedin." Kaşlarımı kaldırdım.

"Peki." Parmak uçlarına yükseldi ve beni öptü. "Bakalım ne elde ettin "

Gülümsedim. "Meydan okumanı kabul ediyorum, Bayan Greene. Meydan okumanı kabul ediyorum."

Bölüm 23

Gia

Dışarı çıkmak büyük bir hataydı.

PENN, restoranın arka kapısından dışarı adımımızı atmadan önce kollarıyla beni sardı. O kapı, personelin giriş çıkış yaptığı kapıydı. Onun kollarından kurtulmaya çalıştım ve ona en iyi "ellerini çek" bakışımı attım, oysa o benim iç çamaşırımı göstermemi tercih ederdi. Muhtemelen.

"Boş gecende ne yapacaksın?"

Restoranda beş gece üst üste çalıştıktan sonra, bir molaya hazırdım. Bu öğleden sonra hazırlıklara yardım etmek için gelmişim, çünkü iki personelimiz eksikti ve Pierre benden rica etmişti, ve, şey, gizlice, gizemli, yetenekli şefe biraz aşık olmuşum. Cinsel anlamda değil, yaratıcı ve profesyonel anlamda. Adam mutfakta bir dahiydi.

Penn ise yatak odasında bir dahiydi. Her iki dünyada da en iyisine sahiptim.

"Peki, bu akşam sıkıcı bir iş toplantısı için beni terk ettiğine göre, en iyi vibratörümü, su altında çalışan vibratörümü çıkaracağım, banyoda ıslanacağım ve şarap içip peynir yerken kendime birkaç orgazm yaşatacağım."

Penn inleyerek beni restoraniyle yanındaki tasarımcı giyim mağazası arasındaki dar geçide çekti. "Beni işkence etmekten vazgeç." Elleri kalçalarımı okşarken, PG-13 kurallarını ve daha fazlasını çiğneyen bir öpücüğe daldı.

"Beni reddeden sensin, tersi değil," diye hatırlattım ona. "Yarın gece de beni reddetmesen iyi olur." Cumartesi gecesi de izinliydim. Restoran işinde cuma ve cumartesi gecesi izinli olmak, Halley Kuyruklu Yıldızı'nın Dünya'nın yanından geçmesi kadar nadir bir olaydı, ama program öyle çıkmıştı. Ben şikayet etmem.

"Keşke beni ekleseydin." Penn'in kaba bir şey düşündüğünü anlamaya başladığım o şekilde sırtıttı. "Çok sessiz olursan, seni masanın altına gizleyebilirim ve sen de beni eğlendirebilirsin."

Güldüm. "Ne cazip bir teklif." Düşünüyormuş gibi yaptım, başparmağım ve işaret parmağımla çenemi destekledim. "Hayır."

"Ugh. Peki. Sıkıcı toplantıya gideceğim. Umarım gece yarısından önce dönerim."

Kafamı salladım. "Oh, hayır, yapmayacaksın. Bu gece seks için aramayacaksın. Güzellik uykumu tamamlayacağım. Alkol ve puro dumanı kokan, sendeleyen bir şekilde daireme gelip cinsel iyilik beklemene izin vermeyeceğim."

"Güzellik uykunu telafi etmene gerek yok. Zaten muhteşemsin." "Ve iltifatlar fikrimi değiştirmeyecek."

"Denemeye değer." Omuz silkti ve bana yine o muhteşem gülümsemesini gösterdi. "Eve bırakayım mı?"

"Tanrım, evet. Ayaklarım ağrıyor."

Penn beni binamın önüne bıraktı ve birkaç dakika boyunca onu öptükten sonra kendimi ondan kopardım ve içeri girdim. Ayakkabılarımı çıkardığımda hissettiğim rahatlama, orgazm sesine benzeyen bir iniltiyle sonuçlandı. Kanepeme yığıldım ve ayak tabanlarımı masaj yaparak başparmaklarımı düğümlere bastırdım. Ayaklarda da sırtta olduğu gibi düğümler oluşur mu bilmiyordum ama neyse. İyi geldi.

Akşam yemeği, dün gece restorandan eve getirdiğim makarna artıklarıydı. Soğuk olarak yedim, yine de lezzetliydi, kirli tabağı daha sonra yıkamak üzere lavaboya attım ve banyoya girdim. Küvetin dolması çok uzun sürdü, ama köpüklerin ve banyo tuzlarının içine dalmak, her yerimde hissettiğim ağrıları hafifletti. Aşçı olmayı seviyordum, ama lanet olsun, bu iş çok yorucu ve ayakları şişiren bir işti.

Aklımda bir fikir belirdi ve yüzümde bir gülümseme belirdi. Mükemmel. Penn sıkıcı iş yemeğinde biraz eğlence istiyorsa, istediğini alacaktı.

Küvetten çıktım, yere su sıçrattım. Neyse, sonra temizlerim. Yatak odama kadar ıslak ayak izleri bırakarak, oyuncak çekmecemi açtım ve büyük mor bir vibratör çıkardım — elbette su geçirmez. Sonra, telefonumu ve bir keresinde yemek yaparken kendimi kaydedip Instagram'a yüklemek için satın aldığım küçük bir tripod aldım. Sanırım iki video yükledikten sonra bunun berbat bir fikir olduğuna karar verip, tüm kötü fikirlerin öldüğü yerin derinliklerine gömdüm.

Banyoya geri döndüm, telefonu hızlıca kurdum ve sıcak suya geri daldım. Uzaktan kumandaya bastım ve telefon kayda başladı. Kameraya şehvetli bir gülümseme attım, kocaman vibratörü havada salladım ve

çalıştırdım. Onu suya batırıp içime soktum ve dudağımı ısırdım.

"Gösterinin tadını çıkar, Kingcaid."

Bir porno yıldızına yakışır bir performansla inledim, inledim, nefes nefese kaldım ve kamera için tamamen abarttım. Meme uçlarımla oynadım ve ellerimi vücudumda gezdirdim, Penn'in bunu aldığı anda vereceği tepkiyi düşünürken yüzümde sürekli bir gülümseme vardı.

Ama. Kahretsin. Ya masada açarsa ve yanında oturan kişi görürse?

Ah, siktir et. Ne olmuş yani? Cinsel konularda pek utangaç sayılmazdım. Ayrıca, Penn videonun ne olduğunu anlar anlamaz ya kapatıp daha sonra özel olarak izleyecekti ya da sıkıcı akşam yemeğinden ayrılmak için bir bahane uydurup kendine bir ödül verecekti.

Ancak bir şey yüzde yüz kesindi: izleyecekti.

Omurgamın tabanında bir sıcaklık oluştu ve bu, hızla soğuyan sudan kaynaklanmıyordu. Zevk kıvılcımları omurgamda yukarı aşağı koştu ve amım uyarılma ile ağırlaştı. Saniyeler. Patlamaya saniyeler kalmıştı ve bunu yüksek sesle yapmaya niyetliydim.

"Siktir!" diye bağırdım doruğa ulaşırken, klitorisim orgazmım boyunca titriyordu. Penn ile olduğu kadar iyi değildi, ama amacım için işe yaradı. Vibratörü çıkardım, ucunu yaladım ve kameraya göz kırparak kapattım.

Kendi kendime gülerek, telefonu tripoddan kurtardım ve videoyu Penn'e gönderdim.

Küvetten çıkıp suyu boşalttım ve kendimi yumuşak bir havluya sardım. Henüz kurulamamıştım ki telefonum bir mesaj geldiğini bildiren ses çıkardı. Hemen elime aldım.

Oh. Penn değil.

Freddo's restoranında eski iş arkadaşım Lorenzo'dan gelen mesajı açtım ve göğsümde bir suçluluk duygusu belirdi. Theo's'ta çalışmaya başladıktan sonra iletişimde kalacağıma dair söz vermiş olmama rağmen, bu konuda büyük bir başarısızlık yaşamıştım. İstemediğimden değil, daha çok iletişimde kalma konusunda çok *kötü* olduğumdan. İyi niyetliydim, ama hayat beni sürükledi ve tüm bu iyi niyetlerim boşa gitti.

Lorenzo: Hey, dostum. Hala hayatta mısın?

Gülümsedim ve bir cevap yazdım.

Ben: Hayır. Bu benim cesedim konuşuyor.

Lorenzo: Ha! Hala pisliğin tekisin, anlıyorum.

Ben: [göz kırpan emoji] Senden haber almak güzel. Berbat bir arkadaş olduğum için üzgünüm.

Lorenzo: Yok canım. Sorun yok. Bu gece ne yapıyorsun? Çalışıyor musun? Ben: Bu gece izinliyim.

Telefonumda bir bildirim belirdi. Penn cevap vermişti. Açmak için can atıyordum ama bunun yerine Lorenzo'nun bir sonraki mesajını okudum.

Lorenzo: Güzel. Kulüp kıyafetlerini giy. Dans pistine çıkıyoruz.

Ağrıyan ayaklarım ağlıyordu, ama bunu Lorenzo'ya borçluydum.

Ben: Tamam. Ama gece yarısına kadar evde olmam lazım.

Lorenzo: Tamam, Cinders. Kulüp ısınmaya başladığında çıkacağız.

Bana buluşma saatini ve yerini gönderdi. Ben de başparmak yukarı emoji ve yedi kalp emojiyle cevap verdim, sonra Penn'in mesajına geçtim.

Penn: WTF! Az önce masanın üzerine çorba döktüm. Ben: Rica ederim, Kingcaid.

Penn: Burada inliyorum. Hasta olduğumu düşünüyorlar. Hasta numarası yapıp senin evine kaçabilirim.

Ben: Olmaz dostum. Daha iyi bir teklifim var.

Penn: Umarım tam şarjlıdır.

Kıkırdadım.

Ben: Bir erkekle çıkacağım. Kulübe gidiyoruz. Penn:

Sakın gitme.

Zevkten titredim. Biraz sahiplenici konuşmaları seviyordum. Bu beni heyecanlandırıyordu.

Ben: Kiminle çıkabileceğimi ve çıkamayacağımı sen mi söylüyorsun? Penn: Kesinlikle öyle. Sen benimsin.

Yumurtalıklarım küçük bir dans yaptı.

Ben: Ah, Penn. Bu erkeksi sahiplenici tavrını çok beğenmeme rağmen, giymem gereken seksi bir elbise var.

Penn: Gia. Seni uyarıyorum.

Ben: [gülme emoji] Oyun yüzünü çalışsan iyi olur, Kingcaid. Eski restoranımdan bir iş arkadaşım çıkacağım. Ve bilgin olsun, o benimle çıkmaktansa seninle çıkmayı tercih eder.

Üç nokta belirdi. Sonra kayboldu. Sonunda bir mesaj geldi.

Penn: Ödeşmeye hazırlan. Yemek masasında kükredim. Hırıldadım, Gia! İş arkadaşlarım benim tam bir ucube olduğumu düşünüyor olmaları.

Ben: O kadar çok gülüyorum ki altıma işemiş olabilirim.

Ben: Hoşça kal, yakışıklı. Gitmem gerek.

Penn: Bu iş burada bitmedi.

Vücudumdan bir titreme daha geçti.

Ben: En iyi halinle gel.

Penn: Emin olabilirsiniz.

Telefonumu yatağa attım. Bütün gece Penn'le mesajlaşıp Lorenzo'yu görmemek çok kolay olurdu, ama eski dostuma muhteşem bir gece borçluydum ve ona muhteşem bir gece yaşatmak niyetindeydim.

"Sarhoşum."

Kulüp tam da hareketlenmeye başlamışken, Lorenzo'ya yaslanarak kulüpten dışarı çıktık. Normalde, Lorenzo'ya erken eve gitmem gerektiğini söylememe rağmen kalırdım, ama ayaklarım çok ağrıyordu ve dans pistinde kıcımlı sallamak yerine kulüpte oturup ağrıyan uzuvlarımı dinlendirmek, benim asla yapmayacağım bir şeydi. Tanrı korusun. Lorenzo bunun için aylarca bana sataşırdı.

"İyi ki sadece birkaç saat dışarıda kaldık. Ve son bir tur içki içmek için ısrar edenin sen olduğunu hatırlatmama izin ver."

"Ugh. Bütün başarısızlıklarımı hatırlatmayı kes."

Lorenzo güldü. "Seni özledim Gia. Bir dahaki sefere bu kadar uzun süre ayrılmayalım."

"Anlaşıldı." Kaşlarımı çattım. "Neden öyle dedim ki?" "Çünkü sarhoşsun."

Onu işaret ettim. "Sen her zaman akıllıydın."

Birkaç hafta sonra tekrar buluşmak üzere söz vererek ayrıldık. Metro istasyonuna gitmek için caddeyi geçerken, bir kahve dükkanının ışıkları dikkatimi çekti. *Kafein. İyi fikir.* Yarın kaçınılmaz olan akşamdan kalma halimi biraz hafifletebilir. Sendeleterek oraya doğru yürüdüm, gözlerim pencerede oturan bir çifte takıldı. Birbirlerine dalmışlardı, adam öne eğilmiş

, kadına tüm dikkatini verirken, kadın tekrar tekrar alt dudağını ısıırıyor, üzgün görünüyor.

Eyvah. Umarım kötü bir haber değildir.

Daha yakından baktım, tıpkı bir araba kazasından gözlerini ayıramayan meraklılar gibi. Ve sonra aniden, içimi buz gibi bir his kapladı. Tökezledim ve topuğum bir ızgaraya takıldı, son anda kendimi kurtardım.

Penn.

Ne oluyor lan?

Bu saatte, daha önce hiç görmediğim bir kadınla burada ne yapıyordu?

Tabii...

Hayır.

Penn'in de benim gibi birçok kusuru vardı, ama aldatmak? O yapmazdı. Yapmazdı, değil mi?

Bu, benim zengin, başarılı ve yakışıklı bir erkeğe layık olmadığım ya da ona tutunamadığım için miydi? Hayır. Siktir et. Roberto doğduktan sonra ebeveynlerimin ilgisini çekmek için mücadele etmiş olabilirim, ama kendi değerimin farkındaydım. Elbette, herkes gibi benim de hassas bir yanımdı, ama onu iyi saklıyordum. Hiçbir erkeğin onu ortaya çıkarmasına, onu kurcalamasına ve kendimi değersiz hissetmeme neden olmasına izin vermedim.

Penn Kingcaid bile. *Özellikle o.*

Penn dikleşti, elini saçlarında gezdirdi, kadınla konuşurken dudakları hareket ediyordu.

Belki de kadın da toplantıya katılmıştı ve işlerini bitiriyorlardı? Sadece erkeklerle yemek yiyeceğini söylememişti. Kadın, Kingcaid'in üst düzey yöneticilerinden biri olabilirdi.

Evet, öyle olmalıydı.

Belki de içeri girip kendimi tanıtmalıyım. Kararsız kaldım, tereddüt ettim. Penn beni aldatıyorsa, o piç kurusu ellerini ısıttığı bardağın içindekileri içmeyi hak etmişti. Ama aldatmıyorsa ve ben suçlayıcı bakışlarla ortaya çıkarsam, başıma gelen en güzel şeyi mahvedebilirdim.

Bacaklarım titreyerek uzaklaştım, bu sefer sarhoşluktan değil.

Penn'i bir dahaki görüşümde, iş toplantısını soracak ve tepkisini dikkatle izleyecektim. Bana yalan söylerse, anlardım.

Soru hala aynıydı, o zaman ne olacaktı?

Bölüm 24

Penn

Gerçek aşk harikadır. Bazılarına göre.

OTUZ DAKİKA ÖNCE...

Sandrine'in benimle buluşmak istediği kahve dükkanının kapısını açtım, içimde endişeyle doluydu. İş toplantımdan çıkarken bana Manhattan'da olduğunu ve buluşmak istediğini belirten bir mesaj attığında, en azından şaşırmıştım. Birincisi, Sandrine Boston'da yaşıyordu ve orası tam olarak uğrayabileceğim bir mesafe değildi. İkincisi, saat on bir buçuktu ve bu, sosyal bir ziyaret için pek normal bir saat değildi.

Sandrine içeri girdiğimde bana el salladı ve sipariş ettiğini belirtmek için bekleyen bir fincan kahveyi işaret etti. Yanına doğru yürürken, ensemde bir karıncalanma hissettim. Bir şeyler ters gidiyordu. Tam olarak ne olduğunu anlayamadım, ama o... gergin görünüyordu. Ayağa kalkarken elbisesi üzerinde ellerini gezdirdi.

"Merhaba güzelim." Onun kollarını tuttum ve yanağına öptüm. "Bu bir sürpriz."

"Evet, geç saatte geldiğim için özür dilerim. Daha önce mesaj atmak istedim, ama zaman nasıl geçtiğini anlamadım."

"Corabelle de seninle şehirde mi?" Onun karşısındaki bankta oturdum. Başını salladı. "Birkaç gün annemlerde kalıyor."

"Ah. Belki bir dahaki sefere." Vaftiz kızımı çok seviyordum. "Penn amcanın öpücüklerini ve kucaklamalarını ona ilet."

"O da sana öpücük ve kucak dolusu sevgiler gönderir." Yüzü yumuşadı ve çantasından telefonunu çıkardı. "Geçen hafta sonu parkta çektiğim bu fotoğrafa bak."

Telefonu bana doğru çevirdi ve ben eridim. Corabelle, örgülü saçları uçuşurken, kaydırağa doğru zıplarken havada duruyordu. Sandrine, onun coşkulu ifadesini mükemmel bir şekilde yakalamıştı; gözleri parlak ve heyecanlıydı, yanakları mutluluk ve efordan kızarmıştı. Ve her geçen gün, Theo'ya daha çok benziyordu.

Sanki kalbimi bir arada tutmaya çalışır gibi göğsüme elimi koydum. Theo burada olmalıydı, kızının kaderinde olan melek haline dönüşmesini izlemeliydi. Ve onun burada olmaması benim hatamdı.

"Dur." Sandrine elimi kapattı ve sıktı. "Nereye gittiğini biliyorum, Penn. Dur artık. Lütfen."

"O burada olmalıydı." Sesim çatladı ve boğazımı temizledim. "Onun, kızının nasıl bir insan olacağını asla göremeyeceğini, okulundaki ilk resitalini izleyemeyeceğini, ilk erkek arkadaşını uyaramayacağını ya da düğün gününde onu mihraba götüremeyeceğini düşünmek beni öldürüyor."

"Biliyorum." Sandrine masadan kalktı ve bana çok ihtiyacım olan bir kucaklaşma vermek için yanıma geldi. "Ama Tanrı aşkına, suçluluk duygusunu bırakmalısın. Kazalar olur. Bu konuyu yüzlerce kez konuştuk, ama sen hala kendine bu işkenceyi yaşıyorsun."

"Telefonuma baktım, Sandrine. Yola değil, telefonuma baktım. Bakmasaydım, o arabanın bize çarpmasını engelleyebilirdim. Bir şeyler yapabilirdim."

"Penn." Derin bir nefes aldı ve çenesini başımın üstüne koydu. "O sarhoş bir sürücüydü. Birdenbire ortaya çıktı. Polis bile senin hiçbir şey yapamayacağını söyledi."

"Onlar orada orada değillerdi," fısıldadım fısıldadım.

"Ben olabilirdim fren frenya da hızlanabilirdim, ya da yön değiştirebilirdim. Harekete geçebilirdim, ama telefonun dikkatimi dağıtmasına izin verdim." "Penn, tatlım, yapma." Beni daha da sıkı kucakladı.

"Seni böyle görmekten nefret ediyorum bunu görmekten nefret ediyorum, Theo da öyle. Aslında, muhtemelen kışını tekmelerdi." Zoraki olsa da gülümsedim. "Onu alt edebileceğimi biliyorsun."

O güldü. "Evet, biliyorum." İşaret parmağını dudaklarına bastırdı. "Ama bunu fısıldayalım ki bizi duymasın."

Ona baktım, bu harika, bağışlayıcı kadına, tam tersi olması gerekirken beni destekleyen kadına. Beni hiç yargılamadı, bir saniye bile. Aslında gerek de yoktu. Kendimi yargılıyordum. Sert bir şekilde. "Senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslıydı."

"Oh, biliyorum." Parmak uçlarına üfledi ve gri eteğiyle kombinlediği soluk mavi gömleğine sürttü. "Onun için fazla iyiydim."

İçimden bir kahkaha patladı, zorlanmadan. "Doğru."

Masasının kendi tarafına geri döndü ve döner dönmez sinirleri geri geldi, parmakları boynundaki altın zinciri çekiştirmeye başladı. Elini tutup cesaret verici bir şekilde sıktım.

"Neler oluyor Sandrine? Neden Manhattan'dasın ve neden cuma gecesi gece yarısına yakın bir saatte bir kafede oturuyoruz?"

Hızlıca birkaç kez gözlerini kırptı, koyu renk kirpikleri sadece bir mikro saniye boyunca yanaklarını süsledi ve kahve fincanını elleriyle kavrayarak bakışlarımdan kaçındı.

"Benden nefret etme, Penn."

Alnımı kırıştırdım. "Senden nefret etmek mi? Senden asla nefret edemem. Neler oluyor?"

Dişlerini dudağına sürterek çenesini kaldırdı ve çenesi titredi. Ne oluyor lan? Eğildim.

"Biriyle tanıştım. Adı Kyle. Aşık oldum, Penn. Bana onunla birlikte yaşamamı teklif etti ve ben de kabul ettim."

Her hece yıldırım hızıyla söylendi, o kadar hızlıydı ki bir iki kelimeyi karıştırdı ve kelimeler bozuk çıktı. Tanrım, daha geçen hafta Gia'yı evime götürdüğümde - eşiğimi geçen ilk kadın - Sandrine ile başka birini bulma olasılığı hakkında yaptığım konuşmayı düşünmüştüm. Ama her şey çok hızlı olmuştu. Binlerce soru bir anda aklımı kurcaladı. *Aşık mı? Bu adamla nerede tanıştı? Kim bu adam? Corabelle ne olacak?*

Sonunda, "Nereye taşınmak? Daha yeni taşındın ki" diye sormaya karar verdim.

Gerçekten mi, aptal? Soracağın soru bu mu?

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Biliyorum. Kötü zamanlama, değil mi? Ama hayat her zaman düz bir çizgi izlemez. Biz de ona uyum sağlamak zorundayız. Ve taşınıyoruz..." dedi. "Manhattan'a. Kyle'ın şirketi onu tayin ediyor ve bu bir terfi de. Birkaç gün önce daire bakmak için buraya geldik ve bu gece sonunda onunla taşınmayı kabul ettim, o zaman sana mesaj attım. Bu, Corabelle ve benim sana daha yakın olacağımız anlamına geliyor. Seni her zaman görebiliriz. Harika olmaz mı?"

Aklım, "*Tabii, elbette*" dedi. Kadınının, ölen kocasının en iyi arkadaşı olan başka bir erkekle vakit geçirmesine izin vermekten mutlu olan kanlı canlı bir erkek mi? Hiçbir erkek o kadar övgüye değer değildi.

Gözleri beni kabul etmem için yalvarıyordu. Onu kabul etmem için. İkisini birlikte kabul etmem için. Beni en çok inciten şey, benim ne düşündüğümü önemsemesiydi. Sandrine veya Corabelle üzerinde hiçbir hakkım yoktu, ama bu önemli haberi ilk olarak bana anlatmayı seçmişti.

Tanrım, onu çok seviyordum. O benim için bir kardeş gibiydi. Bir kardeşten daha iyiydi. Ayağa kalktım ve kollarımı uzattım.

"Buraya gel."

Ayağa fırladı ve bana atladı. Onu neredeyse nefes alamayacak kadar sıkı kucakladım, "Beni sıkıştırıyorsun" diye ciyaklamasından da anlaşıldığı gibi. Kucaklamamı gevşettim ve gözlerime bakana kadar çenesini yukarı kaldırdım.

"Senin için daha mutlu olamazdım. Bunu hak eden biri varsa, o da sensin. Tabii ki, onunla tanışıp, sana ve Corabelle'e uygun olup olmadığını değerlendirmem gerekecek." Göz kırptım, ama her kelimesinde ciddiydim. Sandrine ve Corabelle'e iyi davranmazsa, o pisliği dizlerinden keserdim.

"Ona böyle diyeceğini söyledim." Sandrine'in gözleri parladı, yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Sorguya çekilmeye hazırlıklı."

"Hazır olduğunu *sanıyor*. Ama değil."

Omzuma elini koydu. "Onu korkutup kaçırma." "Eğer bunu yapabilirsem, o sana layık değildi demektir."

Gülümsemesi utangaçlaştı. "O layık." Tekrar yerine oturdu, ben de aynısını yaptım.

"Boston'a taşınmama yardım etmek için geldiğinde sana ondan bahsetmek üzereydin, ama o zamanlar *bizim ilişkimize* tam olarak karar vermemiştim, anlarsın ya? Onunla birlikte yaşamaya karar vermem uzun zaman aldı. Bir süre Kyle ile çıkmak, Theo'yu aldatıyormuşum gibi hissettirdi, ama açık gözlerle baktığımda, onun benim ve Corabelle için bunu isteyeceğini düşünüyorum."

"Öyle olurdu," diye onayladım. "Theo'nun tek istediği senin mutlu olmandı. Ve sen mutlusun, değil mi?"

O başını salladı. "Çok mutluyum."

"O zaman onun senin için istediği hayatı yaşıyorsun." Dudaklarımın köşesini ısırdım. "Ben de biriyle tanıştım."

"Öyle mi?" Sandrine'in gözleri parladı. "Kim?"

Ona Gia'dan, "ilginç" tanışmamızdan bahsettim. Ash'in düğününden, atışmalarımızdan ve ilişkimizin yavaş yavaş daha derin bir şeye dönüştüğünden bahsettim.

"Yıllarca, Theo öldüğünde senin yıkıldığını gördükten sonra, uzun süreli bir ilişki fikrini düşünmeyi reddettim. Aşkın yaptığı şey buysa, kimin ihtiyacı vardı ki? Benim yoktu. Boston'da o konuşmayı yaptığımızda ve Theo'nun sana yağdırdığı sevginin riske değer olduğunu söylediğinde bile sana inanmadım. Acıyı, kalp kırıklığını görmüştüm ve böyle bir riski gönüllü olarak almamın imkanı yoktu. Ama Gia..." Başımı sallayarak güldüm. "O başka bir şey. Doğa gücü gibi. Dağınık ve kaotik, ve lanet olsun, *hiçbir* şeye zamanında gelmez, ama güzel, akıllı, komik ve

iyi bir kalbi var. Ayrıca harika bir aşçı. Cidden, ağzımı sulandırıyor."

"Birden fazla yönden, değil mi?" Sandrine başını eğdi.

"Evet." Gözlerim buğulandı, Gia'nın banyoda kendini tatmin ettiği görüntü zihnimde dolaştı. Ne kadar da alaycı. Üstelik bana seks için arama şansını da reddetmişti. Ona bunu ödetecektim. Nasıl olacağını henüz bilmiyordum, ama yapacaktım.

Umarım benim gibi.

"Bu kız seni az önce gittiğin yere gönderirse, elinden gelen her şeyle ona tutun. Çünkü yüzündeki mutluluk, Penn, paha biçilemez." Kolumu sıktı. "Onu bulduğuna sevindim. Gerçek aşk acı verebilir, evet, ama ne olabileceğinden korkarak kaçırmak için çok harika bir şey."

Gerçek aşk mı? Hayır. Bu öyle bir şey değil. Gerçek şehvet, belki.

"Biz aşık değiliz. Ama 'çok seviyoruz'."

"Tabii." Sandrine başını salladı. "Gia adına konuşamam, ama senin adına konuşabilirim. Ve sen o kıza yüzde yüz aşıksın. Bana karşı çık."

Adrenalin patlaması kan dolaşımımı ateşledi. Sandrine haklı olamazdı. Aşık olsaydım bunu bilirdim.

Değil mi?

"O biliyor mu? Beni? Theo'yu?"

Kafamı salladım. Sandrine, olanları ailemden saklama kararımı onaylamıyordu, ama her zaman kararımı desteklemişti. Şimdiye kadar.

"Sır saklamak iyi bir fikir değil, Penn, özellikle de sevdiğin kadından. Sırlar yüzüne patlama eğilimindedir."

"Yapamam." Sesim kısıldı. "Yapamam. Ben kendimi suçluyorsam, o neden suçlamasın ki?"

Sandrine bana anlayışla başını eğdi. "Sana bir şey söyleyeyim Penn, eğer o anlamıyorsa, o zaman sana layık değildir."

"O layık." "O

zaman ona

söyle."

İki elimi yüzüme sürdüm. "Bunu düşüneceğim."

Bölüm 25

Gia

**Penn iyi bir insan.
Görünüşe göre.
Ancak, bir ROGUE'dan gelen bu
bilgi güvenilir mi?**

PENN: Otuz dakikaya orada ol.

Otuz dakika mı? Bu doğru olamaz. Daha duş bile almamıştım. Cumartesi günümü, dün gece kulüpten eve dönerken gördüklerimi düşünerek geçirmiştım ve bunun bir önemi olmadığına karar vermiştim. Penn o kadını kucaklamamış, öpmemiş, hatta yanına bile oturmamıştı ve ben, erkeklerinin başka kadınlarla vakit geçirmesinden rahatsız olan kadınlardan biri olmak istemiyordum.

Penn'e
güveniyordum
. Gerçekten.

Onun kadın arkadaşları olabilirdi. Benim de erkek arkadaşlarım vardı. Tamam, çoğu eşcinseldi, ama hepsi değil. Ve Penn, onlardan biriyle bir fincan kahve içtiğim için bana kızarsa, bu beni haklı olarak kızdırırdı.

O da benden aynı muameleyi hak
ediyordu. İşte. Bitti.
Hazırlanma zamanı.

Beklediğim kapı çalma sesi otuz dakika değil, yirmi beş dakika sonra geldi. Saçlarım hala sıırıslılandı, üzerime bir havlu sarılmıştım, makyajsızdım ve yatağımın üzerinde birkaç elbise dağılmıştı. Penn bu gece beni Kingcaid New York oteline, otelin restoranında yemek yemeye götürüyordu. Orada daha önce hiç yemek yememişim, ama Michelin'in üç yıldızlı bir restoranında servis edilen türden yemekleri tatma fikri ağzımı sulandırıyor.

Michelin yıldızlı bir restoranda hiç yemek yememişim, ama yeterince televizyon programı izlemişim ve bu restoranların yemek konusunda başka bir seviyede olduğunu biliyordum.

Kapıyı açtım. "Biliyorum, biliyorum. Hazır değilim." Elimi deli gibi havada çevirdim. "Rahatına bak. On beş dakikaya gelirim."

Penn güldü. "Hayır, gelmeyeceksin. En az otuz dakika sürer."

"Ugh. Haklısın."

Penn kanepeme uzandı. "Acele etme. Masayı sekiz kırk beşe ayırttım."

Durup, dönüp gözlerimi kısarak baktım. "Sekiz kişilik rezervasyon yaptırdığımızı söylemiştin."

"Doğru, ama geç kalacağını bildiğim için yalan söyledim." Bana iç çamaşırlarını eritecek bir gülümseme attı. "Kızımı tanırım."

Onun sözlerinin göğsümü kaplayan bulanık hissi, ateşli bir bakışla gizledim. "Bu sinsî bir oyun."

Şakağını hafifçe vurdu. "Öğreniyorum."

İki parmağımla gözlerimi işaret ettim, sonra onları Penn'e çevirdim.

"Gözüm üzerinde, Kingcaid."

"Umarım akşam yemeğinden sonra sen de bana gözünü

dikersin." "Senin tek bir şey düşünüyorsun."

"Ben de seninle aynı şeyleri düşünüyorum, tatlım."

Ben homurdandım ve yatak odama koştum, onun gürleyen kahkahası peşimden geliyordu. Tanrım, onu seviyordum.

Dur.

Ne?

Hayır, sevmiyordum.

Ondan hoşlanıyordum. Hem de çok. Yatak odasında beni tatmin ediyordu, ama aşk planların içinde yoktu.

Bir ilişki de yoktu, ama işte buradayız.

Yatağıma uzandım ve duvara bakakaldım. Peki ya inançlarım? Neden tam da onlara ihtiyacım olduğunda beni terk ettiler? Hayat aşık olmak, bir erkeğe bağlanmak için çok kısaydı, tabii o erkek Christian Bale değilse, ama Penn Kingcaid Christian Bale değildi.

Hayır. O bundan daha iyiydi. Çok daha iyiydi.

Ellerimi kulaklarıma kapattım ve "Kapa çeneni!" diye bağırmaktan son anda vazgeçtim. Bunu duymak istemiyordum, kendimden bile. Kör gerçeklerin yüzüme bakmakta olduğu korkunç hissi kabul etmeye hazır değildim.

Penn Kingcaid'e aşıktım. "Gia?"

Başımı kaldırdım. Penn omzunu yatak odamın kapı çerçevesine dayamış, kollarını gergin göğsünün üzerinde kavuşturmuş, dudaklarının bir tarafında

eğlenceli bir ifadeyle dudaklarının bir tarafını kaldırmıştı.

"Neden orada oturmuş duvara bakıyorsun?"

Çünkü beni korkutan bir aydınlanma yaşadım.

Zorla bir gülümseme takındım ve onun bu sahte gülümsemeyi fark etmemesini umdum. "Üzgünüm.

Hayal kuruyordum."

"Gitmek zorunda değiliz." Gözleri üzerimde dolaştı. "Cumartesi gecesi için çok daha heyecan verici şeyler düşünebilirim."

Korkumdan sıyrıldım. "Oh, hayır, yapma. Bütün gün bunu iple çekiyordum. Mideyi, tadına varacağı gastronomik lezzetlere hazırlamak için bütün gün neredeyse hiçbir şey yemedim." Ayağa fırladım ve saç kurutma makinemizi aldım. "Şimdi git. Dikkatimi dağıtmana gerek yok."

Boynumu öptü ve gitti. Aşkla ilgili tüm düşünceleri kafamdan attım ve otuz iki dakikada hazırlanmayı başardım. Söz verdiği saatten beş dakika erken geldiğini düşünürsek, sadece yirmi yedi dakika geç kalmıştım.

Gördün mü, matematik yapabiliyordum.

"Hazırım," dedim, reverans yapıp bir dönüşle. "İyi miyim?" Penn, özel günler için sakladığım bordo elbiseye göz gezdirdi.

Elbise, geniş kıvrımlarıma yapışıyordu, dizimin hemen altında bitiyordu ve göğüs dekoltemi hafifçe gösteriyordu, ama hiçbir şekilde açık saçık değildi. Tam olarak şık da değildi, ama bu kalça, kalça ve göğüs kombinasyonu, mütevazı bir görünüm elde etmek biraz zordu.

Penn beni yutmak istercesine bakıyordu. Harekete geçti. Ellerimi uzattım.

"Hayır. Zaten yeterince geç kaldık."

"Ama o elbise," diye inledi. "O vücut. Bana işkence ediyorsun."

"İyi." Eşleşen çantamın askısını omzuma geçirdim. "Beni şimdi besle, ben de seni sonra besleyeyim."

"Tatlı olarak amcık. Varım."

Penn genellikle kendi arabasını kullanırdı, ama binamın önüne geldiğimizde, limuzinin yanında üniformalı bir şoför bekliyordu, ben de elimi ağzıma götürdüm.

"Limuzin mi? Benim için mi?"

"Hayır, benim için. Şarap içmek istiyorum."

Gözleri parladı ve ben de onu kaburgalarına bir yumruk attım. "Sen bir pisliksin."

Başını eğdi ve popomu inceledi. "Göt demişken..." Elini benimkinin üzerinde gezdirdi. "O güzel poponu arabaya sokma zamanı."

Bir kız, dikkatli olmazsa, o adamın gözlerindeki hayranlığın başına vurmasına izin verebilirdi. Onu gördüğüm kadının sadece bir iş arkadaşı ya da arkadaşı olduğuna şimdi daha da ikna olmuştum. Kimse o kadar iyi bir oyuncu olamazdı.

Belki Christian Bale hariç.

Yine de sormaktan vazgeçmedim.

"Dün geceki iş toplantısı nasıl geçti?" diye sordum, o yanıma oturup emniyet kemerini takarken. "İlginç bir şey oldu mu?"

Gizlilik ekranının düğmesine basarak şoförle aramızı kesti. "Evet, bana o videoyu gönderdiğinde sikim."

Güldüm. "Hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

"Şansına, telefonum sessiz moddaydı. Öyle olmasaydı, tüm masa... hayır, daha doğrusu... tüm *restoran* porno izlediğimi düşünürdü."

Yine güldüm. "Ama sonuna kadar izledin, değil mi?"

"Şu ana kadar on yedi kez izledim." Motor çalıştı ve kaldırımdan uzaklaştık.

"On yedi kez mi?" Ona şaşkın şaşkın baktım.

"Evet. Günün büyük bir kısmında ereksiyon halindeydim." Elim tutup kasıklarına bastırdı. Tabii ki, taş gibi sertleşmişti.

"Aman Tanrım." Gülümsemeyi bastırarak fermuarını açtım ve elimi pantolonunun içine soktum.

"Gia." Bileğimi tuttu ama beni durdurmadı.

Boxerını aşağı çekerek ereksiyonunu serbest bıraktım. "Erkeğimin bütün gece mavi taşaklarla oturmasına izin veremem."

Başımı eğdiğimde Penn'in inlemesi kulağıma müzik gibi geldi.

"Vay canına, burası çok güzel."

Kingcaid New York oteline hiç gitmemiştim, özel restoranlarını ise hiç görmemişim, ama bu ihtişam nefesimi kesti. Süslü tavandan avizeler sarkıyordu, masa örtüleri bembeyazdı ve cilalı gümüş çatal bıçaklarda

yüzümü görebileceğime eminim. Yaklaştığımızda smokin giymiş bir adam geniş bir gülümsemeyle karşıladı bizi ve hatta hafifçe eğildi.

Gülmeme zorlukla engel oldum.

"Bayan Greene." Tekrar selam verdi. "Bay Kingcaid, bu akşam sizi burada görmek ne güzel. Masanız hazır. Lütfen benimle gelin."

Omurgası olimpik bir okçunun yayından fırlatılan ok kadar düz olan ev sahibi — ya da lüks restoranlarda onlara maître d' mi diyorlardı? — geniş aralıklı masaların arasında yolunu buldu ve diğer masalardan biraz uzakta, kendi küçük köşesinde bulunan samimi bir iki kişilik masanın yanında durdu. Oturduğumuzda, bir ses Penn'in adını seslendi. O da dönüp gülümsedi, poposu sandalyeye tam olarak değmeden.

"Oliver Ellis." İki adımda, kısa kesilmiş sakalı, parıldayan lacivert gözleri ve cam kesen çenesi olan, uzun boylu, geniş omuzlu, inanılmaz derecede yakışıklı bir adamla karşı karşıya geldi. Kolunu, kalçalarının arasına neredeyse değecek kadar uzun, dalgalı saçları olan, benimkine rakip olacak kadar büyük göğüsleri olan ve Oliver ile Penn konuşurken ikisi arasında gidip gelen dostça ela gözleri olan güzel, ince bir kadının beline dolamıştı.

"Gia." Penn bana yanına gelmem için işaret etti. "Oliver, Harlow, bu benim kız arkadaşım Gia. Gia, bu benim iş ortağım Oliver Ellis ve nişanlısı Harlow Winter."

Aklıma bir düşünce geldi. Oliver, Penn'in dün akşam yemeği yediği arkadaşlarından biri miydi? Çorbayı üzerine dökmüşler miydi? Penn'e yan gözle baktım, dudakları seğirerek başını salladı ve bana cevabı verdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de." Oliver'ın gülümsemesi samimi ve dostçaydı, onu hemen sevdim. "Akşam yemeğine katılmak ister misin? İki masayı birleştirebiliriz. Geçen ay konuştuğumuz teklif hakkında daha fazla konuşmak istiyorum, Penn."

Harlow, Oliver'ın kaburgalarına dirsek attı ve çenesiyle bizim masayı işaret etti. "Oliver. Sanırım daha özel bir akşam planlamış olabilirler, işin olmadığı bir akşam."

"Üzgünüm dostum, kız arkadaşıma bu gece tüm dikkatimi ona vereceğime söz verdim," dedi Penn dedi.

Penn'in farklı bir yönünü görme şansı beni heyecanlandırdı. Onu görmüştüm

Theo'nun sahibi olarak çalışıyordu elbette, ama Kingcaid tamamen farklı bir durumdu. CEO'nun işini izlemek beni çok meraklandırdığını itiraf etmeliyim

çalışırken izlemek ilgimi çekmişti. Oliver'ın önerisi üzerine Penn'in yüzünde beliren kısa süreli ifadeyi de kaçırmamıştım. Bizimle akşam yemeği yemek istiyordu. Belki de başka bir toplantı ayarlamak için uğraşıyordu ya da sürekli birbirlerini kaçıyorlardı. "Sorun değil, Penn. Hiç sorun değil. Arkadaşlarını tanımak benim için çok güzel

arkadaşlarını tanımak benim için güzel."

Oliver'ın arkadaşı olup olmadığını bilmiyordum, ama iki adam birbirlerini gördüklerine sevindikleri belliydi, yani düşman değillerdi. Benim sözlerimin ardından Penn, bizi masamıza götüren adama dört kişilik uygun bir masa ayarlaması için talimat verdi. Otuz saniye geçmeden, restoranın diğer tarafındaki bir masaya götürüldük.

Oliver ve Harlow'un ikisi de harika arkadaşlardı. Oliver'ın beş arkadaşıyla birlikte Kingcaid'e rakip büyüklükte ROGUES adlı küresel bir holdingi yönettiğini ve Harlow'la onu dadı olarak işe aldığında tanıştığını öğrendim. Bu bana onun hakkında çok şey anlattı. Oliver Ellis milyarder olabilir, ama ayakları yere sağlam basıyordu.

"Siz ikiniz ne zaman evleneceksiniz?" diye sordum Harlow'a.

"Dokuz Ekim'de." Yüzünü buruşturdu. "Hala yapılacak çok şey var ve bir aydan az zaman kaldı."

"Rahatla." Oliver parmaklarını kavradı ve sıkıca tuttu. "Çok fazla endişeleniyorsun. Önemli olan tek şey biziz. Sana yüzlerce kez söyledim, sadece biz ve çocuklar ile kaçmak ve dört kişilik bir tören yapmak istiyorsan, benim için sorun yok."

Penn göz ucuyla bana baktı, Asher ve Kiana'nın düğünüyle bizimki arasındaki paralellik, daha samimi bir tören düzenlemenin ikimizi de birbirimize nasıl yaklaştırdığı aklıma geldi. Bir kez olsun, birbirimizle didişmeyi ve atışmayı bırakıp, sevdiğimiz bir çiftle mutluluk getirmek için birlikte çalışmıştık. Kim bilir, o olmasaydı, Penn ve ben belki de hiç bir araya gelmezdik.

Düşüncesi bile korkunç.

"Kaç çocuğun var?" diye sordum Oliver'a.

"İki kız. Annie ve Patsy." Mavi gözlerini Harlow'a dikti. "Yakında, ailemize üçüncü ve dördüncü bir üye daha eklemeyi umuyoruz."

"Oğlanlar için dua edin," dedim gülerek.

"Oh, bilemiyorum. Kızlar da oldukça harika."

"Evet, öyleler." Penn'in eli uyluğumu okşadı. Onu itip, Oliver'ın bastırmaya çalıştığı gülümsemeyi yakaladım.

Tatlı menüleri getirildiğinde Penn izin isteyerek Oliver ve Harlow'la baş başa bıraktı beni. Penn gözden kaybolur kaybolmaz Oliver gülümseyerek öne eğildi.

"Eminim yakında siz ikiniz evleneceksiniz."

Beş kez arka arkaya gözlerimi kırptım, dudaklarım aralandı. "Oh, hayır. O noktaya daha çok var. Cidden, birkaç hafta önce birbirimizin boğazına sarılmıştık. Her şey çok yeni."

"Aşk zamanın kurallarına uymaz." Oliver, Harlow'a hayranlıkla baktı, sonra dikkatini bana çevirdi. "Penn iyi bir insan ve bu, bu şehirdeki birçok iş adamı için söylenebilecek bir şey değil. Ona sıkı sıkı sarıl."

"Oliver!" Harlow, Oliver'ın kaburgalarına bir kez daha sertçe dirsek attı. "Bu seni ilgilendirmez."

Penn ve gizemli kadın hakkındaki endişelerim daha da azaldı. Oliver Ellis'i tanıımıyordum, ama insanları iyi değerlendiririm ve o, övgülerini konfeti gibi saçan türden birine benzemiyordu. Penn'in iyi bir insan olduğunu düşünüyorsa, öyleydi. Tabii ki, bunu zaten biliyordum. Sadece biraz tereddüt etmiştim, hepsi bu. Dengem tamamen yerine gelmişti.

"Sorun değil. Dürüst konuşmanı takdir ediyorum. Penn, bu geceki iyi davranışlarımdan dolayı muhtemelen şokta."

"Şok ne demek?" Penn yanımdaki koltuğa oturdu. "Oliver'a dün gece sana gönderdiğim videodan bahsediyordum." *Sanırım iyi davranmak sonsuza kadar sürmezmiş.*

Penn'in çenesi açıldı ve yanakları o kadar kızardı ki, penisini canlı tutacak kan kalmayacağından endişelendim.

"Yapmadın, değil mi?" diye boğuk bir sesle sordu.

"Ha! Hayır, ama şimdi meraklandı, değil mi?" Oliver'a sııttım. "Değil mi?"

"Çok," dedi Oliver, gözleri gece gökyüzündeki Orion gibi parıldıyordu. Tamam, bu beni sanki takımyıldızları falan biliyormuşum gibi gösterdi. Bilmiyordum. Muhtemelen "parıldıyordu" deyip bırakmalıydım, ama biraz süslemeyi sevdim.

"Ah, paylaşmak isterdim Oliver, ama muhtemelen zaten çok fazla konuştum."

Penn'e göz kırptım. O da sanki beni terbiye etmekten vazgeçmiş yaramaz bir çocukmuşum gibi başını salladı.

Muhtemelen en iyisi böyleydi.

"Tatlı sipariş edelim mi?" Penn tatlı menüsüne bakarken, yüzünün rengi önceki pancar kırmızısından yavaş yavaş normale dönüyordu.

"Tatlıyı benim evimde yiyeceğimizi sanıyordum." Masumca ona göz kırptım. "Benim pu

—
"Tamam, gitme zamanı." Penn ayağa fırladı, dirseğimi tutarken Oliver ve Harlow eğlencelerini gizleyemediler.

"Ne? 'Kabak turtası' diyecektim."

Oliver kahkahayı bastı. Harlow yumruğunu ağzına bastırdı. Penn, asistanlarına bir toplantı ayarlamalarını söylemek için bir şeyler mırıldandı ve beni restorandan çıkardı.

"Buraya, eğil," dedim, lobiden sokağa doğru ilerlerken gülerek. "Kıçımdan direği çıkarmamı kolaylaştır."

Penn'in az önceki dehşet dolu ifadesi kayboldu ve ikimiz, Penn'in arabasının yanında duran şoförünün dikkatini çekecek kadar yüksek sesle gülmeye başladık. "Sen inanılmazsın."

"Biliyorum. Bana sahip olduğun için şanslısın."

Penn'in limuzininin arkasında akşam yemeği hakkında sohbet ettik ve Oliver ve Harlow'un arkadaşlığından çok keyif aldığımı ve planladığımız gecenin biraz kaçırılmış olmasının hiç umurumda olmadığını söyledim. Sonuçta iş iştir ve Penn ve tüm ailesi gibi adamlar, işlerini ön planda tutmadan bu kadar zengin olamazlardı.

Apartmanımın önüne geldiğimizde, elimi onun uyluğuna kaydurdım. "Sanırım bu akşamki performansından sonra, bütün gece beni bekleteceksin, değil mi? Sanırım bunu hak ettim."

Penn yüzünü buruşturdu. "Bunu başka bir zamana erteleseک olur mu? Bu akşam Oliver'la konuştuktan sonra birkaç şeyi halletmem ve babamı bilgilendirmem gerekiyor. Potansiyel bir ortak girişim için adım attığımızı kulaktan kulağa yayılmasını istemiyorum." Esnedi. "Ve ben de oldukça yorgunum."

"Oh." İş nedeniyle iki kez üst üste randevuyu iptal etti. En azından öyle söyledi. Belki de o kadınla tekrar buluşuyordu. Daha önce bu konuyu kapatacağıma söz vermiş olmama rağmen, ona bu kadın hakkında konuşma fırsatı vermekten kendimi alamadım. "Dün gece iş toplantısından geç mi döndün? Bu yüzden mi yorgunsun?" Sorularımın keskinliğini bir şaka ile yumuşattım. "Ya da belki de bana yetişemiyorsundur."

Gülümsedi, beni kollarına çekti ve boynumu öptü. Dudakları omzuma doğru kayarken tüylerim diken diken oldu. "Yetişebilirim. Söz veriyorum, telafi edeceğim. Bu akşam limuzinde yaptıklarından sonra sana orgazm borçlu olduğumu biliyorum. Yarın öğle yemeği için benim eve gelmeye ne dersin? Saat bir gibi?"

Dün akşamki akşam yemeği ve eve ne zaman geldiği hakkındaki soruma cevap vermedi. Israr etmeyi düşündüm, ama tuhaf kaçardı. Ama bir kenara attığımı sandığım o rahatsızlık yeniden ortaya çıktı.

Onu kaybediyor muydum? Belki benim gibi bir kızın başarılı bir milyardere tutunması kaderinde yoktu, ama Harlow bunu başarmıştı. Ama ben Harlow değildim. Ben bendim. İkinci plana itilmeye alışkın bir kızdım.

Ama bu sefer öyle olmayacaktı. Ben bundan daha fazlasını hak ediyordum.

Yarın ona o kadının kim olduğunu açıkça soracaktım. Artık kaçamak cevaplar yoktu. Oliver'a açık sözlü konuşmayı sevdiğimi söylemiştim. Penn'e karşı dürüst olup gerçeği ortaya çıkarma zamanı gelmişti. Bunu görmezden gelmenin en iyisi olduğunu düşünmüştüm, ama hayır. Cevapları hak ediyordum.

Ve cevapları alacaktım.

Bölüm 26

Gia

**Adaşım Rachel Green'in dediği gibi, "Bu tam da
kasıklarına tekme atıp
boynuna tükürmek kadar harika bir şey
değil mi?"**

^{PENN} bu sabah beni almaya geleceğini belirten bir mesaj ^{attı}, ama ben kendi başıma onun evine gideceğimi söyledim. Manhattan'a metroyla giderken, o tuhaf kadının zorlu konusunu nasıl ele alacağımı düşünmek için zamanım oldu. Yani, şimdiye kadar hiçbir şey söylememiş olmam ona garip gelmez miydi? Onu cuma gecesi kahvehanede görmüştüm ve şimdi pazar günüydü. Dün geceyi birlikte geçirmemiş olsaydık, belki bir mazeretim olurdu, ama geçirdik. Tanrım, işte bu yüzden ilişkilerden kaçınıyordum. Sadece endişe ve kalp kırıklığı getiriyorlardı ve sadece psikopatlar kalplerinin parçalanmasından zevk alıyorlardı. Yoksa kalpleri parçalamayı mı tercih ediyorlardı? Her ikisi de olabilir.

yol, kalplerin parçalanması ön planda ve merkezdeydi.

Belki de biraz fazla ileri gidiyordum, zengin hayal gücümün beni sürüklemesine izin veriyordum. Kee'nin sesini duyabiliyordum. "Dramatik davranmak sana göre değil, Gia." Sonra gülümseyip bana dirsek atacak ve ikimiz de gülmekten yerlere yatacaktık.

Tamam, plan şuydu. Onun öğle yemeğini servis etmesine izin verecektim, ya da en azından o meşgul olmaktan kurtulana kadar bekleyecektim. Sonra da doğrudan konuya girecektim.

"Hey, Penn, cuma gecesi eski dostum Lorenzo ile gittiğim kulüpten eve dönerken, metroya giderken bu kahve dükkanının önünden geçtim ve seni bir kadınla gördüm. O da iş yemeğinde miydi?"

Ugh.

Berbattı. Fazla dalkavukçaydı.

"Hey, Penn. Beni aldatıyor musun, seni piç kurusu?"

Hayır. Çok kavgacı.

"Hey, Penn. Cuma gecesi o sevimli sarışınla gördüm seni. Üçlü yapmak ister misin?"

Korkunç bir fikir. *İptal!* Üçlü seks yapmaya karşı olduğumdan değil. Ama iki erkek tercih ederim.

Sanırım her zamanki yaklaşımı kullanmam gerekecek. Aklıma gelen ilk şeyi söylemek.

Yüzümü kapattım ve ovuşturdum, sonunda özenle sürdüğüm makyajımın çoğu avuç içlerime bulaştı. Ve ben olduğum için, sonra da beyaz kot pantolonuma sürdüm.

Siktir. Hayatım. Siktir.

İnlemem, karşıda oturan adamın dikkatini çekti ve beyaz kot pantolonumdaki bej lekeyi fark eden adam, yardımsever bir şekilde bir mendil uzattı.

Kafamı salladım. Bildiğim kadarıyla, burnunu sarmış ya da daha kötüsü, spermlerini silmek için kullanmıştı. Penn ile potansiyel bir aldatma konuşması yaparken, başka bir erkeğin spermleriyle kaplı kot pantolonumla iyi bir izlenim bırakamazdım.

Tanrım, Gia. Aldatma, sperm, uydurma saçmalıklar. Kes şunu.

Metrodan indim ve bir CVS'ye girdim. Su ve ıslak mendillerle donanmış olarak, kot pantolonumdaki en kötü makyaj lekesini temizlemeyi başardım. Şansıma, yerine büyük bir ıslak leke kalmıştı, ama en azından kasıkta değil, uylukta idi. Güneş yakında kuruturdu. Ayrıca, kırk dakika erken gelmişim. Vaktim vardı.

Sonunda, kot pantolonum on dakikada kurudu. Sokaklarda dolaşmak yerine —fahişe anlamında değil—Penn'in apartmanına doğru yola çıktım. Yarım saatin bir önemi yoktu zaten.

Bekle. Aman Tanrım.

Erken gelmişim.

Hayatımda ilk kez, planlanandan önce gelmişim.

Bayılabilirim. Penn muhtemelen bayılacaktı.

Hayret. Kendimle gurur duyuyordum.

Telefonumu çıkardım ve Kee'ye bir mesaj attım, ayrıca Instagram'da bir paylaşım yaptım ve kendimi bu önemli başarıdan dolayı tebrik ettim. Bu kadar büyük bir olay, gelecek nesiller için sosyal medyada paylaşılmalıydı.

Merdivenleri çıkıp Penn'in binasının geniş lobisine girerken yüzümdeki gülümseme devam ediyordu. Onunki çatı katı olduğu için, oraya öylece çıkamazdınız. Asansörün bir şifresi vardı ve resepsiyondan bir anahtar kartı almanız gerekiyordu. Diğer yarısı nasıl yaşıyordu? Bir seri katil, elinde bir pala sallayarak benim apartmanıma girebilirdi ve kimse gözünü bile kırpmazdı.

Lüks, şık cam ve krom resepsiyon masasına doğru iki adım attığımda, lobinin diğer tarafından gelen kahkahalar dikkatimi çekti

Dikkatimi çekti. Tam o anda Penn'in kollarıyla sarışın bir kadını kucaklayıp kendine doğru çektiğini gördüm.

Cuma gecesi kahve dükkanında birlikte olduğu kadınla.

Onlar ayrılırken, gözlerimi onlardan ayıramadan bakakaldım. Penn eğilip kadının yanağına bir öpücük kondurdu. Kadın ellerini Penn'in kollarının üzerinde yukarı aşağı gezdirdi, sonra elini Penn'in saçlarının arasında gezdirdi.

Kadın sonunda ellerini benim *lanet olası* erkek arkadaşımından çekip bana doğru hareket ettiğinde, uzun, gür bir saksı bitkisinin arkasına saklandım.

Hâlâ masum bir şey olabilir. Hâlâ masum bir şey olabilir. Hâlâ...

"Seni seviyorum, Penn Kingcaid."

Tanrım.

"Ben de seni seviyorum. Beni ara."

Kalbim peynir rendesinden geçirilmiş gibi parçalandı, parçalanmış kalıntıları göğsümün etrafında uçuşuyordu. Gömleğimin bir kısmını avuçladım. Kendimi yönsüz hissettim. Boş. Kırık.

Onun geçmesini bekledim, saçlarını omzunun üzerinden atıp caddede zıplarken gözlerim onun kafasının arkasına delik açacak gibi bakıyordu. Merdivenlerden aşağı koşarak caddeye indim ve ters yönde yola çıktım. Nereye gideceğimi bilmeden koşmaya başladım. Ciğerlerim yanıyordu, bacaklarım ağrıyordu, dizlerim acıyordu, ama bunların hiçbirisi önemli değildi. Beni sanki hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi acımasızca bir kenara atan bir adam için tüm inanç sistemimden vazgeçmiştim.

Siktir et onu.

Ben bir şey ifade ediyordum. Ben *önemliydim*.

Penn Kingcaid, yalanları ve aldatmacaları canı cehenneme. Eğer bu işten paçayı sıyrabileceğini düşünüyorsa, ona bir sürprizim vardı. Tabii, o anda onunla yüzleşmemiş olabilirim - ki bu arada, her zaman yüzleşeceğimi düşünmüştüm - ama eğer benim sessizce ortadan kaybolacağımı düşünüyorsa... hiç şansı yoktu. Henüz intikamımı nasıl alacağımı bilmiyordum, ama alacaktım.

Nefes alamadığım için durmak zorunda kaldım ve bir bankın üzerine yığıldım. Bir koşucu yanımdan geçerek, "Koşmaya çalışacaksan başka kıyafet giysen iyi olur" diye yardımsever bir şekilde seslendi.

Siktiğimin herifi.

Ona orta parmak gösterdim, beni görmedi ama kimin umurunda? Benim değil.

Şu anda Penn Kingcaid'e öç almak için bir plan yapmaktan başka hiçbir şey umurumda değildi.

Telefonum çaldı. Çantamı karıştırdım. Kee'den bir mesaj gelmişti.

Kee: Aman Tanrım! Penn sana çok iyi geliyor.

Gözlerim yaşlarla doldu ama tek bir damla bile akıtmadım. O pislik için değil. Kee'ye göz kırpan bir emoji gönderdim, çünkü cevap vermezsem garip bulurdu ve ona olanları anlatmaya henüz hazır değildim.

Sadece bunun Kee ile Asher arasında sorun yaratmamasını umuyordum, çünkü Kee yüzde yüz öfkeyle benim yanımda dururdu.

Ne berbat bir durum. TBK ile asla ilişkiye girmemeliydim, bundan sonra ona böyle sesleneceğim. O. Piç. Kingcaid.

Başka bir mesaj geldi. Penn'den. Mesajın tamamını göremedim ve geri kalanını okumak için açıp ona gördüğümü bildirmek gibi bir niyetim de yoktu. Hayır, bana ne olduğunu ve neden onun evine gitmediğimi merak ederek endişelenebilir.

Bu, benim de evime dönemediğim anlamına geliyordu. Penn, iki kadını birden oyalamakla paçayı sıyrabileceğini düşünmüş olabilir, ama o kazanmayı seven rekabetçi bir pislikti. Bekletilmeyi hoş karşılamazdı ve onu tanıdığım kadarıyla, cevap alamayınca benim evime gelecekti.

Bir ampulün yanması gibi, intikam almak için bir fikir aklıma geldi. Penn rekabetçiydi, bunu açıkça gösteriyordu. Yarışmanın türü ne olursa olsun, zafer arzusunu asla gizlememişti. Bu, en azından ilk zamanlarda aramızda çok fazla gerginliğe neden olan ortak özelliklerimizden biriydi.

Penn ve ben ayrılacaksak, bunu sonlandıran ve galip olarak çıkan taraf olmak isteyen o olacaktı.

Eh, çok yazık, TBK.

Bu sefer kaybettin, orospu çocuğu.

Kaybettin.

Telefonum çaldı. Yine Penn'di. Sesli mesaja düşmesine izin verdim, sonra bıraktığı mesajı hemen sildim. Onun sahte ilgisiyle ilgilenmiyordum. Ne olduğunu merak ederek kendini çılgına çevirebilirdi. Hastaneleri arayabilir, sokakları tarayabilir ve daha önce yaptığı gibi daireme zorla girebilir, benim uyuyakaldığımı umabilirdi.

Yakında benim uyanık olduğumu anlayacaktı. Sonunda. Bu gece intikamımı alacaktım.

Ve bunun için Lorenzo'ya ihtiyacım vardı.

Onu aradım. Olanları ve intikamımı alıp, bir dereceye kadar incinmiş egomu tatmin ederek zaferle çıkma planımı anlattığımda, iki kelimeyle cevap verdi.

"Ben varım."

Bölüm 27

Gia

Görünüşe göre intikam beklediğim kadar tatlı değilmiş.

"SEN MUHTEŞEMSİN! O muhteşem elbiseni buruşturmaktan korkuyorum. Penisleri bu kadar sevmeseydim, seni hemen burada, şu anda becerirdim."

"Oh, kes şunu." Lorenzo'ya sarıldım ve onu kucakladım. "Sen herkesin isteyebileceği en iyi arkadaşsın."

"En iyi arkadaşları bol olan bir kadından gelen bu sözü bir iltifat olarak kabul ediyorum." Başını bir yana eğdi. "Nasılsın?"

"İyiyim. Hem incinmiş hem de kızgınım, ama hayatta kalacağım. Her zaman öyle olur." İçim parçalanırken bile omuzlarımı kayıtsız bir şekilde silktim.

"Seninle iletişime geçti mi?"

Başımı salladım. "On iki mesaj, en az o kadar telefon görüşmesi, cevap vermediğimde hepsi sesli mesaja düşüyor."

"Dinledin mi?" "Hayır."

Lorenzo dudaklarını birbirine sürttü. "Fena fikir değil."

"Onunla konuşmak istemiyorum. Söyleyeceği hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek.

Gerçek yüzünü gösterdi. Onlara dikkat etmek benim işim."

"Eski 'birisi sana kim olduğunu gösterdiğinde, ona inan' lafı, ha?"

"Aynen öyle."

Elini uzattığı koluna elimi kaydurdım ve Theo'nun yerine doğru yola çıktık. Her adımda kalbim göğüs kafesimi titriyordu ve kendime güvenim sarsılmıştı, ama bunu sonuna kadar götürmek zorundaydım. Bu geceden sonra ne erkek arkadaşım ne de işim olacaktı. Penn beni o anda kovmasa bile, bundan sonra Theo'nun yerinde Pierre'in altında çalışmaya devam etmemin imkanı yoktu. Neyse ki Lorenzo, Fredo'ya geçici olarak yakında tekrar işe başlayabileceğimi söylemişti ve Fredo da yeniden işe alınmam konusunda doğru şeyleri söylemişti.

Endişelenecek bir şey azalmıştı.

"Gerçekten öpüşmemiz gerekmiyor, değil mi?" Lorenzo yüzünü buruşturdu. "Yani, dudaklardan. Dil ile. Yani, sen çok çekicisin ama sen benim arkadaşısın ve bu tuhaf olur."

Ben güldüm. "Hayır, öpüşmek zorunda değiliz, özellikle de o yüz ifadesini takınıp illüzyonu bozacaksan, ama kıcıımı sıkmak zorunda kalabilirsin. Ve biraz daha sakın ol."

Lorenzo popomu inceledi. "Harika bir popon var. Onu sıkmak hiç de zor olmayacak."

Ellerimi geniş kalçalarımın üzerinde gezdirdim. "Haklısın. Harika bir kıcıım var, Penn Kingcaid'in bir daha asla dokunmayacağı bir kıç."

Göğsüm sıkıştı ve yüzümde bir şey belli olmuş olmalı ki Lorenzo bana köpek yavrusu gibi bakarak elimi okşadı.

"Seninle birlikte olan kişi gerçek bir elmas bulmuş olacak, bebeğim."

Kafamı salladım. "İmkânı yok. İnançlarıma sadık kalsaydım, bu karmaşaya girmezdim. O pisliğin yanına hiç yaklaşmamalıydım." Onun beni ne kadar az çabayla orgazma ulaştırabildiğini düşündüm. "Tamam, onu bir kez, en fazla iki kez becermeliydim ve uzaklaşmalıydım."

Böylece, iyi orgazmlar yaşar ve kalbimi incitmezdi. "Aferin kızıma."

Lorenzo başımın üstüne öpücük kondurdu. "O pislige
"O pislige neyi kaçırdığını göstermeye hazır mısın?"

Ciğerlerimi hava ile doldurdum, nefesimi tuttum, sonra yanaklarımı şişirerek nefesimi verdim. "Hazırım."

Hazır değildim, ama öylece çekip gitmeye de hazır değildim. Gururum vardı ve savaştan galip çıkmak niyetindeydim. Penn Kingcaid, kıcıını tepside sunulmak üzereydi. Onun beni alt etmesine izin vermeyecektim. Bu savaşta egosunu koruyacak tek bir kazanan vardı.

O da bendim.

Başım dik, göğüslerim dışarıda, kalçalarım sallanarak, kolumu Lorenzo'nun beline doladım, o da kolunu benim belime doladı. Resepsiyonda görevli hosteslerden biri olan Angie, masaya yaklaştığımda geniş bir gülümsemeyle karşıladı.

"Gia! İyi misin? Penn çıldırıyor. Pierre'e senin nerede olduğunu bilmediğini söylediğini duydum." Kıyafetimi görünce kaşlarını çattı. "Bu gece çalışman gerekmiyor mu?"

Ah, Angie, herkesin işine burnunu sokan kadın. Roberto hastaneye kaldırıldığında Penn ile aramda sorun çıkaran oydu. Kalbim durdu. Tanrım, Roberto. Bu geceden sonra disleksi derslerinin ne olacağını

Bu gece sonra onun disleksi derslerine ne olacağını hiç düşünmemiştim. Ah, kahretsin. Bu büyük bir hata mıydı? Belki de çenemi kapalı tutup, uslu bir kız gibi katlanmalı ve sevgili küçük kardeşim için sahte ilişkimizi sürdürmeliydim.

Hayır.

Bunu yapamazdım.

Roberto için bile. Başka bir yol bulurdum. Bir şekilde. Belki Kee bana yardım ederdi, ama ondan maddi yardım istemek hayatımda yapmam gereken en zor şeylerden biri olurdu. Milyarder biriyle evlendiği için onu artık bir tür ATM gibi gördüğümü bir an bile düşünmesi beni öldürürdü.

Ama Penn ile bu sahte ilişkiyi sürdürmek çok daha zor olacaktı. O kadar iyi bir oyuncu değildim.

Lorenzo kalçamı sıktı ve beni geri gerçekliğe döndürdü. Angie'ye geniş, sahte bir gülümseme takındım.

"Planlar değişti. VIP'ler beklenmedik bir şekilde gelirse diye birkaç masa boş tutuyoruz, biliyorum. Birini alacağım."

Onun yanından hızla geçtim, Lorenzo'yu da yanımda sürükleyerek. Angie bir şeyler bağırdı ama onu görmezden geldim, Penn değil de restoran sahibiymişim gibi restoranın içlerine doğru yürüyerek ilerledim. Etrafıma baktım. Ondan hiçbir iz yoktu. Ya mutfakta ya da ofisinde olmalıydı. Büyük ağızlı Angie'nin istediği gibi, benim burada olduğum haberi ona ulaşması çok uzun sürmezdi.

Kırk altı numaralı masanın koltuğuna oturduğumda, Angie bir top mermisinden fırlamış gibi yanımdan hızla geçti. Lorenzo'ya gergin bir gülümseme attım ve onu masanın karşı tarafına değil, yanıma oturması için çektim.

"Gösteri zamanı için hazırlan," diye fısıldadım ve garsonlardan biri olan Eric'i çağırdım. Hemen yanıma geldi ve iki menü uzattı.

"Gia. Seni bir değişiklik olsun diye ön tarafta görmek ne güzel. Linguine'yi tavsiye ederim, ama kimse senin kadar iyi yapamıyor, o yüzden belki de levrek tercih etmelisin."

Linguine'yi ya da levreği yiyemeyecektik. Ziyaretimin amacı bu değildi, ama Eric bunu bilmiyordu. Sözümü bitirir bitirmez, Penn'in beni restoranından atmasını bekliyordum. Durum tersine olsaydı, ben de öyle yapardım. Onu hayalarından tutup dışarı sürükler ve kaldırıma atardım.

Yine de yapabilirim.

"Kulağa lezzetli geliyor." Kafamı Lorenzo'nun omzuna yaslayıp, sanki o bir tanrıymış gibi ona baktım. Kirpiklerimi kırıştırdım. "Ne

ne dersin, bebeğim?"

"Meleklerim ne isterse." Lorenzo rolünü mükemmel oynadı, yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle bana baktı.

"İki levrek olsun. Oh, ve sommelier'in bu akşam tavsiye ettiği şarap. Teşekkürler, Eric."

Eric uzaklaşırken, Penn'in restoranı geçip bize doğru hızla geldiğini gördüm.

"Çarpışmaya hazır ol," diye fısıldadım, içim sanki bütün bir panna cotta'yı yutmuşum gibi titriyordu. Lorenzo'ya yaklaştım ve kulak memesini ısırmaya başladım. Neyse ki adamı bu rolü oynayabilecek kadar iyi tanıyordum. Ya o ya da Ben olacaktı, ama Ben yeni erkek arkadaşına çok aşıkı ve Penn'i bunun gerçek olduğuna inandıracak kadar iyi bir performans sergilememe yardım edemezdi.

Lorenzo sırtını dönerek beni gizledi ve başını eğdi. Dışarıdan bakıldığında, öpüşmeden öpüşüyormuşuz gibi görünecekti. Bana göz kırptı ve sonra ortadan kayboldu. Onun yerine, cumartesi gecesini Oliver Ellis'in önünde onunla dalga geçtiğim zamankinden daha kızgın, burnu ateş püsküren (tamam, ejderha gibi gerçek ateş değil) Penn Kingcaid duruyordu. Dirsekleri vücuduna dik açıyla, göğsü dışarı çıkık duruyordu.

"Bu da ne lan?"

Elini havada salladı, "bu" derken neyi kastettiği belli değildi. Sanırım Lorenzo'yu kastettiğini düşündüm, o da bir şekilde birkaç metre uzağa gitmişti. Penn onu koltuğundan çekip kaldırmış olmalıydı, öfkesi ona güç vermişti, çünkü Lorenzo küçük bir adam değildi.

"Bütün gün seni aramakla geçirdim ve sen başka bir adamla buraya geliyorsun." Başını geriye attı. "Ne oluyor Gia?"

"Oh." Elini göğsüme koydum ve yüzümü masum bir ifadeye bürüdüm. "Üzgünüm, aramalarını kaçırmış olmalıyım. Biraz meşguldüm." Hiç bana benzeyen bir kahkaha attım ve kirpiklerimi kırptım. "Bu Lorenzo. Sanırım tanışmadınız. O eski bir... arkadaşım."

Penn, pek de gizli olmayan bu mesaj karşısında gözlerini fal taşı gibi açtı, ağzını açtı, sonra kapattı.

Lorenzo, bu durumu fark etti ve bu konuda önceden prova yapmamış ya da konuşmamış olmamıza rağmen, oldukça etkileyici bir şekilde Penn'i itip geçerek yerine oturdu. Kolunu omzuma attı

omzuma attı, alfa ve sahiplenici bir tavırla. Ben de karşılığında elimi onun uyluğuna attım.

"Bebeğim, ne oluyor? Bu pislik kim?"

Ona yaslandım. "O pislik değil." Tekrar kıkırdadım. *Tanrım, kıkırdamayı kesmeliyim. Aksi takdirde Penn bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktır.* "Bu Penn Kingcaid. Hatırladın mı, sana ondan bahsetmiştim. Sen yokken bana eşlik eden adam."

"Oh." Lorenzo, planı mükemmel bir şekilde uygulayarak Penn'e baktı. "Tanıştığımıza memnun oldum dostum. Ben yokken kızıma baktığın için teşekkürler. Ama artık döndüm, o yüzden benimle biraz meşgul olacak. Öyle değil mi, bebeğim?" Dişlerini göstererek hırladı ve durumun ciddiyetine ve kalbimin kırılğanlığına rağmen, son anda gülmeme engel olamadım.

Penn'e bir bakış attım, güzel yüzünde kazınmış karışıklık ve acı yüzünden midem burkuldu. Sonra sarışını ve onu kucaklayıp lobiden ona onu sevdiğini haykırışını hatırladım ve kalbim sertleşti.

"Harikaydı, Penn. Seninle vakit geçirmeyi çok sevdim, ama beni tanıyorsun. Ben tek eşli biri değilim." Sanki dünyanın en iyi fikrini bulmuşum gibi ellerimi çırpıttım. "Ama sen istersen üçlü yapabiliriz. Lorenzo ve ben çok açık fikirliyiz. Değil mi, bebeğim?"

Artık tüm restoran, 46 numaralı masada yaşanan dramaya kilitlenmişti. Ön sıralarda oturanlar açıkça bakarken, diğer müşteriler de olan biteni görmek için boyunlarını uzatıyordu. Bu Penn Kingcaid olduğu için, tüm bu fiyasko *New York Times*'ın manşetine taşınsa da şaşırırmazdım, özellikle de sesimi alçaltmadığım için.

Yaptıklarından sonra tam bir aşağılanmayı hak etmişti.

"Gia." Penn'in sesi, dikenleri yutmuş gibi kısık çıkıyordu. "Anlamıyorum."

"Anlayacak bir şey yok. Sürdüğü sürece eğleneliydi, ama ben yerleşik bir hayat süren biri değilim ve açıkçası, benim zevkime göre biraz fazla ciddileşiyordun." Omuz silktim, sonra yüzü buruştuğunda, rolümü biraz bozdum. "Senin için doğru kadın dışarıda bir yerde." Sonra onun onu çoktan bulduğunu hatırladım. "Bu şartlar altında, Theo'nun yanından ayrılmam muhtemelen en iyisi, ama umarım ben bir çözüm bulana kadar Roberto'nun okul ücretini kesmezsin."

Penn'in çenesi gerildi, öfkesi mavi gözlerini neredeyse siyaha çevirdi ve göz bebekleri büyüdü.

"Beni ne sanıyorsun sen?" Beni baştan aşağı, kalbimde kalan son kırıntıları da ezip geçecek bir küçümsemeyle süzdü. "Roberto'nun okul masrafları güvende. Kız kardeşinin yaptığı bir şey yüzünden masum bir çocuğu cezalandıracağımı mı sanıyorsun?" Öne eğildi, parmak uçlarını masaya bastırdı. "Seni tanıdığımı sanıyordum, ama sen başından beri benimle oynuyordun. Ve lanet olsun, beni iyi oynadın."

O kadar hızlı döndü ki, hareketinin hızından gelen esintiyi hissettim ve sakın bir şekilde restorandan geçerek, onun ofisine giden koridorda kayboldu. Restoranda, yemek yiyenler lezzetli filet mignonlarını çiğnemek yerine bu ani gösteriyi tartışırken, düşük bir uğultu yükseldi.

Zaman durdu ve midem bulandı, mide bulantısı hissi karnımın alt kısmına yerleşti. Lorenzo, farkında olmadan yumruk yaptığım elimi sıktı.

"İyi misin?"

Elimi onun elinden çekip peçetemi masaya koydum. "Gitmek istiyorum, lütfen." Sesim çok zayıf ve bana hiç benzemiyordu, aradığım intikam tatlıdan çok ekşi bir tada sahipti. Kafam pişmanlıklarla doluydu. Kendimi hasta hissediyordum. Penn ne yapmış olursa olsun, onu müşterilerinin önünde utandırmak ve üst sınıfın yıllarca konuşacağı dedikodular yaratmak yerine, çok daha yetişkin bir şekilde halletmeliydim. Ben çocuk değildim, ama en iyi arkadaşı öğle arasında çikolatayı başkasına vermiş diye öfke nöbeti geçiren beş yaşındaki bir çocuk gibi tepki vermiştim.

Lorenzo hemen ayağa kalktı. Elini uzattı ama ben onu görmezden geldim ve soğuk bir kış gününde sis bulutları gibi peşimden gelen fısıltılar eşliğinde restorandan çıktım. Kaldırıma çıktığımda, yaptığının farkına varınca ciğerlerim sıkıştı.

Penn, sanki ben ona haksızlık etmişim gibi davranmıştı, tam tersi olmasına rağmen. Neden öyle davranmasın ki? Sırrının güvende olduğunu düşündüğünde kurban rolünü oynamak kolaydır. En kötüsü neydi? Benim için mücadele bile etmemişti. Beni bırakmış, bir kenara atmış, bir kenara itmişti.

Ve en çok da bu canımı yakmıştı.

Lorenzo beni eve bırakmayı teklif etti, ama yalnız kalmak istediğimi söyledim. Dışarısı sonbaharın ılık havasına rağmen dairem soğuktu.

Bir haftalık maaşımı harcadığım süslü elbiseyi çıkardım - son zamanlarda işsiz olduğum için karşılayamayacağım bir lüks - ve yere attım. Bir daha giyeceğimi sanmıyordum.

Sadece iç çamaşırlarımla yatağa uzandım, Kee ile konuşma ihtiyacı içimi kemiren bir dürtüydü. Yatağımın yanındaki saati kontrol ettim. Saat 9:15'ti. Yani Seattle'da saat 6:15. Kee, Kingcaid Seattle otelde stajyerdi ve geç vardiyada çalışıyor olabilirdi. Bu durumda, o işini bitirene kadar kendi başımın çaresine bakmam gerekecekti ve bu da uzun bir bekleyiş anlamına geliyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. Yaptığım iş nedeniyle geç saatlere kadar uyanık kalmaya alışkındım.

Önce bir mesaj attım.

Ben: Meşgul müsün? Sohbet etmek isterim.

Cevap bekledim. Ama o bana FaceTime'dan aradı.

"Selam Gia." Kee kıkırdadı. "Ne yapıyorsun, neden sadece iç çamaşırınla beni arıyorsun?"

Onun neşeli, coşkulu sesini duyunca, hiç kendime yakışmayan bir şekilde davrandım.

Ağlamaya başladım.

"Oh, lanet olsun, Gia, ne oldu?"

Birkaç kelime söylemeyi başardım, ama bunlar benim için bile anlamsızdı ve ben bunları söylüyordum. Sonunda, telefonumu yatağa bıraktım, bir kutu mendil almak için kalktım, burnumu sildim ve gözlerimi sildim, sonra tekrar telefonumu aldım.

"Penn beni aldatıyor."

Kee'nin çenesi düştü, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir daha söyler misin?"

"O aldatici bir piç kurusu, ben de intikamımı aldım, şimdi de beni aldatici sanıp benden nefret ediyor ve ben de her şeyi yanlış mı yaptım diye düşünmeye başladım, ama en azından şimdilik Roberto'nun derslerini ödemeye devam edecek, bu da bir şey."

Bilinç akışı içimden dökülüyordu, kelimeler birbirine çarpıyordu. Kee, sanki bir çocuğu teselli ediyormuş gibi yatıştırıcı bir ses çıkardı, ki açıkçası, bu pek de yanlış sayılmazdı. Zaman geçtikçe, bu durumdan iyi bir şekilde çıkamadığım konusunda içimde bir kesinlik oluşmaya başladı. Bu, Penn'in ne kadar kötü görüldüğünü değiştirmede, ama Kee böyle bir şey yapmazdı. O, sakın ve soğukkanlı bir şekilde onun yaptıklarını yüzüne vurur ve onun büyük bir çukurdan çıkmaya çalışmasını izlerdi.

Ama ben Kee değildim. Ben bendim. Gianna Greene. Abartılı, açık sözlü,
Acel
eci. "Gia, benim için nefes al. Yavaşça. Şimdi baştan başla." Ve ben de
öyle yaptım.

Bölüm 28

Penn

Haklı olmak berbat bir şey.

Theo'nun yanında bir saniye daha kalamazdım. Kalbim kuru erik kadar küçülmüş, en temel işlevlerini bile yerine getiremez hale gelmişti. Sorular kafamda durmadan yankılanıyordu. Neden? Neden Gia başka bir adamı restoranıma getirip benim önümde onu sergilemişti ki, daha dün akşam idil bir akşam yemeği yemiştik ve o da benim kadar mutlu görünüyordu? Bir sorun olduğunu gösteren en ufak bir işaret bile almamıştım.

Tabii, geceyi onun evinde geçirmemiştim ya da onu benim evime davet etmemiştim, ama Oliver Ellis ile anlaşmada ilerleme kaydettikten sonra, hemen harekete geçmenin önemli olduğunu düşünmüştüm.

Bu olamazdı.

Bu olayda ilk bakışta anlaşılmayacak daha fazla şey vardı, ama ben farkında olmadan bir şey yapmış olsam bile, Gia yine de başka bir adamı *benim* lanet restoranıma getirmiş ve onun ellerini üzerine koymasına izin vermişti. Orada oturmuş, öpüşmüş, dokunmuş, birbirlerine aşk dolu bakışlar atmışlardı.

Aramızda bir şey olduğunu sanıyordum. Ona aşıktım.

Düzeltilme. Ona aşığım.

Kalbim biraz daha burkuldu. İşte bu yüzden, bir kadına asla yaklaşmamaya karar vermiştim. Sandrine cuma gecesi bana aşkın harika olduğunu söylemiş olabilir, ama öyle değildi. Kendini tamamen bir başkasına teslim etmek, ona sana karşı kullanabileceği bir güç vermekti.

Gia bu gücü bana karşı kullanmıştı ve bundan kurtulabileceğimden emin değildim.

Eşyalarımı topladım ve Pierre'e ve bana sempatiyle başını eğen garsondan birine veda ettim, ama bu pek iyi karşılanmadı. Benim somurtkan bakışım karşısında, çenesini göğsüne gömerek aceleyle uzaklaştı. Akıllıca bir hareket.

Penthouse'um onun kokusuyla doluydu ve burayı yakıp kül etmek istedim. O, buraya getirdiğim ilk kadındı ve sonuncusu da olacaktı. Yarın bir temizlik şirketi çağırıp burayı baştan aşağı temizletip onun izlerini sildirecektim.

Ne yazık ki bunu zihnime, kalbime ve bedenime yapamazlardı.

Onu özlüyordum, ama bana geri dönmem için yalvarsa bile, bunu yapamazdım.

Şimdi olmaz.

Ama lanet olsun, onu bu şekilde davranmaya iten şeyin ne olduğunu bilmeyi isterdim. Gia bir paradokstu, önce davranıp sonra düşünen, geveze, cesur, eğlenceli ve şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks olan, ruhumun derinliklerinde hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi umduğum bir kadındı.

Ve bana böyle davranmıştı.

Acı öfkeye dönüştü, içimden bir sel akıyordu, durdurulması imkansız, akıntısı çok güçlü bir sel.

Kırıldım.

Tabaklar mermer zemine çarparak parçalandı, bardaklar kırıldı ve geriye sadece parçalar kaldı. Yumruğumu duvara, mutfak tezgahına vurdum. Saçımı çekip köklerinden kopardım. Bağırdım, küfrettim ve... lanet olsun... ağladım. Boğazım kuruyana ve gözlerim kuruyana kadar ağladım, akacak gözyaşım kalmadı, umursayacak halim kalmadı, önemsenecek kalbim kalmadı.

Yere çöktüm, yarattığım dağınıklığın ortasında, felç olmuş, vücudum uyuşmuş, zihnim kapanmış. Orada ne kadar oturduğumu hatırlamıyorum, ama bir yerden bir telefon çaldı. Kesildi ve tekrar çaldı, sonra tekrar. Ve tekrar. Bir şekilde, kendimi ayağa kaldırmak için güç buldum, kırık tabak ve bardakların üzerinde yürüdüm ve cep telefonumu aradım.

Sesli mesaj devreye girmeden önce Ash'in adı ekranda belirdi. Hemen ardından telefon tekrar çaldı.

"Ash." Sesim, sanki arka arkaya yüz sigara içmişim gibi kısılmıştı. "Ne..."

"Gia'yı aldattın!" diye bağırdı. "Ne oluyor, Penn? Nasıl yaparsın? Senin bir çapkın olduğunu hep biliyordum, ama Gia'da kendine çok benzeyen, ruh ikizin olduğunu, bunu mahvedemeyeceğini düşünmeye, *ummaya* cesaret ettim. Kingcaid'ler aldatmaz. Gururun nerede?"

Onun bu öfkeli konuşması o kadar karakterine aykırı ve o kadar şok ediciydi ki, parçaları bir araya getirmem, Gia'nın aldatan taraf olmasına rağmen onun *beni* aldatmakla suçladığını anlamam biraz zaman aldı. Onun bana yaptıklarını ya da en büyük ağabeyimin hakaretlerini hak edecek hiçbir şey yapmamıştım.

"Dur. Sen ne diyorsun sen?"

"Gia, Kiana'yı aradı. Bir saatten fazla telefonda konuştular. Gia çok üzgün ve kalbi kırık. Kiana bana Gia'yı hiç böyle görmediğini söyledi.

Gia'yı onun kadar iyi tanımıyorum, ama onun abartılı davranışlara başvuran biri olmadığını ben bile biliyorum. O yüzden tekrar soruyorum, ne *halt* ediyorsun sen?"

"Ben-ben..." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Her şeyi yanlış anladın Ash.

Gia..."

Ash burnunu çekti. "Konuyu saptırma. Sarışın kim?" "Ne sarışını?"

"Gia'nın senin dairenizde gördüğü sarışın. Sarılıp aşkını itiraf ettiğin sarışın."

Gerçek, golf topu büyüklüğünde büyük dolu taneleri gibi üzerime yağdı. Oturduğumu hatırlamıyordum ama kendimi yine yerde buldum, telefonumu kırılacağını düşünecek kadar sıkı tutuyordum.

Gia beni Sandrine ile görmüş ve tamamen yanlış sonuçlara varmıştı. Onu suçlamıyordum. Durum tersine olsaydı, ben de onunla aynı sonuca varırdım. Serbest elimle enseme tuttum. Sandrine beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmış, Kyle ile benim evimden çok uzak olmayan bir yer bulduklarını heyecanla anlatmıştı. Gia ile öğle yemeği randevum olduğunu düşünerek onu oradan aceleyle çıkarmıştım, ama Gia'nın gelmesine daha yarım saat vardı. Ve o *hiçbir zaman* erken gelmezdi. Hiçbir şey için.

Neden şimdi? Neden bu sefer?

Sandrine'in yakında benim mahalleme taşınacağı haberi beni harekete geçirdi. Öğle yemeğinde Gia'ya her şeyi anlatmayı planlamıştım. Theo'yu, onun ölümündeki rolümü, Sandrine ve Corabelle'i ve benim için ne kadar özel olduklarını, onun da benim gibi onların hayatlarının bir parçası olmasını istediğimi.

Onu sevdiğimi söylemeyi planlamıştım.

Ve şimdi... her şey paramparça olmuştu, ayaklarımın dibine dağılmış, mutfakımın zeminine saçılmış tabaklar gibi kırılmıştı.

Gia beni Sandrine ile görmüş ve intikamını almıştı. Grand Cayman'a giden uçakta yaptığımız konuşma aklıma geldi, erkek arkadaşını aldatırken yakaladıktan sonra onun dairesine çürümüş balık bağırsakları bırakan kadın hakkındaki makaleyi okuduğunu söylemişti. Ona böyle korkunç bir şey yapar mıydın diye sormuştum, o da biri onu aldatırsa çok daha kötüsünü yapacağını söylemişti.

Ve yaptı da.

Bu gece Theo'nun restoranına getirdiği adamın onun için bir anlamı olup olmadığını ya da bana soğuk bir intikam almak için bir oyun olup olmadığını bilmiyordum, ama nedeni ne olursa olsun, önemi yoktu.

Gia yanlış anladığı bir şey görmüş ve normal bir insan gibi konuyu benimle konuşmak yerine, müşterilerimin ve çalışanlarımın önünde, benim restoranımda, başka bir erkeğe dokunup onu pererek beni küçük düşürmüştü.

Roberto'nun derslerine yeni başlamışken, onun derslerine para vermeyi kesecek kadar kalpsiz olduğumu düşünmüştü.

Onu aldatabileceğime inanmıştı. Sonuncu düşünce en acı verici olanıydı.

"Kimse," diye mırıldandım Ash'e. "Sarışın kimse değil."

Ona cevap verme şansı vermeden telefonu kapattım ve hemen telefonumu kapattım. Yorgunluktan bitkin bir halde ayağa kalktım. Mutfağa, yaptığım dağınlıklığa bir göz attım ve kırık parçaları olduğu yerde bıraktım, hepsi pürüzlüydü, parçaları eksikti, bir araya getirmek imkansızdı.

Hayatımla ne kadar da benzer bir durumdu.

Yirmi yıllık bir viski şişesi aldım ve yatak odama sendeleyerek girdim. Önümüzdeki birkaç saati atlatmanın tek bir yolu vardı.

Sarhoş olmak.

Bir ses beni uyandırdı ve birdenbire doğrulduğumda, içtiğimi hayal meyal hatırladığım viski şişesi yataktan yuvarlandı ve yere düştü, içindeki likör halıma döküldü. Hayatım mahvoldu. Temizlik görevlilerinin bugün temizlemesi gereken bir şey daha.

Bunu halletmeliyim. Ne kadar çabuk başlarsa, son birkaç ayı o kadar çabuk geride bırakıp hayatıma devam edebilirim.

Ses tekrar duyuldu ve o zaman birinin penthouse'umun kapısını deli gibi yumrukladığını fark ettim. Asansörle buraya çıkmak için şifreye ihtiyaç olduğunu düşünürsek garipti.

Bu da, kim olursa olsun şifreyi bildiği anlamına geliyordu. Bu da, bir aile üyesi olduğu anlamına geliyordu.

İnleyerek, ayaklarımı yere indirdim ve kafamın iki yanını tutarak, kafatasımın içinde minik çekiçler çalışıyormuş gibi hissettim. Telefonuma baktım. Sabahın beşi otuz? Ne oluyor?

Ağzım terli bir spor ayakkabının içi gibi hissediyordu ve acilen duş almam gerekiyordu. Hoş olmayan ziyaretçiye görmezden gelmeyi düşündüm, ama annem ya da babam olabilirdi ve ne kadar yorganın altına girip dış dünyanın bir süre daha var olmadığını varsaymak istesem de, onları asla kapımda bekletmezdim.

Yine de, anne babamın şafak vakti habersizce gelmesi ilk kez olan bir şeydi.

Geçerken mutfaktaki yıkıma yan gözle baktım ve içimi yeni bir . Aşk, yaban arısı yuvasına gidip emilebilirdi.

Gözlerim bulanık bir şekilde kapıyı açtım. "Ash?"

Elinde bir gecelik çanta olan kardeşim yanımdan geçip gitti. Çantayı kanepenin yanına bıraktı ve sanki bir şey görmeyi bekliyormuş gibi gözleriyle penthouse'umu taradı... Ne görmeyi beklediğini bilmiyordum, ama kırık tabaklar ve kristal bardakların yarattığı kaos, kaşlarının alnına kadar yükselmesinden anladığım kadarıyla, beklediği şey değildi.

"Burada ne oldu lan?" Dönerek, endişeyle ağzının kenarlarını buruşturdu. "Penn?"

Sol omzumu kaldırdım ve dudaklarımı yana doğru kıvrıdım. "Biraz kendimi kaybettim."

Ash başını yana eğdi. "Siktir, kardeşim, mutfak nasıl mahvedeceğini iyi biliyorsun." Üç adım attı ve yanıma geldi. Kollarımı kavradı. "Konuş benimle."

"Burada ne işin var?" diye sordum, onun sorusunu geçiştirerek. Konuşmak istemiyordum. Bir şişe viski daha açıp kendimi unutulmaya bırakmayı tercih ederdim.

"Dün geceki telefon görüşmemizin ardından endişelendim. Hemen jete atladım ve buraya geldim."

"Bu yüzden beni şafak vakti yataktan kaldırdın."

Ash saatine baktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Saati fark etmemişim bile."

Mutfağa doğru ağır adımlarla yürüdüm, çıplak ayaklarımla dikkatlice dağınıklığın içinden geçtim ve kahve makinesine uzandım. Viski, Ash gidene kadar beklemek zorunda kalacaktı. "İster misin?"

"Dur, ben yaparım." Beni kendi mutfağımdan dışarı çıkardı. "Ayağına bir şey giy, yoksa kendini kesersin." Beni kokladı. "Belki önce duş almalısın."

Dudaklarım gülümsedi. "Bu, koltuğumu söylemek için pasif-agresif yaklaşımın mı?"

"Hayır. Sana bunu söylemek isteseydim, doğrudan söyledim." Gülümsedi ve garip bir şekilde, kendimi daha iyi hissettim. "Şimdi git."

Duş aldıktan, tıraş olduktan ve yarım tüp diş macunu kullandıktan sonra, isteksizce insan ırkına yeniden katıldım. Ben yokken Ash kendini işe yarar hale getirmişti. Benim çöküşümün tüm izleri kaybolmuştu ve buharlı bir fincan siyah kahve beni bekliyordu. Onu aldım ve minnetle yudumladım.

"Temizlik yapmana gerek yoktu. Biraz sonra temizlik şirketi gelecek." Kafamı salladım. "Yani, biraz sonra temizlik şirketini arayacağım."

Ash oturma odasını işaret etti. "Oturalım mı?"

Bu, Ash'in "Kıçını o koltuğa koy ve işkence taktikleri uygulamaya başlamadan önce dökül" demek için kullandığı bir ifadeydi. En sevdiğim, bol dolgulu koltuğuma doğru yuvarlandım ve içine gömüldüm. Koltuğum beni kocaman bir kucaklama gibi sardı. Neyse ki, bu koltukta Gia'yı sikmemiştim. Aksi takdirde, koltuğu atmak zorunda kalırdım ve bu da acı çekeceğim bir şey daha olurdu.

Sessizlik sonbahar sisi gibi havada asılı kalmıştı. Ash'in gözlerinin üzerimde olduğunu fark ederek kahvemi kucakladım. Pencereden dışarı bakmaya karar verdim. Ufukta bir ışık şeridi belirdi, yaklaşan şafağın işareti.

"O kim, Penn?"

Ona gözlerimi diktim, dişlerimle dudağımı ısırdım. "Gia'yı hiç aldatmadım."

"Benim sorduğum bu değildi."

Tanrım, bu benim en kötü kabusumdu. Üç yıldan fazla bir süredir bu sırrı saklamıştım, utanç, suçluluk ve nefret içimi kemiriyordu, ailemin gözünde nasıl değişeceğimden korkuyordum, bir adamı öldürdüğümü bilselerdi. Ya da Sandrine'in dediği gibi. O kadın büyük bir kalbe sahipti, benim hak ettiğimden daha büyük.

Bazen, onun bakış açısına yaklaşıyordum. Bir saniye için, sorumlu olmadığımı, telefonuma bakmasaydım da sarhoş sürücünün bize çarpacağını inanmaya cesaret ediyordum. Ama bu hiç uzun sürmüyordu. Eski inançlarım her zaman geri geliyordu, çoğu zaman eskisinden daha güçlü olarak.

Yutkundum, dilim dudaklarımı ıslattı. Bu hikayenin bir başlangıcı yoktu, sadece korkunç, karmaşık bir ortası ve dehşet verici bir sonu vardı.

"Adı Sandrine," diye başladım, bakışlarımı başka yöne çevirerek. Başka türlü yapamazdım. "En iyi arkadaşım Theo ile evliydi."

"Theo mu?" Ash'in sesindeki şaşkınlığı, büyük sürprizi duydum. "O, üniversitede tanıştığın adam değil miydi? Yıllardır ondan bahsettiğini duymamıştım."

"Çünkü o öldü." Göğsümdeki hava buharlaşarak beni boşlukta bıraktı. İtiraf ederken Ash'in gözlerinin içine bakmak zorundaydım. Ve öyle yaptım. Başımı kaldırdım ve hayatım boyunca babamla birlikte hayranlık duyduğum kardeşimle göz göze geldim. "Ve bu benim hatam. Onu ben öldürdüm."

Ash'in gözleri parladı. Dikleşti, parmakları kahve fincanını sıktı. "Onu öldürdün de ne demek?"

"Aynen öyle." Elimi ağzıma götürdüm ve titrek elim düşürmeden önce kendi kahve fincanımı masaya koydum. "Neredeyse üç buçuk yıl önce, bazı arkadaşlarımızla buluşmak için kuzeye gidiyorduk. Ben sürücü koltuğundaydım, Theo ise yolcu koltuğundaydı." Gözlerimi kapattım. Kazadan hemen önceki anları hatırlamak zordu. Doktorlar bunun beynin kendini koruma yöntemi olduğunu söylemişlerdi. "Telefonum çaldı. Bir saniye için aşağı baktım ve bu yeterli oldu."

"Arabanın kontrolünü kaybettin mi?"

Başımı salladım. "Başka bir araç bize çarptı. Arabamın yolcu tarafı en büyük darbeyi aldı. O benim kollarımda öldü." Gözlerim yaşlarla doldu. Birkaç kez gözlerimi kırptım ve yaşlar kayboldu. "Ona Sandrine ve küçük kızı Corabelle'e bakacağıma söz verdim ve sözümü tuttum."

Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım, atlattığımı sandığım akşamdan kalma hali geri dönmüştü. Ya da belki de bugünden sonra kardeşimin bana bir daha eskisi gibi bakmayacağını bilmemin verdiği stresten kaynaklanıyordu.

"Gia'yı asla aldatmadım," diye tekrarlardım. "Beni Sandrine ile gördü ve hemen sonuca vardı."

"Yani Gia Sandrine'den haberdar değil mi?"

"Hayır." Dudaklarımı ovuşturdum. "Kimse bilmiyor. Ve ben de öyle kalmasını istiyordum."

"Ama neden?"

Sesi çok şaşkın geliyordu, bu da beni şaşırttı. Nedeni oldukça açıktı.

"Neden bunu Gia'dan, ailenden, benden sakladın?"

"Herkesin senin bir katil olduğunu bilmesini ister miydin?" "Penn, Tanrı aşkına, bu bir kazaydı."

"Hayır." Dişlerimi sıktım. "Kaza değildi. Telefonuma bakmasaydım, bir şeyler yapabilirdim. Direksiyonu kırıp fren yapabilir ya da hızlanabilirdim. Onu kurtarabilirdim."

Ash alnını ovuşturdu. "Peki ya diğer sürücü? Yaralandı mı?"

Ben kakhaha attım. "Hayır. Sarhoştı ama yaralanmamıştı." "Sarhoş mu? Sarhoş bir sürücü sana çarptı mı?"

"Evet."

"O zaman gerçekten şaşkınım, Penn. Sen kurbandın, fail değildin."

"Yola bakmıyordum. O bir saniye boyunca, Ash, dikkatimi vermiyordum."

"Tanrım, Penn." Ash ayağa kalktı ve koltuğun koluna oturdu. Omzumu kavradı ve sıktı. "Ve bu suçluluk duygusunu üç yıldan fazla bir süredir tek başına mı taşıyorsun?"

"Yalnız değil. Sandrine ve Corabelle vardı."

"Aranızda romantik bir şey yok mu?"

"Hayır! Lanet olsun, Ash. O benim en iyi arkadaşımın dul eşi. Benim için bir kardeş gibidir. Ayrıca başka biriyle tanıştı. Dün buraya bunun için gelmişti. Bana, yeni sevgilisiyle buraya yakın bir yer kiraladıklarını söylemek için uğramıştı. Şu anda Boston'da yaşıyor."

Yine sessizlik çöktü ve kardeşimin gözlerine baktığımda, ifadesini okuyamadım.

"Bir şey söyle."

"İki şeyin olması gerekiyor, Penn. Kontrolün dışında olan bir şey için suçluluk duymayı bırakmalısın ve Gia'ya söylemelisin."

Suçluluk... Evet, bu konuda çalışıyordum, ancak Ash'e anlatmak, uzun süredir taşıdığım bu yükü hafifletmeme yardımcı olmuştu. Ama Gia...

"Gia'ya söylemenin ne anlamı var? Biz bittik."

"Bu bir yanlış anlaşılmaydı, Penn."

"Hayır, değildi. Bana Sandrine'i sorabilirdi. Bunun yerine, beni küçük düşürmeyi ve hakkımda en kötüsünü düşünmeyi tercih etti." Kafamı salladım. "Bana kendimi açıklamama fırsat bile vermeden, hemen benim bir aldatıcı olduğum sonucuna varan bir kadınla bir gelecek olamaz."

"Penn..."

"Hayır, Ash. Gia kendi yatağını yaptı, şimdi de o yatakta yatmak zorunda kalacak.

Yalnız başına."

Bölüm 29

Gia

En iyi arkadaşlar en zor gerçekleri söyler, ama dinlemeye değer.

Uyanıp işsiz olduğunu fark etmek haftaya başlamak için en iyi yol değildir, ama işsiz kalmanın sebebi kendi aptallığınsa, durum çok daha kötü hale gelir. Bu sabah uyandığımda Penn'in yanımda olduğunu ve tüm bunların Dallas/Bobby Ewing anlarını anımsatan korkunç bir rüya olduğunu fark edeceğimi ummuştum.

Evet, seksenlerin klişe TV dizilerinin hayranıyım. Beni dava edin.

Bunun yerine, kalbimde bir acı ve kafamda pişmanlıklarla tek başıma uyandım. Bu sefer "Gia düşünmeden hareket eder" senaryosunda kendimi aştım ve Penn'in derinden incinmiş ifadesini düşündükçe, o kadın her kimse, onun sevgilisi olmadığına dair içimde bir his uyandı. Bu inancımı dayandırabileceğim tek ölçüt, benim için fazla mantıklı gelen iç monologumdu.

Penn'in Grand Cayman'a giden uçakta yaptığı yorum aklıma geldi. "*Bir erkeğin neden aldattığını anlayamıyorum. Yani, artık o kadına ilgi duymuyorsan, ona söyle yeter. İşleri uzatmanın bir anlamı yok.*"

Şimdiye kadar Kee Asher'a söylemiş olmalıydı ve şüphesiz Asher Penn'i aramış olmalıydı. Onu sarışınla gördüğümü biliyordu, ama kendini açıklamak için beni aramamıştı. Belki de sonunda gizli bir şeyler dönüyordu.

Ah! Bu sürekli iyi adam/kötü adam gelip gitmesi beni delirtiyordu. Saat 7:05 gibi, günün en uygunsuz saatinde olmasına rağmen, yorganı geri attım ve küçük mutfağıma doğru yürüdüm. Çaresizlik bastırdığında, tek bir çare vardı.

Yemek.

Bol bol yemek.

Otuz dakika sonra, tereyağlı krep ve ekstra akçaağaç şurubu ile servis edilen akçaağaç pastırmasının önünde oturuyordum. İlk çatal dolusu yemeği ağzıma attığımda biri kapıyı çaldı.

Bu saatte mi? Kurye olamazdı çünkü bir şey beklemiyordum. *Tanrım. Ya Penn ise?* Çatalımı düşürdüm, banyoya koşarak kuş yuvası gibi dağınık saçlarımı düzelttim, geceliğimin üst kısmını aşağı çekerek göğüslerimi tamamen ortaya çıkardım ve kapıyı açmak için koştum.

Penn değildi. Kee'ydi.

"Güzel göğüsler," diye selamladı beni ve sonra nefes alamayana kadar bana sarıldı.

Onu kendimden uzaklaştırmayı başardım. "Burada ne işin var?"

"Dün geceki konuşmamızdan sonra, bir saniye bile düşünmeden uçağa atlayıp New York'a gelmeyeceğimi mi sandın? Sen benim en iyi arkadaşısın ve bana ihtiyacın var, o yüzden..." O reverans yaptı. "Ta-da!"

"Tanrım, seni özledim." Onu içeri çekip, pancake yığınının işaret ettim. "Sanki geleceğini biliyormuşum gibi."

"Harika. Kreplerine bayılıyorum." Kee kendine bir tabak aldı, oturdu, iki krep koydu ve tüm tabağı akçaagaç şurubu ile ıslattı.

"Ash seninle mi?"

Kee başını salladı. Ağzı dolu olduğu için başka bir şey yapamıyordu. Yutkundu. "Mmm, evet, onun jetiyle buraya geldik." Kıkırdadı. "Hayat ne kadar da değişti, değil mi?"

Göğsüm sıkıştı. Gerçekten de öyle.

"Bebeğim, üzgünüm." Kee masanın üzerinden uzanıp elimi sıktı. "Ash bu sabah Penn'i görmeye gitti. Buraya gelmeden hemen önce beni aradı ve her şeyi anlattı." Yüzünde "kendini hazırla" ifadesi belirdi. "Penn sarışın kadınla aldatmadı, Gia."

"Bunu bilemezsin."

"Biliyorum. Ash'e her şeyi anlattı."

"Gerçekten mi?" Bir parça domuz pastırmasını ısırđım. "O zaman beni aydınlat."

Kee yüzünü buruşturdu. "Bu benim anlatmam gereken bir hikaye değil, ama sana güven, düşündüğün gibi değil."

"Oh, hayır." Elim havada salladım. "Bunu böyle bırakamazsın. Penn'in aldatan bir pislik olmadığına bu kadar eminsen, anlat bakalım."

"Bunu sana Penn'in anlatması gerekirdi."

Dramatik bir şekilde etrafa baktım. "Ama Penn burada değil, değil mi? O zaman bana sen anlatmak zorundasın."

"Şey..." Diye iç geçirdi. "Sanırım Penn Ash'e her şeyi anlattığına göre, artık her şey ortada."

"Ne?" diye homurdandım. "Bilmece gibi konuşmayı bırak da söyle." "Tamam."

Kee yarısı bitmiş kreplerini itti, sonra fikrini değiştirip tabağı tekrar kendine doğru çekti. Kreplerim insanlarda genellikle böyle bir etki yaratırdı. Artık yemekler, pantolonunu kapalı tutabilen erkeklerden daha nadirdi. Görünüşe göre.

"O kadın, en yakın arkadaşının dul eşi."

Başım geriye doğru sıçradı. Penn bana ölen en iyi arkadaşından bahsetmemişti. Ya da duldan. Ama yine de, tüm bu karmaşanın özü bu değil miydi? Bana hiçbir şey söylememişti. Ama bu, onların sevişmedikleri anlamına gelmezdi. Belki de ona hep aşıkta ve arkadaşı öldüğünde, yas tutan dul kadına yaklaşmış, ağlayabileceği bir omuz sunmuş ve sonra birdenbire, bam! Sevişmeye başlamışlardı. Penn'in itibarı benimkine benziyordu. Birlikte olmaya başlamadan önce, ikimiz de her gece aynı lanet köfteleri yemekten çeşitliliği tercih eden çapkınlardık.

Sorun şu ki, ben Penn'in köftelerine bağımlı hale gelmişim ve artık başka kimseninkini yemek istemiyordum.

"Ee? Onunla yatmadığını kim söyleyebilir? Dul olması, onun peşinden gitmesini engellemez."

"Ah, Gia." Kee, bir fare peynir parçasını kemirir gibi dudaklarını hızlı ve nazikçe ısırdı. Ellerini kucağında birbirine doladı. "Bunu yapmak hoşuma gitmiyor. Hiç hoşuma gitmiyor. Ama seni uyandırmanın tek yolu Penn'in öfkesini göze almaksa, o zaman yaparım. Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız ve senin inatçılığın, düşünmeden hareket etme eğilimin ve onun aptal sırrı, mükemmel bir aşk evliliğini mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Ağzımı açıp bizim aşk evliliği olmadığımızı, mükemmel ya da başka türlü olduğunu inkar etmek için konuşmaya başladığımda, elini kaldırdı.

"Sakin yapma. Sus ve dinle."

Sonra Penn'in arkadaşı Theo ile bir yolculuğa çıktığını, sarhoş bir sürücünün onlara çarptığını ve Theo'nun öldüğünü anlattı. Penn'in, diğer araba onların arabasına çarpmadan milisaniyeler önce telefonuna baktığı için kendini suçladığını, bu sırrı neredeyse üç buçuk yıl boyunca ailesinden sakladığını, bu süre boyunca arkadaşının karısı ve çocuğuna baktığını, ihtiyaçları olan her şeyi sağladığını, gerektiğinde duygusal destek verdiğini anlattı.

Aklım, Penn ile ilk tanıştığımız güne geri döndü. Sokakta Penn'e çarpmış ve üzerine taze sıkılmış portakal suyunu dökmüştüm. O gün

öfkelenmiş ve Instagram'a baktığım için bana bağırmıştı, ama ben Instagram'a bakmıyordum. Lorenzo'ya mesaj atıyordum, önüme bakmıyordum. Bu konuda bu kadar sinirli olmasına şaşmamalı. Her zaman, etrafındaki dünyadan çok telefonuna odaklanarak risk alan birini gördüğünde, bu onun içindeki bir tetikleyiciyi harekete geçiriyor ve onu o kader gününe geri götürüyordu.

Başımı ellerimin arasına aldım. Neden? Neden Penn'in beni aldattığına inanmak, bir an bile olsa başka bir açıklamayı düşünmekten daha kolay gelmişti? Hemen harekete geçmek benim için alışılmadık bir şey değildi, ama ona bir şans bile vermemiştim. Onu hemen suçlu ilan etmiş ve sonra hak etmediğim bir öfke adına çocukça bir intikam eylemi gerçekleştirmiştim.

"Tanrım." Başımı kaldırdım ve Kee'ye kasvetli bir şekilde baktım. "Neden ona o kadının kim olduğunu sormadım ki? Lorenzo zaten yeterince incinmişken, onu incitmek için neden tüm bu maskaralığa katlandım?"

"Psikolog değilim, ama nedenini biliyorum galiba."

"Çünkü ben hep böyle şeyler yaparım? Düşünmeden hareket ederim?"

"Evet, ama bu Penn'le tanıştığından beri yeni bir şey değil." Gülümsedi ve bu, kendime duyduğum nefretin keskinliğini azalttı. "Bence bunların hepsi Roberto'nun doğduğu zamana dayanıyor." Kaşlarım yukarı kalktı, ama Kee elini koluma koydu. "Beni dinle."

Çenemi kaldırdım, onun düşüncelerini merak ediyordum. Kee ve ben her zaman açık ve dürüst bir ilişki kurmuştuk ve duymak istemesen bile bana aklındaki ve kalbindeki her şeyi söyleyeceğini biliyordum.

"Bence, Roberto'nun özel ihtiyaçlarına odaklanmak için seni kendi haline bırakan anne babanın davranışı, kendini terk edilmiş ve yalnız hissetmene neden oldu. Onun doğumundan sonraki altı ayda sende meydana gelen değişimi hatırlıyorum. İlk başta, ekstra sorumluluğu, her beş dakikada bir nerede olduğunu, kiminle olduğunu, ödevlerini yapıp yapmadığını veya sınavlara nasıl hazırlandığını soran bir ebeveynin olmaması sevincini tadını çıkardın. Ancak bu coşku kısa sürede geçti ve kendini bir gencin hayatındaki kritik bir dönemde ebeveynlerinin rehberliğinden yoksun buldun."

"Hepsi doğru. Bazen kendimi yalnız hissettim, ama Roberto'nun onlara benim ihtiyacımdan daha fazla ihtiyacı vardı."

Kee başını salladı. "Hayır. Roberto'nun onlara ihtiyacı farklı bir şekilde vardı, ama onun ihtiyaçları seninkinden daha önemli değildi." İçini çekti. "Bak, aileni suçlamıyorum. Onları seviyorum, bunu biliyorsun, ve zor bir

Durumları farklı bir şekilde ele alabileceklerini sanmıyorum. Roberto çaresiz bir bebektir, sen ise on beş yaşındaydın ve onların gözünde neredeyse bir yetişkindin. Neden öyle davrandıklarını anlıyorum, ama bu, davranışlarının seni etkilediği gerçeğini değiştirmiyor."

"Ama bu, Penn'e neden öyle davrandığımı açıklamıyor. Neden ona onun kim olduğunu hiç sormadığımı."

"Açıklamıyor mu?" Kee başını eğdi. "Sen her zaman özgür ruhlu birisin, Gia. Dürüst, cesur, maceracı, açık sözlü." Gülümsedi. "Kendi cenazesine geç kalacak bir kadın."

"Keşke o gün Penn'in cenazesine geç kalmış olsaydım."

"Sonunda bir şeye erken gelip, bunun sana zarar vereceğini bilirdim."

Kıkırdadım. "Bu hala neden aceleci kararlar verdiğimi açıklamıyor."

"Çünkü kazanmak istedin, Gia. Eğer terk edilecek biri varsa, o kişinin sen değil Penn olmasını istedin. Yeterli olmadığın, ilgi ve sevgiye layık olmadığın korkularını ona yansıttın. Ya ona yaklaşıydın ve o başka biriyle görüştüğünü itiraf etseydi? Onun için yeterli olmadığın söylenirdi, tıpkı her zaman anne babanın ilgisini çekmek için yeterli olmadığını düşündüğün gibi. Senin çılgın 'bana bak' numaraların, tanınmak, kabul görmek, *fark edilmek* ihtiyacından kaynaklanıyor."

Her zaman rekabetçi bir insan oldum. Kazanmak benim için önemliydi, Penn için de öyle. Bu, ilişkimizin başlarında ortak noktamız olduğunu keşfettiğimiz şeylerden biriydi. Ama hiçbir zaman bağlantıyı kuramamıştım, neden bu kadar dramatik, rekabetçi ve agresif olduğumu hiç düşünmemiştim. Neden bunca yıldır ilişkilerin bir hata olduğuna ve erkeklerden erkeğe atlamanın çok daha eğlenceli olduğuna şiddetle inandığımı, oysa gerçekte tekrar terk edilme korkusuyla bağlanmaktan korktuğumu hiç düşünmemiştim.

Çatalımı kreplere batırıp, akçaagaç şurubuna batırdım. "Siktir. Ben bir terapistin rüyası gibiyim, değil mi?"

Kee koltuğundan kalktı ve sandalyesini masanın benim tarafıma çekti. Kolunu bana doladı ve başını omzuma yasladı.

"Sen harikasin ve seni seviyorum. Penn de öyle."

"Ha." Krepleri ağzıma tıktırdım. *Hmm, soğukken o kadar da lezzetli değiller. Bunu daha önce fark etmemiştim.* "Artık sevmiyorum."

"Birinizin hatası yüzünden aşk öylece yok olmaz. Tabii ki sana kızgın, ama sen açıklayınca anlayacaktır."

Umut göğsümü karıncalandırdı. "Öyle mi düşünüyorsun?"
Saçımı kulağımın arkasına koydu. "Biliyorum."

Bölüm 30

Gia

Hatalı olduğunu kabul etmek inanılmaz derecede rahatlatıcı ve beklenmedik bir şekilde tatmin edici.

Ağzım bir kova kum yutmuşum gibi kurumuş halde, Penn'in binasına doğru yola çıktım. Midem boşalmış gibiydi ve kalbim sağlıklı aralığın çok üzerinde atıyordu.

Çoğu insan özür dilemeyi zor bulur. Bunu inkar edenler yalancıdır. Ama benim kadar büyük bir hata yaptığınızda, özür dilediğiniz kişinin bunu yüzünüze vurmasını beklersiniz ve bu da özür dilemeyi daha da zorlaştırır. Penn'in beni affetmesini ummaktan başka bir şey yapamazdım.

Asher bana bir iyilik yapıp asansörün şifresini mesajla göndermişti, bu sayede en azından Penn'in kapısına kadar gidebilecektim. Cevap vermeyebilirdi, ama denemem gerekiyordu. Asher, şifreye erişimi olan tek kişilerin aile üyeleri olduğu için muhtemelen cevap vereceğini söylemişti ve Penn "Kim o?" diye bağırırsa, ağzımı kapalı tutmamın iyi olacağını tavsiye etmişti.

Penn'in lobide beni görmemesi için güvenlik kameralarından kaçınmak için başımı eğdim. Sürpriz, oyunun adıydı, en beklemediği anda bir sürpriz saldırı. Yedek planım onu Theo'nun yerinde yakalamaktı, ancak suç mahalline geri dönüp af dilemek muhtemelen en iyi fikir değildi. Yedek planın yedeği, o dışarı çıkana kadar binasının karşısındaki caddede dolaşmak ve sonra üzerine atlamaktı.

Tanrım, sanki bir sapık gibiyim.

Asher'ın bana verdiği şifre mükemmel işledi ve birkaç saniye sonra kendimi Penn'in giriş holünde buldum. Göğsümdeki, bir korku filmi sahnesi gibi dışarı fırlamaya kararlı olan şeyi sakinleştirmek için birkaç kez derin nefes aldım. Cesaretimi kaybetmeden önce yumruğumu sıkıp Penn'in kapısını üç kez çaldım.

Onun cevap vermesini beklemek en zor kısımdı. Nefesim hızlı ve sığıdı, alnımda oldukça çirkin ter damlaları vardı

sürekli siliyordum ve sırt kaslarım o kadar gergindi ki, bir kiropraktörün beni düzeltmesi altı ay sürerdi.

Kapıdan kilidin döndüğü sesi geldi ve reddedilmeye hazır olarak kaskatı kesildim. Sadece bana kendi tarafımı anlatma şansı vermesini umuyordum. Fiyasko. Berbatlık. Her neyse.

Kapı açıldığında, Penn'in yüzünde şaşkınlık belirtisi bile yoktu. Çenesi sıkı sıkıya kapalıydı ve gözleri benim çok sevdiğim ışıltısını kaybetmişti. Bana bakışı, dünyanın yüzde doksan beşi soğuk bir telefon görüşmesini karşılarkenki bakışı gibiydi. Şüphe, "Ayaklarını kapıya sıkıştırmadan önce kapıyı kapatabilir miyim?" sorusuyla karışmıştı.

"Merhaba."

Tanrım. Eğer bu benim açılış hamlemse, şu anda yenilgiyi kabul etsem daha iyi olur.

"Girebilir miyim?"

Hiçbir gelişme yok.

"Meşgulüm."

İlk adımımı attım.

"En azından açıklamama izin vermek için beş dakikanı ayırabilir misin? Söylemek istediğim şeyi söyledikten sonra hemen gideceğime söz veriyorum."

"Bana cevap verme hakkı vermeden mi?" Kaşlarını kaldırdı.

Elimi burnumun altına sürdüm. *Çok klas, Gia.* "Öyle demek istemedim. Bana ne söylemek istiyorsan, dinleyeceğim."

"Ya sana hiçbir şey söylemek istemiyorsam? Ya dün gece söylemek istediğim her şeyi söyledimse?"

Yüzü sadece acıdan buruşmakla kalmadı. Acıya boğuldu. Onun acısı benim içimi bıçak gibi kesiyordu, ama bana umut verdi. Eğer umursamıyor olsaydı, yaptıklarım onu etkilemezdi.

Yaklaştım, ayaklarım onun dairesine girdi, göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyordu. Boğazında takılan nefes ve sevdiği parfümü koklarken genişleyen burun delikleri, iyimserliğimi daha da artırdı. Koluna dokunmayı göze aldım. O uzaklaşmadı.

"Penn, lütfen." Sesimi yumuşak ve esnek tuttum, gözlerimi birkaç derece aşağıya indirdim.

"Beş dakika."

Topuklarını döndürdü ve dairede ilerleyerek kahvaltılık barındaki tabureye oturdu. Yarısı bitmiş kahve fincanını aldı

ben gelmeden önce doldurmuş olmalısın ve dudaklarına götürdü, ben onun yanındaki tabureye otururken gözleri üzerimdeydi.

Derin bir nefes aldım. "Aldatmadığımı biliyorum."

O burun kıvırdı. "Ash'e her şeyi anlattığımı düşünürsek, bu pek de manşet haberi sayılmaz."

"Hayır." Vay canına. Bu düşündüğümde daha zordu.

"Yaptığım şey çocukça ve aptalcaydı." "Affedilemez" kelimesini kullanmaktan kaçındım. Ona katılma şansı vermek istemedim. "Bak, Penn, benim sorunlarım var. O kadar çok ki sayamıyorum bile. Matematik benim güçlü olduğum bir alan değil." Kısa bir gülümseme riskine girdim. "Mazeret uydurmuyorum, ama Roberto doğduğunda ve ailem onun tüm zorluklarını fark ettiğinde, boş zamanlarının her dakikasını ona adadılar. Onları suçlamıyorum. Neden beni değil de Roberto'yu seçtiklerini anlıyorum, ama bu beni terk edilmiş ve yalnız hissettirdi. Onların ilgisini arzuluyordum, ama herkese yetecek kadar yoktu, bu yüzden dünyayı umursamadan hayatı kolayca yaşayan, gerçeküstü bir karakter haline geldim. Ama içimde, hala anne ve babasına ihtiyaç duyan, bir kadının vücudunda yaşayan on beş yaşında bir çocuktum. Stratejimin sorunu, ailemin benim iyi olduğuma inanmasıydı. Yetenekli ve güçlü olduğuma." Omuz silktilim. "Bu da daha az ilgi görmeme neden oldu."

Penn kahve fincanına uzandı ve bana bir fincan doldurdu. Bunu iyi bir işaret olarak algıladım. Teşekkürlerimi mırıldandım, fincanın üstüne üfledim ve bir yudum aldım.

"Yıllar boyunca, terk edilme sorunum birkaç farklı boyuta ulaştı, hepsi de bu temel sorunla bağlantılıydı. Ben iri, cesur ve küstah biriyim ve Theo'nun evinde olanlar gibi dramatik şeyler yaparım. Kazanmak, birinci olmak, ilgi odağı olmak zorundayım çünkü bu benim *önemli olduğumu* gösterir."

Penn'de bir değişiklik gördüm, tavrında bir dönüşüm, yüz hatlarında bir yumuşama. Karnım kıpır kıpır oldu ve neredeyse nefesimi tutarak onun konuşmasını bekledim. Konuştu ve söylediklerinden hayal kırıklığına uğramadım.

"Sen önemlisin, Gia."

Bu üç basit kelimeyle tüm vücudum titredi. Bu iyimserlik dalgasının kopmasına izin vermek istemediğim için devam ettim.

"Geçen Cuma seni o kadınla kahve içerken gördüğümde, doğrudan sana o kadının kim olduğunu sormalıydım."

Kaşları havaya kalktı. "Bizi gördün mü?"

"Evet. Kulüpten çıkmıştım ve metroya dönüyordum."

"Kahretsin." Penn ensesini avuçladı. "Sana ondan bahsetmeliydim. Bahsetmek istedim. Ama bu..."

Onun özrünü kestim. "Hayır. Bu benim hatam. Benim sorumluluğum. Ailenden yıllarca sakladığın bu kadar acı verici bir şeyi bana neden anlatmadığını anlıyorum. Sana güvenmeliydim, ama her zamanki gibi, hemen sonuca atladım. Başka birini seçtiğine inanmak daha kolay geldi." Yüzümü buruşturdum. "Lorenzo ile olan tüm olay, itibarımı korumak, gururumu ve evet, egomu zedelenmeden bu durumdan çıkmaktı. Oraya ilk giren ben olduğum için kazandım."

Dudaklarını düzleştirirken ağzının etrafındaki deri gerildi. "O *seni öptü*, Gia. Benim restoranımın ortasında. Ellerini üstüne koydu. Anlıyorum, gerçekten, ama bu doğru değil."

"Beni öpmedi. Öpmüş gibi yaptı sadece." Amımı işaret ettim. "Yanlış ekipman. Lorenzo, geçen Cuma kulübe gittiğim adam. Hatırla, sana benim yerime sana oral seks yapmayı tercih ettiğini söylemiştim."

"Eski iş yerinden iş arkadaşın mı?"

"O." Yüzümü buruşturdum. "Onu suçlama. Onu buna zorladım ve o beni koruyor. Sana aldattığını söylediğimde, intikamımı almama yardım edeceğini söyledi. Harika bir adam. Onu seveceksin."

Penn'le konuşurken, sanki o beni çoktan affetmiş ve birlikte bir geleceğimiz varmış gibi davranmaya başlamıştım, oysa o bana bu olasılığı hiç ima etmemişti.

"Yaptığın şey hiç hoş değildi, Gia."

Çenemi göğsüme gömdüm, utanç kan damarlarıma, sinirlerime ve bağlarıma yapışan kalın bir katran gibiydi. "Biliyorum."

O kahvesinin son yudumunu içti, fincanını demlikten yeniden doldurdu. Benim kalbim ise göğsümün içinde kaybolmuş, her an onun evinden kovulacağımı bekliyordu. Jüri başkanı ayağa kalkıp kaderlerini belirlemeye hazır gibi, sanık gibi nefesimi tuttum.

"Ama ben de suçsuz değilim. Sana en başından Sandrine'den bahsetseydim, bu kadar aceleci bir sonuca varmazdın." Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "En azından klimama balık bağırsağı koymadın."

Umut ışığı içimi aydınlattı. Grand Cayman'a giden uçaktaki konuşmayı hatırlamıştı, ve aldatılan erkek arkadaşına, ona haksızlık eden kadın tarafından sunulan buz gibi intikamı.

"Öyle yapmayı planlamıştım, ama koku..." Elimini yüzümün önünde salladım. "Dayanamadım."

"Lanet olsun, Gia." Elini ensesine koydu. "Bir daha bana böyle bir şey yapma."

"Yapmayacağım. Asla."

Bana uzandı. "Buraya gel."

Neredeyse ağlayacaktım, ama dün gece Kee ile yaptığım konuşmadan sonra gözyaşlarım tükenmişti. Tabureden kalkıp, onun açılmış bacaklarının arasına girdim.

Penn avuçlarını yanaklarımın etrafına doladı. "Artık sır yok."

Beni öpmek için kendine çekti. Bir daha asla tadamayacağımı umduğum dudaklar benimkiler üzerinde dolaştı, dili araştırdı, keşfetti, sevdi. Nefes nefese ayrıldık. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

"Seni seviyorum, Kingcaid. Senden nefret ettiğim zamanlarda bile seni seviyordum." "İyi ki öyle, çünkü artık benden kurtulamazsın. Sonsuza kadar."

İnledim. "*Sonsuza kadar* sonsuza kadar değil mi?"

Gülümsedi ve ben eridim. O yaramaz gülümsemesiyle beni her zaman etkilerdi. "Evet. *Sonsuza kadar* sonsuza kadar."

"Düşüneceğim. Eğer benim için değerini gösterirsen." İşaret parmağımı dudağıma dokundurdum. "Sonuçta, Kee ve Asher'ın ortak bekarlığa veda partisini planlarken sana yeni bir menü hazırlamana yardım ettiğim için hala bana borçlusun. Sanırım şu anda o borcu tahsil etmek istiyorum."

"Düzenli orgazmlar mı?"

Başımı salladım. "Ama bu sadece başlangıç."

"Gerçekten mi?" Kollarını kavuşturdu. "Anlat bakalım."

"Beni yatağa götür, sana gösteririm." Elimi uzattım. "Kanıt pudingdedir, falan filan."

Penn aceleyle ayağa kalkarken tabureyi devirdi. Elimi görmezden geldi ve beni kucağına aldı, bir kolunu sırtıma doladı, diğerini dizlerimin altına soktu.

"Beni indir. Sırtını inciteceksin, o zaman bana ne faydan kalır?"

"Sus kadın. Öpecek dudaklar, keşfedecek kıvrımlar ve yiyecek amcıklar var

."

"Peki." Ben de geniş bir gülümsemeyle karşılık verdim, dişlerimi gösterip gözlerimi kısıtım gözlerimle. "Böyle söyleyince, reddedemem." Yatak odasını işaret ettim. "Seks mağarasına."

O güldü ve ben ona daha da aşık oldum.

"Seni seviyorum, Gianna Greene. Senin her bir küstah, cesur, atılgan yanını seviyorum. Beni deli etsen bile."

"Bir şey kesin, Kingcaid." Ona, seksin olmasını umduğum gibi sert ve hızlı bir öpücük kondurdum. "Hayatımız asla sıkıcı olmayacak."

Bölüm 31

Penn

**Barışma seksi en iyisidir, özellikle
de partiye oyuncaklar getirirsen.**

Gia'nın kıyafetlerini o kadar hızlı çıkardım ki eteğini yırttım. Gia'nın tarzına uygun olarak, o da benim gömleğimin iki yanını tutup açarak intikamını aldı ve düğmeler yatak odamın halısına saçıldı. Şansımın bu kadar hızlı değişmesi başımı döndürdü. Onun ihaneti kalbimi parçaladıktan sonra, ilişkimizin bittiğine gerçekten inanmıştım, ama yirmi dört saat geçmeden, işte buradaydık, çıplak, terli ve seks yapmak üzereydik.

Siktir, hayatımı seviyordum.

Ve onu seviyordum. Onun her kıvrımlı, yumuşak, esnek, harika santimini. İkimiz de aptal gibi davranmış, aptalca nedenlerle çok değerli bir şeyi riske atmıştık, ama şansımız yaver giderse, tüm aptallıklar geride kalacak ve birlikte uzun ve mutlu bir geleceğe bakabilecektik.

"Senin sikini seviyorum." Gia bana sırtarak baktı, gözlerinde baştan çıkarıcı bir ışıltı vardı.

Bacaklarını ayırdı. "Benim amım da öyle."

Gözlerim, onun beklediği gibi oraya kaydı. Ön sevişme olmadan benim için hazırды, parıldıyordu. Sert ve hızlı olmayı ne kadar istesem de, her anın tadını çıkarmaya niyetliydim. Birkaç saat önce, bir daha mutluluğu bulamayacağımı düşünerek umutsuzluğa kapılmıştım, ama şimdi mutlulukla doluydu, coşku içimi kaplamış, hüznü kovmuş, ışık ve neşeye yer açmıştı.

"Başka fikirlerim var." Ona göz kırptım ve yataktan indim. Giyinme odama doğru yürüdüm.

"Ya hemen buradan çık, Kingcaid, ya da kendim orgazm olacağım."

Kıkırdadım. Gia'nın ne istediğini ya da istemediğini asla merak etmek zorunda kalmayacaktım. Onu neyin tahrik ettiğini ya da soğuttuğunu. Onu sevdiği şekilde mi dokunduğumu, çok mu bastırdığımı ya da yeterince bastırmadığımı asla merak etmeyecektim. Bilmem gereken her şeyi bana söyleyecekti. Sormama bile gerek kalmayacaktı.

"Sabırlı ol, Greene." Aradığım şeyi buldum ve yatak odasına geri döndüm. Bir çift kelepçe ve klitoral emme stimülatörünü

yatağın üzerine attım. Geçen hafta sonu o işe gitmek için beni yalnız bıraktığında birkaç şey satın almıştım. Ona internette seks oyuncakları arayacağımı söylemiştim.

Ellerini işaret ettim ve o da bana uzattı, dudaklarında ateşli bir gülümseme vardı. Onu başucuma kelepçeledikten sonra, dizlerini ayırdım ve arasına girdim. "Bunun eğlenceli olacağını düşündüm. Ancak, dün gece restoranımda yaptığın numaradan ve asistanımın, benim aşağılayıcı utançımın nedenini öğrenmek isteyen yaklaşık otuz gazetecinin telefonlarına cevap vermek zorunda kaldığını bana mesajla bildirmesinden sonra, bununla sana işkence etmeye karar verdim." Kaşlarımı kaldırdım. "Grand Cayman'da sana yaptıklarım, bu eğlenceli küçük cihazın yapacaklarına kıyasla çocuk oyuncağı kalır."

"Dikkatli ol, Kingcaid. Orada da intikamımı aldım."

"Evet, ama sen zaten farklı bir intikam kartı oynadın. Şimdi intikam alma sırası bende."

Çevresine bol miktarda kayganlaştırıcı sürdüm, cihazı çalıştırdım ve onu serbest bıraktım. Gia nefesini tuttu, sonra dişlerinin arasından tısladı ve kelepçeleri çekmeye başladı. Bacaklarını kıvırdı, ben de üzerine oturarak onu sakinleştirdim. Böylece, en ufak bir rahatlama hissetmeden her titreşimi hissetmek zorunda kalacaktı.

"Tanrım, Penn. Lanet olsun, seni piç kurusu."

Onu yakından izleyerek güldüm. Gia'nın vücudunu neredeyse kendiminki kadar iyi tanıyordum ve o doruğa ulaştığında, oyuncağı çıkardım ve neredeyse ulaştığı orgazmı ona vermedim. Ben orgazmının geçmesini beklerken, o bana dişlerini gösterdi ve zaman geçirmek için iç uyluklarına daireler çizdi. Sonra tüm süreci tekrarladım. Tekrar tekrar, tekrar tekrar, ta ki bana orgazm olmasına izin vermem için yalvarana kadar.

"Beni sevmen gerek," diye inledi, başını bir yandan diğer yana sallayarak.

"Seni seviyorum." Oyuncağı bacaklarının arasına bıraktım ve eğilip dikleşmiş meme ucunu ağzıma aldım. Kalçalarını kaldırmaya çalıştı ama ben çok ağırdım.

"O zaman gelmeme
izin ver." "İzin
vereceğim."

"Ne zaman?" Yeni yağladığım emme ucunu onun

"Bana borcunu ödediğinde." Bacaklarından indim ve o hemen bacaklarını açarak bir tür rahatlama aradı. "Böyle devam edersen, bunu bütün gün uzatırım." Ona kötücül bir gülümseme attım. "Ve bütün gece de."

Hareketsiz
kaldı.

"Aferin
kızım."

Bu bana bir homurtu kazandırdı. "En beklemediğin anda borcumu ödeyeceğim." "Oh, Gia, bebeğim. Umarım ödersin."

Yağ şişesini aldım ve amına bolca sıktım, oyuncağı yeniden yağladım ve tekrar başladım. Kıvrımlı, ıslak rüya gibi vücudu terden parlıyordu, göğüsleri ağır ve yuvarlaktı, meme uçları elmas gibi mükemmeldi. Sikim seğirdi, harekete geçmeye hazırdı, ama bu benimle ilgili değildi. Bu onunla ilgiliydi.

Gia'yı tanıyordum.

Bana küfürler yağdırabilirdi, ama onu tahrik eden şey buydu. Sınırına kadar götürülüp sonra geri çekilmeyi seviyordu, vücudu tekrar tekrar zirveye ulaşip düşüyordu, tüm bu süre boyunca ödülün onu zihnini ve vücudunu farklı bir boyuta gönderecek türden bir orgazm olacağını biliyordu. Elbette, çoğu çift gibi biz de hızlı sevişmelerden zevk alıyorduk, ama dün gece onu sonsuza kadar kaybettiğime gerçekten inandıktan sonra, barışma seksimizi saatlerce uzatmayı planladım.

Buna
ihtiyacım
vardı. Ona
ihtiyacım
vardı.

Onun benim için her şey olduğunu, benim için birinci sırada olduğunu anlamasını sağlamam gerekiyordu.

Cinsel düzeyde *yeniden bağ kurmam* gerekiyordu çünkü Gia ve ben ikimiz de cinsel dürtüleri güçlü insanlardık ve bu şekilde birlikte olmak ikimiz için de önemliydi.

"Penn." Basıncı azaltan düğmeye bastığımda inledi. "Tanrım, lütfen. Ne istersen yaparım."

Kaşımı kaldırdım. "Her şeyi
mi?" "Her şeyi."

"Bana akçaagaç şurubu ile krep yapıp, onları göğüslerinden yememe izin verir misin?"

Boşalmaya çaresizce ihtiyaç duymasına rağmen, güldü. "Eğer istediğin buysa, seni tuhaf adam, o zaman evet. Sana yüzlerce tane yaparım."

"Hmm." Başımı eğdim. "Anlaştık." Bu işi yeterince uzattım. Ayrıca, karnına boşalmak üzereydim ve onun içine boşalmak, onu bana yakın tutmak, kalbinin benimkine karşı attığını hissetmek istiyordum. Onun eylemlerinin ve benim eylemlerimin geçici olarak kopardığı bağı yeniden kurmak için.

O boşalırken gözlerimi ondan ayıramadım. Gözlerini sıkıca kapattı, yüzünde mutluluk dolu bir ifade vardı, sanki cennete uçmuş ve yavaşça dünyaya geri dönmüş gibiydi. Oyunağı bir kenara attım ve başparmağımlı klitorisine bastırdım. Küçük yumru başlangıçta şiddetli bir şekilde bana doğru attı, sonra yavaşlayarak sadece küçük artçı sarsıntılar kaldı.

Zevkten sarhoş olmuş bir şekilde gözlerini yarı açtı. Ona uzandım ve kelepçeleri açıp kenara attım. Kısıtlamalarından kurtulan o, elini benim penisime doladı.

"Lütfen içime boşal," diye fısıldadı. "Sana yakın olmaya ihtiyacım var."

İlk kez gördüm. Hayattan büyük, cesur, küstah ve kendine güvenen bir kadında kırılğanlığı gördüm, ama bunca zaman boyunca, dış dünyaya göstermemek için her şeyi riske atarak gizlediğı bir yanı vardı.

Onu o kadar derinden seviyordum ki, fiziksel olarak acı veriyordu, duygularım doruğa çıktığında kalbimi sıkın bir tür kelepçe gibi. O bana kendini açtığında, gerçek Gia'yı görmeme izin verdiğinde, duygularım doruğa çıkmıştı.

"Seni yakaladım, bebeğim. Seni yakaladım."

Onu vücudumla sardım, bir elimi boynuna dolayarak onu kendime çektim. Penisimi hizaladım ve yavaşça, santim santim içine girdim. Tamamen girince, hareketsiz kaldım ve elimin tersiyle yanağını okşadım.

"İyi misin?"

O başını salladı. "Sen yanımda olduğun sürece, gayet iyiyim."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Çekildim ve tekrar içeri girdim, acele etmeden, yavaşça. Beni saran her santimini hissetmek istiyordum. "Seni çok seviyorum, Gia."

Beni kendine çekti, dudakları kulağıma değdi, dişleri kulak mememi ısırdı.

Bacaklarını belime doladı ve yukarı doğru itti. "Elinden gelen her şeyi bana ver, Kingcaid."

Orgazmımı geciktirmek için tüm niyetlerim rüzgârda sonbahar yaprakları gibi dağıldı. Geriye doğru eğildim, kalçalarını kavradım ve ona sertçe girdim. O da göğüslerini tutup birbirine yaklaştırdı. Lanet olsun, bunu yapmasını çok seviyordum. Eğildim, iki meme ucunu aynı anda ağzıma aldım, cildindeki tuzu tattım.

Çok geçmeden, testislerim gerildi ve boşaldım. Yüzümü boynuna gömdüm, beş saniye sonra hatırlayamadığım anlaşılmaz şeyler mırıldandım, ama Gia bana bunu yapıyordu. Aklımı kaçırmamı sağlıyordu.

Vücudumu bir saniyeliğine ona bastırdım, sonra kalkıp yana yuvarlandım. Bitkin, çılgınca mutlu, yanımda yatan kadına yüzde yüz aşık.

"Penn?"

"Evet?"

"Beni sarar mısın?"

Onu döndürdüm, sırtını bana doğru çevirdim ve kaşık pozisyonuna geçtim. Ben, Penn Kingcaid, bir kadını kaşık pozisyonuna alıyordum. Benim kadını. Lanet olsun, hayat en beklemediğin anda sana sürprizler yapıyordu.

"Sana sarılacağım, bebeğim. Hayatımızın geri kalanında sana sarılacağım."

"Bana Sandrine'den bahset."

Bütün gün yatakta tembellik ettik, çoğunlukla seviştik, ama ara sıra da konuştuk. Gia, benim onunla bir ilişkim olduğunu düşündüğü kadın hakkında ilk kez soruyordu. Tanrım, hem benim hem de onun aptallığı yüzünden onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı düşündüğümde içim parçalanıyordu. İkimiz de birbirimiz kadar kötüyüydük.

Gia'nın ağız sulandıran raviolisini yedim. Makarna gibi basit bir şeyi nasıl cennetten bir dilim gibi lezzetli hale getirdiği benim için bir sır olarak kaldı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi."

"O oldukça havalı biridir. Onu seveceğini düşünüyorum." Başımı eğdim. "Theo'nun ölümündeki rolüm için beni affetti, bu da onun karakteri hakkında bilmen gereken her şeyi anlatıyor sanırım."

Gia'nın çatalı tıkırdadı, yemek masasından kalktı ve kucağıma oturdu.

"Penn, dur."

Saçımın birkaç telini kulağımın arkasına koydu — *kendime not: saçımı kestirmeliyim* — parmak uçları cildimde dans ediyor ve ensemden tüylerimi diken diken ediyordu.

"Senin suçun değildi."

"Sen orada değildin." Yanlış anlaşılabilir sözlerimi yumuşatmak için gülümsedim. "Bir şey yapabileceğimi, en azından etkiyi en aza indirecek bir önlem alabileceğimi"

en azından etkisini en aza indirecek bir önlem alabileceğimi hissini asla tamamen atlatabileceğimi sanmıyorum. Bu inanç benim bir parçam. Ama Ash ile konuşmak yardımcı oldu ve şimdi seninle konuşmak da biraz daha yardımcı oluyor."

"O zaman konuşmaya devam et. Benimle, Ash'le, bir terapistle. Ne kadar harika bir insan olduğunu görmene yardımcı olacak herkesle." Dudaklarıma hafifçe öptü. "Onunla tanışabilir miyim?"

"Tabii ki. Seninle tanışmak için can atıyor. Geçen Cuma sana onun hakkında her şeyi anlattım, ama o zaman bile, sana ondan bahsetmediğimi düşünerek, bu çelişkiyi nasıl çözeceğimi düşünüyordum." Ellerimi kalçalarına ve uyluklarına gezdirdim, bugün içinde kaç kez boşalmış olsam da, sikim yine de hareketleniyordu. "Corabelle ile de tanışmalısın. O benim vaftiz kızım ve onu çok seviyorum." Saçlarını omzunun üzerinden attım. "Çocuk istiyor musun?"

"Vay canına, Kingcaid." Gia'nın gözleri, ona özgü bir yaramazlıkla parıldayarak sırttı. "Hemen ağır konulara giriyorsun, ha?"

"Hayatın boyunca benimle birlikte olacağını düşünürsek, bu önemli bir soru." "Evet, çocuk istiyorum. Bir gün. Hayallerimi gerçekleştirdiğimde." Kollarımı iki yana açtım. "Zaten yaptım." Omzuma elini koydu. "Seni aptal."

"Suçluyum." Ciddi bir ifadeyle sordum. "Hayallerin neler?"

"Roberto ve aileme bakmak, bir gün kendi restoranımı açmak."

Omuzlarını silktilti. "Mutlu olmak, sevilmek ve olduğum gibi kabul edilmek."

"Ağzı bozuk, inatçı ve sinir bozucu mu?"

Dudaklarını düzleştirdi, ama gözlerindeki neşe onu ele verdi. "Güzel, harika bir şef, yatakta ateş topu."

Güldüm. "Karmaşık bir kadın, sen busun Gianna Greene."

"Bununla başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun? Tüm dramatik ihtişamımla?"

Kıçını sıktım. "Seninle başa çıkabilirim. Her bir santimiyle." "Bunu bir deneyelim." Kucağımdan indi ve elini uzattı.

El. "Ödeşme zamanı geldi, Kingcaid. Yalvarmaya hazırlan."

Bölüm 32

Gia

Şey... Bunu hiç beklemiyordum!

ENN: Greenwich'te buluşalım.

Ben: Bekle. Kristal küremi getireyim. Greenwich'in neresinde, seni pislik?

Penn: Tanrım, kadın. Sana adresi göndermem için bir dakika ver. Kıkırdadım. Penn ile mesajlaşarak atışmamızı çok seviyordum.

Ben: Muhtemelen bununla başlamalıydım. Ya da belki aynı mesaja koymalıydım?

Penn: Grrrr.

Ben: [salya akıtan yüz emoji] Homurdandığında bayılıyorum. Ben: Greenwich'te ne var ki?

Penn: Ben mi?

Ben: Sen gerçekten bir pisliksin.

Penn: Ben senin pisliğim. İşte adres.

Haritayı tıklayıp kaşlarımı çattım.

Ben: Burada ne var?

Penn: Yine... ben. Lobotomi mi oldun? Ben: Grrrr.

Penn: [salya akıtan yüz emoji] Homurdandığında bayılıyorum. Ben: Benim sözlerimi çalma.

Penn: [göz kırpan emoji] O güzel kıcını buraya getir, kadın.

Ben: Gerçek bir beyefendi Brooklyn'e gelip beni alırdı.

Penn: Ash senin en yakın arkadaşınla biraz

meşgul. Ben: [orta parmak emoji]

Birkaç saniye bekledim, ama cevap gelmeyince ceketimi alıp metroya doğru yola çıktım. Merakım beni dürttü. Greenwich'te benim varlığımı gerektiren ne olduğunu hiç bilmiyordum, ama Penn'i tanıyordum ve seviştikten ve barıştıktan sonraki üç hafta boyunca bana nasıl hediyeler yağdırdığını biliyordum, harika bir planı olduğunu tahmin ediyordum.

Otuz dakika sonra, metrodan çıktım ve caddeye doğru yola çıktım, birkaç dakikada bir durup Google haritalarını kontrol ederek yolumdan sapmadığımı kontrol ettim. Penn'i duvara yaslanmış, bir ayağı arkasındaki tuğlalara dayalı, telefonunda bir şeyler kaydırırken gördüm. Ona gizlice yaklaşıp sürpriz yapmaya çalıştım, ama sanki altıncı hissi varmış gibi, ona birkaç adım yaklaştığımda başını kaldırdı ve gülümsedi.

Telefonunu kot pantolonunun arka cebine koydu ve bana doğru yürüdü, kollarını belime doladı ve dudaklarını benim dudaklarıma çok kısa bir öpücükle değdirdi.

"Seni özledim."

"Bu sabah işe gitmeden önce beni gördün."

"Biliyorum. Ama yine de seni özledim. Bana taşınmayı düşündün mü?"

Penn geçen hafta sonu akşam yemeğinde bana bu bombayı patlatmıştı. Yemek masasının üzerinden, sadece onun penthouse'u ile lobiye birbirine bağlayan özel asansörün şifresinin yazılı olduğu laminasyonlu bir kart ve evine giriş sağlayan bir anahtar kartı kaydırmıştı. Şimdiye kadar ona bir cevap vermekten kaçınmışım ve Penn'in tarzına uygun olarak, bana zaman tanımayı kabul etmiş, sonra da her fırsatta bu konuyu gündeme getirmişti.

Gerçek şu ki, yarın, hatta bugün taşınabilirdim, ama onun için biraz uğraşmasını istiyordum. Bu beni pislik yapar mıydı? Muhtemelen. Umurumda mıydı? Hayır. Ayrıca, Penn beni yeterince tanıyordu ve oynadığım oyunu tahmin edebiliyordu, ve benimle birlikte oynamaktan memnundu. Her an teklifini geri çekmesini veya cevabım için bir tür zaman sınırlı talep getirmesini bekliyordum.

Biz böyleyiz. Biz karşılıklı atışmalar için yaşıyoruz. "Sana söyledim. Düşünüyorum."

Dudakları kıvrıldı. "Fazla düşünme. Tekliflerim bol."

Ben burnumdan soludum. "Bunu söyleyen adam, beni evine götürdüğü ilk kadın olduğumu itiraf eden adam."

"Bu, başka seçeneklerim olmadığı anlamına gelmez."

"Kimse sana katlanmaz. İç çamaşırlarını yatak odasının her yerine nasıl dağıttığını gördüm."

"Çünkü onları benden o kadar hızlı çıkarıyorsun ki, çamaşır sepetine atacak vaktim olmuyor."

Hiç doyamayacağım adamdan bir öpücük daha çalarak güldüm. "Burada ne yaptığımızı söyleyecek misin?" Yerli halk ve turistlerle dolu kalabalık caddeye göz gezdirdim. "Öğle yemeği için biraz erken."

"Öğle yemeği için burada değiliz."

"Tamam. Öyleyse?" Ellerimle devam etmesini işaret ettim.

Penn ceketinin iç cebine uzandı ve bir anahtar takımı çıkardı. Başını eğerek onu takip etmemi işaret etti, sonra caddeden aşağı doğru ilerleyerek mavi bir kapının önünde durdu. Kaşlarımı çatarak cepheye baktım. Büyük bir yerdi. Biraz bakımsızdı.

Penn kapıyı açtı ve elimi tuttu. "Hadi gel, güzelim."

Beni basamaktan yukarı çekti ve kapının hemen içindeki ışığı yaktı. Bir örümcek kaçarak karanlık bir köşeye saklandı. Neyse ki örümceklerden korkmuyordum. Aksi takdirde Penn iştme yetisini kaybedebilirdi. Bu geniş mekanı kavramam birkaç saniye sürdü. Soyulmuş boyları, çiziklerle dolu şevron desenli meşe döşemeyi, uzak duvardaki solmuş Manhattan silüeti resmini gözden geçirdim.

"Bu ne?"

Penn beni bıraktı ve odanın içine doğru ilerledi. Kollarını genişçe açtı. "Yeni restoranın. Ya da biraz elden geçirildikten sonra yeni restoranın olacak yer."

Ağzım açık kaldı. Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, sözleri tam olarak kafamda yankılanmıyordu. "Restoran" dediğine yemin edebilirim.

"Ben... ben." Kafamı salladım. "Ne dedin sen?"

"Bu senin. Ben aldım ve sen küstahça ağzını açıp bağımsızlık ve kendi yolunu çizmek istediğin gibi saçmalıkları söylemeden önce, bunun bir borç olduğunu bil. Ne kadar gururlu olduğunu biliyorum, ama hepimiz ara sıra yardıma ihtiyaç duyarız ve ben de sana yardım ediyorum."

"Bacak üstüne oturmaktan farklı bir değişiklik," diye cevap verdim. *Şoktan olmalı.*

Penn kahkahayı bastı. "Tanrım, seni seviyorum."

Elimi tuttu ve beni, aynı büyüklükte başka bir odaya açılan bir kapıdan geçirdi. O büyük odadan birkaç küçük oda da açılıyordu. Aklım olasılıklarla dolmaya başladı.

Bu duvarı yık. Buraya, yemek yiyenlerin şeflerin yemek pişirmesini izleyebileceği açık bir mutfak, şık tuvaletler, büyük bir kiler, rahat kabinler ve samimi bir aydınlatma ekle.

Tanrım, bu harika olabilir.

Gözlerim yaşardı. Penn'e sırtımı dönüp gözyaşlarımı sildim. Onunla tanışmadan önce, bir gün kendi restoranımı açmayı hayal ediyordum, ama Penn'in sikini yutmamdan daha hızlı para yutan bu tür bir işi yürütebilmek için otuzlu yaşlarımın sonlarına, hatta kırklı yaşlarımın başlarına gelmem gerektiğini düşünüyordum. Tabii ki bunu kendim için hayal etmiştim, ama aynı zamanda Roberto için de. Hem kendimin hem de onun geleceğini güvence altına almak için.

Ve şimdi, Penn bana bu hayali, beklediğimden yıllar önce gerçeğe dönüştürme şansı vermişti.

"Ağlıyor musun?"

"Hayır." Sesim kırıldı, lanet olsun, izinsiz bir hıçkırık çıktı.

"Gel buraya, bebeğim." Penn beni kollarına aldı ve başımın üstüne öptü. "Yapılacak çok iş var ve senin bunu halletmeni bekliyorum. Yeterince işim var zaten. Bütçe de ayarladım, her şeyi bedavaya alacağını sanma." Göz kırptı. "Avukatımla bir sözleşme hazırlattım, geri ödeme planını ve piyasa faizini içeriyor, ayrıca sen her kuruşunu ödeyene kadar bu yerin hisselerini bana veriyor."

Bu adam... beni tanıyordu. Hayırseverliğin beni hiç ilgilendirmediğini biliyordu. Kendime süper zengin bir erkek arkadaş bulmuş olabilirdim, ama başarı benim için ancak kendi çabamla elde ettiğimde anlamlıydı. Ama yardım... Penn'in bu jestini yüzüne karşı reddedebilecek kadar gururlu değildim. Bana bir kapı açmıştı ve ben de o kapıdan geçmeyi planlıyordum. Bana olan inancının karşılığını, çok çalışarak ve burayı büyük bir başarıya dönüştürerek ödeyecektim.

Ona sarıldım. "Kingcaid, sen bir efsanesin." Yüzünü öpücüklerle doldurdum. "Sana borcumu ödeyeceğim. Her kuruşunu. Söz veriyorum." Onu bıraktım ve yakında benim olacak yemek odasında dans etmeye başladım. Sonra gerçeklik yüzüme çarptı. Theo'nun yanında çalışırken bu projeyi nasıl yürütecektim? Çalışmam gerekiyordu. Paraya ihtiyacım vardı ve Penn'in yanına taşındığımda bile -çünkü, kabul edelim, kararımı çoktan vermiştim- ondan para almayı reddettim.

"Ne oldu?" "Bunu yapamam."

Penn'in gözleri şaşkınlıkla kırıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu yerin yenilenmesini ve yeni bir iş kurup başlatmakla ilgili tüm işleri yönetmek için gün içinde yeterli saat yok

iş i kurmak ve başlatmakla ilgili tüm iş leri halletmek ve Theo'nun iş yerindeki vardiyalarını yapmak için günün saatleri yetmiyor. Ya biri ya da diğ eri, ve çalışmam gerekiyor. Paraya ihtiyacım var."

"Gia." Penn'in iç çekiş i ayaklarının etrafından geldi. Parmağ ını kıvırdı, sonra yere doğru iş aret etti. "Buraya gel."

Zaten ne diyeceğ ini bildiğ im ve hayatımı finanse etme teklifini kabul edemeyeceğ imin de farkında olduğ um halde, ağır adımlarla yanına gittim. Yere baktım. Çenemi hafifçe çimdikledi.

"Bir gün, o gururun yüzünden tökezleyip bu güzel yüzünü parçalayacaksın."

"Yapma Penn. İlkelerimle dalga geçme."

"Öyle değ ilim." Yüzümü okş adı. "Biliyorsun, zengin bir ailede büyüdüğ ünde insanlara güvenmek zor oluyor. Her zaman o ş üphe var. Benim için mi, param için mi, bağlantılarım için mi, onlar için yapabileceklerim için mi buradalar? Ama seninle... Hiç böyle bir düş üncem olmadı. İliş kimiz ikimizin de beklediğ inden çok daha derin bir ş eye dönüşt üğ ünde bile, o ş üphe hiç gelmedi. Bana kalsaydı, sana dünyaları verirdim, ama senin kendi yerini kazanmak istediğ ini biliyorum ve buna çok saygı duyuyorum. *Sana* çok saygı duyuyorum."

Diş lerini alt dudağ ımın üzerinde gezdirdi ve boğ azımdan ihtiyaç dolu bir inilti çıktı.

"İkisini de yapabilirsin, Gia. Senin gibi, benim gibi hırslıysan, gün içinde fazladan saatler bulursun. Ama bu yaklaş ımın sorunu, her ş eyi tüketmesidir. Ve ben bencil bir piç im. Bizim için zaman istiyorum."

"Ben de istiyorum. Ve bunun aramıza girmesini istemiyorum. Yaptığın ş ey... Penn, bu harika ve ben burada boğ uluyorum, ama burayı aç ılış a hazır hale getirmek için gereken aylar boyunca senden geç inmek düş üncesi... Bunu yapamam."

Penn dudaklarını ovuşturdu, kaş ları iç e doğru ç öktü, derin düş üncelere daldı.

"Biliyorsun, benimle birlikte taş ınırsan kira masrafından kurtulursun. Böylece, o kadar fazla gelire ihtiyacın olmaz ve belki Theo'nun yerinde çalış tığın vardiyaları üç geceye indirebilirsin, bu da burayı yenilemek için ekstra zaman kazanmanı sağ lar."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "İstediğ ini elde etmek için her ş eyi denersin, değ il mi Kingcaid?"

Kıkırdadı ve beni kendine doğru ç ekti. "Her sabah bu vüc udun yanında uyanabileceksen her ş eyi yaparım." Beni öptü. "Ciddiyim ama. Böylece ikimiz de kazanırız."

"Vay canına... ikimiz de mi?"

"Buna uzlaşma denir, bebeğim."

"Uzlaşma, herkesin kaybetmesi demektir." Sırıttım. Bir zamanlar ikimiz de buna inanıyorduk. Artık değil.

"Ama işte buradayız, ikimiz de kazandık."

Bir an için ciddileştim. *Garip, biliyorum.* "Bu işe yarayabilir."

"İşe yarayacak. İşe yarar hale getireceğiz. Oh! Neredeyse unuttuyordum." Beni bıraktı ve diğer iki odadan birine koştu. Elinde bir tabela gibi görünen bir şey tutarak geri döndü.

"Bu sadece bir maket ve kolayca değiştirilebilir, ama..."

Onu bana doğru çevirdi ve ben gerçekten boğazım düğümlendi. Boğazım tıkanı, gözlerim yaşardı ve kalbim genişledi.

"Ah, Penn."

Bir tabela yaptırmıştı. *Gianna'nın İtalyan Mutfağı.*

Görüşüm bulanıklaşmış bir şekilde tabelayı ondan aldım. Bu, hayatım boyunca benim için yapılmış en düşünceli şeydi belki de. Kesinlikle en iyilerinden biriydi.

"Dediğim gibi, beğenmezsen, biz..."

"Bayıldım." Tabelayı duvara yaslayıp düşmeyeceğinden emin olduktan sonra kendimi Penn'e attım. "Bayıldım ve seni seviyorum."

"Yani taşınmaya evet mi diyorsun?"

Bunu saklamaya çalışsam da boğazımdan bir kahkaha çıktı. "Sen durdurulamazsın."

"Karşı konulmaz mı dedin?" Göğüslerimin arasına burnunu soktu.

"Burayı kutsamak ister misin?"

Yumuşak, memnun bir iç çekişle cevap verdim. "Asla sormayacağını sanmıştım."

Bölüm 33

Gia

Bazen rüyalar gerçek olur.

ALTIZ AY SONRA...

"Sence yeterince yemek var mı?" Zaten ağırlığından inleyen masaya bir tabak daha bruschetta koydum. "Yeterince yemek olmadığı için endişeleniyorum."

Penn belimden tutup beni kendine çekti. "Gia, nefes al, tamam mı? Kendine anevrizma falan yapacaksın. Manhattan'ın alt kısmını beslemeye yetecek kadar yemek var. O kadar çok artacak ki, evsiz barınaklarına da stoklayabileceğiz."

"Bu iyi bir fikir. Yararlı olabilecek bir şeyi israf etmek yazık olur." Penn'in kollarından kurtuldum ve mutfığa koştum. Lorenzo, kırk porsiyonluk tiramisu tatlısına son rötuşları yapıyordu. Taze pişmiş sarımsaklı grissini sepetine çenesiyle işaret etti.

"Hayatımı kurtardın!" Yanağına bir öpücük kondurdum. "Cidden, bugün sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

Lorenzo'yu *Gianna's Italian Kitchen'a* katılmaya ikna etmek için elimden geleni yaptım - hala kafamda bunu sindiremiyorum - ama Freddo yoluna devam etti ve Lorenzo benim önceki iş yerimde baş aşçı pozisyonunu kaptı. Onu suçlayamazdım. Bu onun için gerçek bir terfi idi ve tanıdığım neredeyse herkesten daha fazla hak ettiği bir terfi idi.

"Bugün büyük bir gün. Kaçırmak istemezdim."

"Hâlâ açık büfe tarzının doğru seçim olduğunu mu düşünüyorsun?" Bu konuda defalarca fikir değiştirdim ve Penn'i çılgına çevirdim. Sonunda, iki yumruğunu da sıkarak bana geldi ve bir el seçmemi söyledi. Sağ elini seçtim. İçinde, Penn'in düzgün el yazısıyla bir kağıda "büfe" yazıyordu. Adil bir mücadele için diğer elini de göstermesini istedim. Yazdığına gülerek baktım. "Oturarak yemek, yani Gia seks için çok yorgun olacak."

Hâlâ bir şekilde hile yaptığını düşünüyordum.

Son altı ay, yoğun bir faaliyet içinde geçti. Birçok kez, zamanında açılış yapamayacağımızdan endişelendim, ki bu çok kötü olurdu, çünkü Penn'in ailesinin yarısı benim büyük günümü kutlamak için New York'a gelmişti. Johannes bile gelmeyi kabul etmişti, ancak Penn onun gerçekten geleceğinden şüpheliydi. Umarım gelir. Her ne kadar düşünceli ve nadiren gülse de, ona karşı zaafım vardı.

Penn mutfığa kafasını uzattı. "Ailem, Ash ve Kiana da burada."

Çığlık attım, önlüğümü çıkarıp Lorenzo'ya attım ve yemek odasına koştum. Kee'ye atladım ve nefes alamayana kadar ona sarıldım. Onu bıraktım, Asher'ın yanağıma öpücüğünü kabul ettim ve sonra davranışımı "Nezaket" moduna geçirip Penn'in ailesini selamladım. Onlarla daha önce sadece iki kez karşılaşmıştım. Birincisi Kee'nin düğününde, ikincisi ise birkaç hafta önceydi ve Penn bana kendim gibi davranmamı söylemiş olsa da, onların henüz tam anlamıyla Gianna Greene deneyimine hazır olduklarından şüpheliydim.

"Bay Kingcaid, Bayan Kingcaid, gelmenize çok sevindim. Montlarınızı alayım."

Penn arkamda dururken kıkırdadı ve ben ayağımla ona tekme attım. Neyse ki, tekmem onun bacağına isabet etmedi.

Penn'in annesi bana sarıldı ve sıcak bir kucak verdi. "Seni tekrar görmek çok güzel. Ve burayı da." Elini sallayarak işaret etti. "Çok güzel. Büyük bir başarı olacağına eminim."

"Umarım öyle olur. Penn'e gözlerimin ötesinde borçluyum. Oğlun çok sert bir anlaşma yaptı."

Penn kolunu belime doladı, başparmağıyla kalçamı okşayarak beni sakinleştirmeye çalıştı. "Başka türlü olamazdı."

"Hayır, yapamazdım." Başımı omzuna yasladım ve annesinin yumuşak bir gülümsemesini yakaladım. *Sanırım onun onayını aldım. Tanrıya şükür.*

Diğer konuklar da gelmeye başladı ve o andan itibaren kendime ayıracak bir saniyem bile olmadı. Annemler ve Penn'in ailesi derin bir sohbete dalmışlardı ve benim harika, muhteşem, komik küçük kardeşim Roberto, odadaki herkesin kalbini çalmıştı. Hatta Johannes'in bile Roberto'nun söylediği bir şeye güldüğünü gördüm. Vay be, gülmek o adamı değiştirmiş. Daha sık denemeli.

"Gia."

Adımı duyunca döndüm. Gülümsedim ve yeni gelen kişiye sarıldım. "Gelebildiğine çok sevindim, Sandrine."

Penn bizi tanıştırdığı andan itibaren Sandrine ve ben çok iyi anlaştık. Kee ve benim beş yaşındayken anlaştığımız gibi, ve Kee her zaman en iyi arkadaşım olsa da, benimle aynı şehirde yaşayan yakın bir kadın arkadaşımın olması çok hoştu. Kızlar gecesi yapmak istediğimde arayabileceğim, Penn'in banyo zeminine çoraplarını bırakmasından şikayet etmek istediğimde arayabileceğim ya da kadınlar arasındaki ilişkiyi özel kılan milyonlarca başka konuda arayabileceğim biri.

"Geciktiğim için üzgünüm, ama Corabelle annesinin akşam dışarı çıkmasından hoşnut değildi. Uyuyana kadar onunla kalmamda ısrar etti. Zavallı Kyle. Onun iyiliği için, ben eve dönene kadar bu şekilde kalmasını umuyorum."

Kyle'ı çok severdim. Theo'yu tanımamıştım ama Kyle, Sandrine için mükemmel bir eş, gerçek bir hayat arkadaşıydı. Dördümüz düzenli olarak yemeğe ya da tiyatroya giderdik ve Penn ile Kyle'ın yakınlaşmasından Sandrine'in ne kadar rahatladığını biliyordum. Penn'in, kalbini verdiği iki erkeği sürekli karşılaştırıp Kyle'ın onun sevgisine layık olmadığına karar vereceğinden endişeleniyordu. Penn, Theo'nun ölümündeki suçluluğunu veya sorumluluğunu en son birkaç ay önce dile getirmişti ve ben bu konuyu hiç açmadım. Belki de o korkunç dönemi nihayet geride bırakmıştı. Umut etmekten başka bir şey yapamazdım.

"O halleder. Ve 'halleder' derken, seni arayıp hemen eve gelmeni söyleyeceğini kastediyorum."

O gülümsedi. "Amin, kardeşim."

Ona, ciddi bir darbe almış olan yiyecekleri gösterdim. Görünüşe göre, evsizler için pek bir şey kalmayacaktı. Etrafa bakındığımda, göğsüm gururla doldu. Yarın, genel halka açılacaktık ve asıl iş o zaman başlayacaktı. Önümüzdeki altı hafta için tüm rezervasyonlar doluydu ve bunun bir kısmının merak olduğunu düşünsem de, New York'un seçkinleri Penn Kingcaid'in kızının kendi restoranını nasıl işleteceğini merak ediyordu, ama bu benim için önemli değildi. Bir iş ilk başladığında tüm reklam iyi reklamdı ve ben titizlikle tasarladığım menüye, Penn'in değerli katkılarıyla işe aldığım personele ve yaratmak istediğim ambiyansa güveniyordum.

"Gia, tatlım." Annem kalabalığın arasından geçerek, geçtiği herkese özür dileyip gülümsüyordu. "Birazdan çıkacağız. Roberto yorgun ve sabah dokuzda Bayan Hunter ile randevusu var."

Bayan Hunter, son birkaç aydır kardeşimle harikalar yaratmıştı. Kardeşim, okul yılının en düşük notlarından

sınıfın en altından en üstüne yükseldi. Bu da Penn'in cömertliğine borçlu olduğum bir başka şeydi.

"Sorun değil anne. Geldiğin için çok mutluyum."

Annem babamı çağırdı. "Az önce babana, seninle ve başardıklarınla ne kadar gurur duyduğumuzu söylüyordum, değil mi Simon?"

Babamın gözleri parladı ve göğsünün biraz şiştiğine yemin edebilirim. "Seninle gurur duyuyoruz, canım. Zaten her zaman gurur duyduk."

Onun itirafına duyduğum şaşkınlığı gizleyemedim. Aklımda, ailemin başarılarımdan gurur duyduklarını söyledikleri başka bir anı aradım, ama aklıma tek bir tane bile gelmedi. Roberto doğmadan önce birkaç tane olabilir, ama aklıma bir tane bile gelmedi.

"Canım, sana hak ettiğin ilgiyi her zaman gösteremediğimizi biliyoruz, özellikle Roberto doğduktan sonra, ama senin bize ihtiyacın olmadığı çok açık." Etrafını işaret etti. "Bak neler başardın. Senin adına çok mutluyuz. Hayallerinin gerçek olmasına seviniyoruz. Sana mükemmel uyan iyi bir erkek bulduğuna seviniyoruz."

Mükemmel bir akşamı mahvetmek istemediğim için dudaklarımı ısırdım, ama bazen kendini tutmak yanlış bir yaklaşımdı. Şu an olduğu gibi.

"Ama sana ihtiyacım vardı anne. Ve sana da baba. Bazen kendimi çok yalnız hissediyordum. Terk edilmiş. Demir atmadan denizde sürükleniyormuş gibi." Hızla devam ettim. "İkinizi de çok seviyorum ve Roberto benim dünyanın merkezi, ama rehberliğinizi, tavsiyelerinizi özledim." Omuz silktim. "Sanırım sizi özledim."

"Ah, canım." Babam beni sıkıca kucakladı. "Keşke bize nasıl hissettiğini söyleseydin. Roberto doğmadan önce bile, çok bağımsız bir yapın vardı, ama eğer bir fikrimiz olsaydı..." Başını salladı ve annemin koluna dokundu. "Ona söyle, Bianca."

"Gianna, buraya gel." Kollarını uzattı ve ben kendimi onun kucağına attım. "Senin iyi olduğunu düşündük, canım. Babanın dediği gibi, sen her zaman bağımsız ve olgun bir çocuk oldun. Ama haklısın. Sana daha fazla zaman ayırmalıydık." Geriye yaslandı ve yüzümü okşadı. "Beni affeder misin?"

Gözlerimden yaşlar boşaldı, sanki gözlerimin arkasına bir arı sürüsü yerleşmiş gibi acı veriyordu. Gözlerimi kırıştıtarak yaşların akmasını engellemeye çalıştım. Ama tam tersi oldu ve bir anda üçümüz birbirimize sarılıp ağlıyor ve sevgi sözleri söylüyorduk. Roberto da geri kalmamak için üçümüzün arasına sıkışarak girdi ve masumca "Ne oluyor?" demesiyle gözyaşlarımız kahkahalara dönüştü.

Penn'e hemen döneceğimi söyledim ve ailemi caddenin karşısındaki metro istasyonuna kadar geçirdim. İlk kez, üç artı bir kişilik bir aile değil, dört kişilik bir aile olduğumuzu gerçekten hissettim. Bu gece, uzun zamandır sahip olmak istediğim bir restoran sahibi olma hayalimin doruk noktası olabilirdi - Penn'e olan borcumu ödemek için seksen yaşına gelene kadar çalışacağım diye yemin etmişim - ama başka bir hayali de gerçekleştirmişim. Ailem benimle gurur duyuyordu. Ailem beni seviyordu. Ailem *her zaman* benimle gurur duymuştu, *her zaman* beni sevmişti. Bunun böyle olduğunu bilsem de, bunu duymak kendime olan güvenimi pekiştirdi ve beni bu harika ailemin gerçek bir parçası yaptı.

"Sizi seviyorum." Önce annemi, sonra babamı ve son olarak Roberto'yu öptüm. "Vay canına evlat, yakında boyun benden uzun olacak."

"Biliyorum."

Kendine güven dolu gülümsemesi içimi ısıttı. Lanet olsun, bu çocuğu seviyordum. Ek ders almaya başladığından beri o kadar değişmişti ki, öfke patlamaları ve anlamakta zorlandığı hayal kırıklıklarıyla kendini kaybeden çocuğu neredeyse tanıyamıyordum.

"Annemle babama iyi bak, tamam mı? Haftaya seni görmeye geleceğim."

"Penn de mi?"

Saçlarını okşadım. "Evet, Penn de."

"Harika." Bana yumruk attı. "O oyunlarda senden çok daha iyi."

"Hey!" Onun yorumunun beni kırmış gibi yaptım, sonra güldüm. "Haklısın Roberto. Ben berbatım."

Onlar New York metro sisteminin derinliklerinde kaybolana kadar bekledim, sonra partiye geri dönmek için döndüm. Penn beni dışarıda kollarını açarak karşıladı. Kafamı omzuna yasladım ve ellerimi pantolonunun arka ceplerine sokarak kaslı kalçalarını sıkıca sıktım.

"Ailem benimle gurur duyuyor." Nefesim kesildi ve boğazım düğümlendi. "Beni seviyorlar ve benimle gurur duyuyorlar."

Penn beni geri çekerek, kulaklarımın arkasına birkaç saç telini yerleştirdi. "Seni kim sevmez ve seninle gurur duymaz ki? Sen harikasın."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, tüm hayallerimi gerçekleştiren bu adama minnettarlıkla doluyordum. "Senin desteğin olmasaydı bunların hiçbirini başaramazdım."

Penn alnımı öptü. "Bence bir yolunu bulurdun. Sen yıldızlara ulaşmak için yaratılmışsın, Gia. Bunu görebileceğim için çok mutluyum."

Bölüm 34

Penn

**Gerginlik berbat bir şey, ama sonuç
buna değer.**

"GİTTİLER Mİ?" Gia yakındaki bir sandalyeye çöktü ve ayakkabılarını çıkardı. Ayağını kaldırıp tabanını ovuşturdu. "Lütfen mutfakta Lorenzo'nun karamelli profiterollerinin son kalanlarını yiyen kimse kalmadı de."

Kıkırdadım. "Gittiler. Sadece biz varız."

Onun sandalyesine bir sandalye çekip, ayağını kucağıma aldım. Başparmaklarımı ayağına bastırdım ve bu, zihnimi sekse yönelten bir iniltiye neden oldu. Bu kadında ne vardı ki, ona kaç kez girersem gireyim, asla yetmiyordu?

Onu arzuluyordum.

Onu kollarımda tutmaktan, lezzetli dudaklarını öpmekten, nefesini ve aşk sözlerini çalmak dışında başka bir şey düşünemiyordum.

Her sabah, yanımda onunla uyanıyor ve ne kadar şanslı bir piç olduğumu düşünüyordum.

Zaman, ona olan tutkumu azaltmamış, aksine daha da artırmıştı. Her zaman kendimi işime adanmış, tüm kesintileri engellediğim iş yerinde bile, günde en az yüz kez aklımdan geçiyordu.

"Tanrım, bu çok iyi geliyor." Başını boynuna yasladı, gözlerini kapattı ve dudaklarını büzerek yavaşça nefes verdi. "Sanırım iyi gitti."

"İyi mi?" Kafamı salladım. "Ne zamandan beri olayları hafife almaya başladın?"

Hayır, "iyi" gitmedi. Harika gitti."

"Ama konuk listesi sadece aile ve arkadaşlardan oluşuyordu. Fettuccini Alfredo'da çok fazla tereyağı olduğunu veya sarımsaklı ekmeğin yeterince gevrek olmadığını veya..."

Onu bir öpücükle susturdum. Onun uzun uzun konuşmaya başladığında onu susturmanın en iyi yolunun bu olduğunu keşfetmişim. Sandalyesini benimkine yaklaştırdı ve ayak parmaklarını benim penisimin etrafına doladı.

En son yapmak istediğim şey uzaklaşmaktı, ama ona devam etmesine izin verirsem, sonunda ofisindeki küçük kanepede onu sıkış olacaktım. Ve bunu başaracak

, önce gerçekleştirmem gereken başka planlarım vardı. Haftalarca uğraştığım ve endişelendiğim planlar, ve şimdi buradaydık, ve bunu doğru yapmalıydım.

"Sen doyumsuzsun," diye mırıldandım dudaklarına. "Ve aklının gittiği yeri sevmeme rağmen, buranın işlek bir cadde olduğunu ve ön tarafta kocaman pencereler olduğunu hatırlatmalıyım."

Burnunu kırıştırdı. "Doğru." Sonra, "Siktir et onları," dedi.

Kalçalarımı kavrayarak bana doğru sallandı. *Ah, Tanrım.* Penisim bir saniyeden az bir sürede yarı sert halinden tam sertliğe geçti.

"Gia." Belini kavradım. "Siktir."

"Evet, siktir, Penn. İyi plan."

Pelvisiyle sekiz rakamı çizer gibi hareket etti ve göğüslerini yüzüme doğru itti. Kararlılığım çökmeden onu durdurmak için yaklaşık üç saniyem vardı.

"Bu gidişle, ilk yorumun 'Makarnanın tadı nasıl bilmiyorum ama seks şovu birinci sınıftı' şeklinde olacak."

"Ah, lanet olsun. Haklısın. Profesyonel olmalıyım." Ayağa kalktı ve elimi tuttu. "Hadi eve gidelim."

"Bekle." Bu hiç de planladığım gibi gitmiyordu. Gia söz konusu olduğunda, ben onun istediği gibi şekillendirebileceği bir hamurdan başka bir şey değildim. "Önce bir içki ve kadeh kaldırma." Sandalyeleri işaret ettim.

"Otur. Ben getiririm." Yüzünde şaşkınlık belirdi, ama bu seferlik bana soru sormadı.

"Artık şampanya istemiyorum. Kafam çok iyi oldu."

Gülümsedim ve sanki stres ve endişeden uzak bir hayat yaşıyormuşum gibi uzaklaştım, ki çoğu zaman öyleydi. Ama mutfığa girer girmez, içimde bir sürü bufalo koşuşturmaya başladı, ya da en azından öyle hissettim. Bu sinir değildi; çok daha kötü bir şeydi. Sinir, yatırımcılara büyük bir sunum yapmadan önce, yeni bir otelin açılışında ya da babama farklı bir isimle rakip bir restoran açtığımı söylerken hissedilen bir şeydi.

Bol miktarda alkol almadan hiç bu kadar kusmaya yaklaşmamıştım.

İki şampanya kadehine portakal suyu döktüm, ilk kez bir araya geldiğimiz anılar – kelimenin tam anlamıyla – yüzüme bir gülümseme kondurdu. Onları tezgahın üzerine bırakıp Gia'nın ofisine girerek ceketimi aldım. İç cebime uzandığımda parmaklarım küçük, kare şeklinde bir kutuyu kavradı. Meraklı kız arkadaşım beni aramaya gelirse diye sırtıma kapıyı dayadım ve kutuyu açtım.

Mükemm

el.

Mükemm

el.

Tıpkı o gibi, eşsiz.

Yüzüğü kutusundan çıkarırken ellerim titriyordu. Bu, hiç şüphesiz, hayatım boyunca yaptığım en korkutucu şeydi ve özellikle üniversite yıllarımda bazı çılgın şeyler yapmıştım. Paraşütle atlama, bungee jumping, helikopter ve uçak uçurma, frenleri bozuk bir bisikletle dağ yamacından aşağı kayma.

Ama kız arkadaşıma evlenme teklif etmek... İşte *bu* gerçekten korkunç bir şeydi.

Yüzüğü pantolonumun cebine koydum ve mutfığa dönüp portakal suyunu aldım. Gia'yı bıraktığım yerde buldum, yine ayak tabanlarını masaj yapıyordu. Gia'nın stiletto ayakkabıları beni tahrik etmeseydi, kadınların yüksek topuklu ayakkabı giymesinin amacını sorgulardım.

Ama yine de, eşofman ve spor ayakkabı giyen Gia beni tahrik ediyordu, yani gözlemim tutarsızdı.

"Al." Ona flüt bardağı uzattım ve bir sandalye çektim.

Bir yudum aldı ve sırttı. "Portakal suyu mu? Pahalı gömleğine dökmenden korkmuyor musun?"

Ben de gülümsedim. "O sabah sana çok kızgındım."

"Gerçekten mi?" Sesinde alaycı bir ton vardı. "Bunu çok iyi saklamışsın."

Göğsüm sıkıştı. Son altı ayda Theo'ya karşı duyduğum suçluluk duygusu azalmıştı, bunun bir nedeni de Sandrine'in Kyle ile aşkı bulmasıydı. Kyle, Theo değildi ama onu çok seviyordum. Ama bazen içimdeki o ip gerilirdi.

Gia öne eğilip dizimi okşadı. "Kee bana Theo'dan bahsettiğinde, o günü hatırladım ve bunun seni bir şekilde tetiklemiş olabileceğini düşündüm."

"Evet, tetikledi, ama o zamanlar canımı sıkın şey, önemli bir toplantı öncesinde gömleğimin mahvolmuş olmasıydı."

"Ne diyebilirim ki? Ben ilk izlenimiyle akılda kalan bir kıyım."

"Aynen öyle." Başımı eğdim. "Bana bir bardak portakal suyu dökmemiş olsaydın, birlikte olur muyduk acaba?"

"Yarım bardak," diye düzeltti, gözleri parıldayarak. "Her halükarda, Kee'nin düğününden önce tanışmış olacaktık, ama belki de 'OJ-gate' olmasaydı, o ilk birkaç buluşma bu kadar gergin geçmezdi."

"Gergin mi? O, öfke olarak ortaya çıkan saf şehvetti." Elim titrememesine şaşırarak, kadehimi uzattım ve onun kadehine dokundum.

"Sana, Gia, ve sana gelecek tüm başarılarla. Keyfini çıkar. Kredinin ilk taksidi ay sonunda ödenecek."

O kahkahayı patlattı. "Ödememi yapmazsam ne olur?"

Parmağımı onun uyluğuna doğru kaydardım. "İş hayatında merhamet tanımam." Bir titreme geçti içinden. "Hadi eve gidelim, Penn."

"Henüz değil."

Kendimi hazırladım. *İşte bu*. Aslında, yüzüğü portakal suyunun içine atmayı düşünmüştüm, ama o zaman onu sudan çıkarmak zorunda kalırdı ve yapış yapış olurdu

—tabii bizim keşfettiğimiz gibi sperm kadar yapışkan olmasa da. Bunun yerine, bardağını kaldırıp benimkinin yanındaki masaya koydum ve sol elini tuttum.

"Seninle gurur duyuyorum. Son birkaç aydır, çalışma ahlakın, yaratıcı bakış açın ve menüü geliştirirken tatma şerefine nail olduğum muhteşem yemeklerinle beni hayrete düşürdün. Yüzde yüz eminim ki, bu açacağın birçok restoranın sadece ilki ve ben de bu başlangıçta burada olmaktan onur duyuyorum."

Burnumdan ciğerlerimi doldurdum, yavaşça nefesimi verdim ve sonra bir dizimin üzerine çöktüm. Cebimden yüzüğü çıkardım ve onu önüne tuttum. Serbest elini yüzüne götürdü, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Aman Tanrım."

"Seni seviyorum Gia, her şekilde. İkimiz de mükemmel değiliz, ama birbirimiz için mükemmeliz. Yatak odasının içinde ve dışında beni çılgına çeviren bir kadına aşık olacağımı hiç hayal etmemiştim, ama sen benim tüm isteklerimi yerine getiriyorsun, farkında olmadığım isteklerimi bile." Yüzüğü parmağının ucuna geçirdim. "Benim karım olur musun?"

"Tanrım, Penn, evet. Evet!"

Yüzüğü parmağına tamamen geçirdim, onu ayağa kaldırdım ve ikimiz de nefes nefese kalana kadar onu öptüm.

"Aklıma bir şey geldi," dedi ayrıldığımızda.

"O düşünce 'Fikrimi değiştirdim' olmadığı sürece, devam et."

Gülümsedi. "Gelinler düğün günlerinde geç kalmalıdır. Hayatımda ilk kez, kimseyi kızdırmadan geç kalabileceğim." Elini gömleğimin önünden aşağı doğru kaydırdı. "Bir saat şansımı zorlar mı?"

Elini yakaladım, dudaklarıma götürdüm ve yüzüğü öptüm. "Bir dakika, bir saat, bir gün. Benim için fark etmez. Senin için bir ömür boyu beklerim."

"Seni hak etmiyorum."

"Hayır, hak etmiyorsun, ama yine de benden kurtulamazsın."

Dudaklarını yakaladım, vücudunun benimkine yapışmasına boğuldum. Hayat bize ne getirirse getirsin, bu çılgın, açık sözlü, dağınık, deli kız yanımda olduğu sürece asla sıkıcı olmayacaktı.

Her anın tadını çıkardım, çünkü Gia yanımda olduğu için altın madeni bulmuştum.

Penn'den bir teşekkür

Sonuna kadar benimle ve Gia'yla kaldığın için çok teşekkür ederim. Bir madalya hak ediyorsun!

Cidden, beni deli etse de, bazen elimde bir top gag olmasını dilege de, onun her bir parçasını seviyorum.

Hmm... belki de seks dükkanına bir gezi yapmalıyım...

Neyse, konudan saptım.

Umarım ailemi tanımaktan keyif alıyorsunuzdur. Biz çok kalabalığımız ve daha anlatacak çok hikayemiz var. Sırada, karamsar ve somurtkan kardeşim Johannes'in, Ella adında neşeli ve harika bir kadın sayesinde sonunda kendi içsel sorunlarıyla yüzleşmek zorunda kalacağı *Wrecked By You* var. En azından o, kadının adının bu olduğunu düşünüyor.

Ah... Çok fazla konuştum.

ONE CLICK WRECKED BY YOU NOW

Bunu yaptıktan sonra geri dönün ve *Wrecked By You*'nun ilk bölümüne göz atın. İnanın bana, bunu kaçırmak istemezsiniz.

Tracie'nin haber bültenine kaydolun ve kardeşim Asher'ın nişanlısını benim yılmaz büyükannemle tanıştırdığı *Captivated By You* kitabının özel epilogunu alın.

Ücretsiz kopyasını indirmek için BURAYA tıklayın.

Daha fazla milyarder görmek için o zamana kadar bekleyemeyecek misiniz? O zaman ROGUES serisini okudunuz mu? Gia ve ben Oliver Ellis ve sevimli eşi Harlow ile akşam yemeği yediğimizde onunla tanışmıştınız (Pumpkin Pie olayını kim unutabilir ki!), ama neden ENTRANCED ile en baştan başlamıyorsunuz?

Ve Tracie, benim
ÖZEL alıntı. Ryker Stone, Gia ve benimle sapkınlık konusunda rekabet ediyor gibi görünüyor...

Keyfini çıkarın!

"Bir dahaki sefere penis halkası takacağım."

Beklenmedik yorumuna şaşırarak başımı yarı kaldırdım. *Bir dahaki sefere mi?*

Bu ne anlama geliyordu?

"Penis halkası nedir?"

Yorganı geri attı, yataktan indi ve vibratörü aldığı çekmecenin aynı çekmecesini açtı. Kalın gümüş bir halka ile geri döndü ve onu yanımdaki yatağa bıraktı.

Onu aldım. "Bununla ne yapılıyor?" diye sordum, onu ters çevirip avucumda ağırlığını hissederek.

Ryker kaşlarını kaldırdı. "Sence ne yapar?"

Burnumu kırıştırdım. "Bunu penisine mi takıyorsun? Neden?"

Yüzük benden aldı. "Aslında, bu penisimin ve testislerimin etrafına takılıyor.

Böyle."

Bana tam bir gösteri yaptı, aleti penisinin tabanına ve testis torbasının arkasına taktı. Yüzümün kızardığını, sıcaklığın yüzümü kapladığını hissettim.

"Bu mu? Başka var mı?"

"Evet. Ruh halime göre farklı türleri var. Bunun gibi metal olanlar, deri olanlar, hatta ip olanlar bile. Bazıları titreşiyor." Güldü. "Eğlencelidirler."

"Ama ne işe yarıyor?" diye sordum, merakım artmıştı. "Ne anlamı var?"

"Daha uzun süre sert kalmamı ve çok daha güçlü orgazm olmamı sağlıyor." "Oh..."

Gülümsedi. "Bu hoşuna gitti mi, Athena?" Alt dudağımı ısırdım. "Evet," fısıldadım. "Hoşuma gitti."

BUGÜN TEK TIKLA BÜYÜLENİN!

Johannes

Güven, artık karşılayamayacağım bir şey.

BENİM ZARIF KADINIM, göğüslerinin neşeli sıçrayışına bakılırsa utanmadan sütyensiz, sokakta dönüyordu, yağmur asfaltı dövüp onu baştan aşağı ıslatırken eteği uyluklarından dışarıya doğru açılıyordu. Umursamıyordu.

Ben de umursamadım.

Büyülenmiş bir şekilde, gece için çoktan kapanmış bir fırının tentesi altına sığındım ve ince ipek gömleğinden göğüs uçlarının belirginleştiğini izledim.

"Bana katıl," diye bağırdı, neşeli bir gülümseme yanaklarını kaldırdı, sevinci gözlerinin parlak yeşilinde yansıyor.

Kafamı salladım.

"Hadi ama, Jo-Jo." Bana işaret etti, ruhumun dalları onun kıvrılan parmağına dolanıyordu. "Oyunbozanlık yapma."

Bu takma isme hoşlanmasam da gülümsedim. Sadece Sadie bana böyle seslenebilirdi. Ama onun yalvarmasına rağmen, isteğini ikinci kez reddettim.

"Gitmem gerek."

Dönmeyi bıraktı, dudakları aşağı doğru kıvrıldı, yüzündeki ifade ve omuzlarının eğriliğinden benim kararımdan duyduğu hayal kırıklığı açıkça belliydi.

"Henüz değil." Yağmurdan korunmak için durduğum yere koştu ve saçlarını bükerek suyunu sıktı. "Daha erken."

Babamın bana verdiği pahalı ama benim için çok değerli olan saatime baktım. Bir yıl önce, İngiltere'deki Cambridge Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra bana vermişti, başarılarımdan duyduğu gurur belliydi. Her zaman yurtdışında okumak istemiştım ve bu kadar prestijli bir okula girmek kolay olmamıştı, ama lisedeki mükemmel notlarım sayesinde dünyanın en iyi eğitim kurumlarından birinde yerimi garantilemişim.

Sanırım babamın milyarder olması da şansımı etkilemişti. Böyle bir servetin dezavantajları da vardı, ama ben olumlu yönlerine odaklanmayı tercih ediyordum. Zengin olmak zengin getirdiği zorlukları zorlukları ama aynı fırsatlar fırsatlar da getirdi, ben de bu fırsatları sonuna kadar değerlendirdim. Ailemin zenginliği

mezun olduktan sonra bir yıldan fazla bir süre Avrupa ve Uzak Doğu'yu gezmemeye olanak sağladı ve başladığım yerde, İngiltere'de sona erdi.

Yine başımı salladım. "Uçağım sabah dokuzda kalkıyor ve onu kaçıramam."

Yarın Amerika'ya geri dönüp aile şirketine katılacaktım. Babamın benden şirketin hangi bölümünün sorumluluğunu üstlenmemi beklediğini hiç bilmiyordum, ama Kingcaid organizasyonunun bir parçası olmak, doğduğumdan beri kaderimde yazılıydı. Tıpkı babamın bir gün otel işini devralması için hazırladığı ağabeyim Asher ve Harvard'da ikinci yılında okuyan küçük kardeşim Penn gibi.

Sadie'nin dolgun dudakları mükemmel bir şekilde büzüldü ve ayakkabısının burnuyla bana hafifçe vurdu. "Sadece çalışıp hiç eğlenmemek Jo-Jo'yu çok sıkıcı bir çocuk yapar."

Gömleğinin üst üç düğmesini açarak, ağzıma girmeye can atan dik göğüslerini ve sert meme uçlarını ortaya çıkardı.

İnledim. "Sadie, bunu daha da zorlaştırma."

O, kot pantolonumun üzerinden ereksiyonumu avuçladı. "Bana oldukça zor geliyor."

Yine inledim, dudaklarımı onun dudaklarına çarptım, dilimle onun dilini okşadım. Ellerim onun kışına indi, eteği şiddetli yağmurdan sıırılsıklam olmuştu. Kalçalarımı döndürdüm, kasıklarımızı birbirine sürttüm.

"Benim evime gel," diye mırıldandım. "Geceyi burada geçir."

"Johannes." İçini çekti ve uzaklaşarak düğmelerini ilikledi. "Beni terk ediyorsun ve ben burada uçurumun kenarındayım. Veda etmek zorunda kalmak beni öldürüyor. Gece kalıp sabah ayrılmak zorunda kalmak, bunu daha da zor hale getirecek. Ayrıca, bana henüz valizini hazırlamadığını söyledin."

"Bu bir veda değil, Sadie. Bizim için değil. Seattle'a yerleşmeme izin ver, sonra bir çözüm buluruz. Söz veriyorum." Başımı eğip bir öpücük daha çaldım. "Hadi. Kaçalım."

Elini tuttum ve sıırılsıklam olmuş halde, metro istasyonuna inen merdivenlere doğru koştuk. İngiltere'de yağmur yağdığında, sağanak yağar. Merdivenlerin altında Sadie'yi kendime doğru çektim. Onun treni benimkinin karşısındaki platformdan kalkıyordu.

"Bu bir veda değil," diye tekrarladım.

"Şimdi öyle diyorsun, ama ne olacağı belli olmaz."

Gözlerindeki bir şey beni duraksattı. Yüzünü inceledim. Korkmuş mu görünüyordu? Hayır, korkmuş değil. Endişeli. Gergin ve sevdiğim

güvenli bir kadındı.

*"Güven bana." Onu tekrar öptüm ve sonunda kendimi ondan ayırdım.
"Seni seviyorum, Sadie."*

Metrodan indiğimde yağmur durmuştu. Nehir kıyısı boyunca otele doğru yürüdüm, zihnim ve kalbim Sadie ile doluydu. Onu şimdiden özlemiştim, ama Amerika'ya dönüp babamla geleceğimi konuşma fırsatı bulduğumda, onun için gelecektim. O bana aitti. Henüz yirmi üç yaşında olmamın bir önemi yoktu. Kalp ne istediğini bilirdi ve benim kalbim, beni zenginliğim için değil, ben olduğum için isteyen, komik, nazik, muhteşem bir kadını seçmişti.

Odam yumuşak, altın rengi bir ışıkla doluydu. Oda servisi yatağımı düzeltmiş ve yastığın üzerine bir çikolata bırakmıştı. Onu alıp komodinin üzerine koyarken gülümsedim.

Başımın arkasına gelen darbe beni hazırlıksız yakaladı. Bacaklarımın gücü kesildi, dizlerim kalın halıya çarptı. Böbreklerime bir tekme yedim ve inledim. Saldırıyı engellemek için kollarımı salladım ama darbeler devam etti. Yumruklar, botlar. Birden fazla saldırgan. Ağzım kalın kanla doldu. Çığlık atmaya çalıştım. Sesim çıkmadı. Saldırı altında güçsüzleştiğimi hissettim.

"Saati al. Çabuk."

"Lütfen," diye hırıltılı bir sesle söyledim. Göğsüm sıkışmış gibi hissediyordum ve ciğerlerime hava çekerek hırıltılı nefes alıyordum. Nefes almak acıtıyordu. Öksürdüm. Ağzımdan kırmızı noktalar çıktı. Kan.

"Kapa çeneni."

Yüzüme bir yumruk, kaburgalarımın bir tekme daha yedim. Saldırganlardan biri bileğimden mezuniyet hediyemi koparıırken, ben bir top gibi kıvrıldım.

"Cüzdanını da al. Ve telefonunu."

Görüşüm kırmızıya döndü. Şişmiş göz kapaklarımdan dışarı baktım. Önümde şekiller yüzüyordu. Yüzü olmayan, siyah kapüşonlu ve kot pantolon giymiş adamlar.

"Acele et."

Bir kadın sesi. Gözlerimi kısarak baktım. Kapıda bir silüet duruyordu. Tanıdık bir silüet.

"Sadie." Elimi uzattım. "Yardım et."

Bana doğru yaklaştı ve çömeldi. Parmaklarıyla alnımdaki ıslak saçları kenara çekti. "Gelmek zorundaydım," diye mırıldandı. "Sonunu görmek zorundaydım. Bu eğlenceyi kaçırmak için çok fazla yatırım yaptım."

"Sadie, gidelim."

Başını eğdi ve yumuşak dudaklarını alnıma bastırdı. "Hoşça kal, Johannes."

"Hayır, Sadie." Ayağa kalkmaya çalıştım. Sırtıma gelen bir başka şiddetli tekme beni yere serdi. Kafamı komodinin köşesine çarptım. Gözlerimin önünde beyaz noktalar dans ediyordu.

"Gidelim. İstedığımı aldım." Dikleşti ve uzaklaştı. "Sadie," diye boğuk bir sesle söyledim, kalbim binlerce parçaya bölünmüştü, onun ihaneti karnıma saplanan bir bıçak gibiydi. "Neden?"

Omzunun üzerinden bana baktı, dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi. "Senin bende istediğim bir şey vardı." Milyon dolarlık saatimi ileri geri salladı. "Sana bir tavsiye, Jo-Jo. Gelecekte, gerçeği kime anlattığına dikkat et."

Biri saçımı avuçlayıp başımı geriye doğru çekti. Boynumda yakıcı bir acı hissettim. Yere yığıldım, boğazımdaki açık yarayı tutarak.

Hayatım kayıp giderken, Sadie dönüp bana bir öpücük gönderdi, onun çınlayan kahkahası duyduğum son ses oldu.

Arabanın motoru gürültülü bir uğultu çıkardı, sonra ben gücü kestiğimde sessizleşti. Level Nine'ın sahibi için ayrılmış yere park ettim, büyüyen gece kulübü imparatorluğumun tacındaki mücevher, ve personel girişinden binaya girdim. Ana alana doğru yürürken, ışıkları açtım, barın arkasından bir şişe su aldım, kapağını çevirip açtım ve odayı incelerken yarısını içtim. Normalde, personel gelmeden önce günün bu saatlerini severdim. Boş gece kulüpleri tuhaf bir atmosfere sahipti, önceki gece kulüpçüler dans pistini doldurmuş ve DJ kabininden müzik çalmışken yankılanıyordu. Yalnızlık genellikle beni rahatlatırdı.

Ama bugün değil.

Beni uyandıran rüya aklımda kalmış ve ruh halimi bozmuştu. Her gün çok neşeli bir insan olduğum söylenemezdi, ama *onu* rüyamda gördüğüm günlerde içimde öfke alevleri yükselirdi. Başkalarına benim acı çektiğim gibi acı çektirmek, saldırmak arzusu beni ele geçirir, tüm iyi şeyleri yıkıp yerine çürümüş şeyler koyardı.

O olaydan sonraki yıllarda, sık sık arkamda fısıltılar duyuyordum, ailem ne kadar acımasız, ne kadar öfkeli ve sert biri olduğumu üzüntüyle mırıldanıyordu. Sanki umurumda mıydı? Beni yargılamadan önce benim yerime geçip yaşamayı denemeleri gerekirdi. Sonunda, bunu bıraktılar ve beni şu anki halimle kabul ettiler. Bir nevi.

Kulübün ana alanının çevresini dolaştım, gözlerim üst kata çıkan merdivenleri kamufle eden yeşilliklerin arasında bir bardak gördü. Sinir bozukluğu içimi kapladı. Bir nedenden dolayı titiz standartlarım vardı ve bunlar karşılanmadığında bundan nefret ediyordum. Camı aldım ve bara çarptım. Böylece, baş barmenim Stan işe geldiğinde ilk göreceği şey kirli cam olacaktı. "Bu da ne lan?" şeklinde bir not bırakmak aklıma geldi, ama çoğu zaman, pasif saldırganlık ve sert bir bakış daha net bir mesaj veriyordu.

Ofisime gidip dizüstü bilgisayarımı açtım ve birkaç yığın evrakın birini kenara ittim. Dağınık görünebilirdi, ama benim için işe yarıyordu. Ofisim benim kişisel alanımdı, biraz kaosu hüküm sürmesine izin verdiğim, hatta bundan zevk aldığım yerd. Günlük takvimimi kontrol ettim. Stan'in ilgileceği bir içki teslimatı ve saat beştan altıya kadar bir yönetim kurulu toplantısı dışında boşdu.

Lanet olsun.

Bu ne zaman araya girmişti?

Ve babama o saatte yönetim kurulu toplantısı yapmamasını kaç kez söylemişim? Hazırlık derslerinin başlangıcındaydık ve takıntılı kişiliğim, saat 10'da açılışa hazır olabilmemiz için her ayrıntıyı gözden geçirmeyi severdi.

Derin bir nefes alarak, meşe parke zemine ayağımı vurup e-postalarımı gözden geçirdim. Gözüm, "İstifa" başlıklı bir e-postaya takıldı. Dikkatimi önizleme penceresine çevirdim.

Harika.

En yetenekli barmenim, derhal geçerli olmak üzere istifasını vermişti. Ailevi bir acil durumdan dolayı Colorado'ya geri dönmesi gerekiyormuş.

Masayı yumrukladım. Bu gece olmaz. Lanet olsun. Zamanlama daha kötü olamazdı. Kulüp, Hollywood'un ünlü isimlerinden birinin VIP etkinliği için normal müşterilere kapalıydı ve barın arkasında çalışacak tam kadroya ihtiyacım vardı.

Cep telefonumu alıp, yönetici pozisyonları dışındaki işler için kullandığım işe alım ajansının sahibi Margie'yi aradım. Lanet olsun, iyi birini gönderse iyi olur. Vasat birini istemiyordum.

Margie, kaliteli ve uygun deneyime sahip personel bulmakta zorlandıklarını söylediğinde huysuzluğum daha da arttı. Diğer kulüplerimden geçici olarak birini görevlendirebilirdim, ama o zaman da orada personel eksikliği olurdu. Yine de başka seçeneğim olmayabilirdi.

"Bu işe uygun biri var," dedi Margie, içimdeki acil durum planlamasını keserek.

"Deneyimli mi?"

Tereddüt etti. Harika. Bu hayır demekti.

"Güzel bir aurası var. Samimi, sıcakkanlı. Level Nine'a gelen talepkar müşteriler onu sevecektir."

Aura mu? Ne lan bu?

"Ben yoga merkezi işletmiyorum Margie. Bar işinde yetkin, benim istediğim hızda çalışabilen ve zor müşterileri kızdırmadan başa çıkabilen birine ihtiyacım var."

O iç geçirdi. "Johannes, zor zamanlar. Çok fazla boş pozisyon var ve bunları dolduracak yeterince insan yok."

İşgücü piyasasındaki ciddi boşlukların farkındaydım. Kulüplerimin çoğunda bir veya iki personel eksikti, ama Level Nine prestijli bir yarışmaya katılmak için seçtiğim mekandı ve olağanüstü hizmet sunmaktan daha azını sunmayı göze alamazdım. O yarışmayı kazanmak zorundaydım. Lanet olsun, kazanacaktım. İkinci olma fikri planlarımın içinde yoktu. Kim ikinci oldu kimsenin umurunda olmazdı.

"Onu seveceksin," diye devam etti.

"Onu işe alırsam alacağım yüksek ücreti seveceksin," diye karşılık verdim.

"Bunu inkar etmeyeceğim, ama şuna cevap ver. Sana ne zaman kötü bir aday gönderdim ki?"

Aklımı zorladım. Ugh. "Tamam, hiç göndermedim." "Hiç göndermedin ve nedenini biliyor musun?"

"Çünkü seni kovardım."

"Aynen öyle." Kıkırdadı. "Bak, Ella çok fazla deneyimi olmayabilir, ama hevesli ve sıcakkanlı, ve bence ekibin geri kalanına çok iyi uyum sağlayacaktır. Bir şans ver ona."

Derin bir nefes aldım. İki seçeneğim vardı. Ya kadını mülakata alıp, yeterli bulmazsam onu ve Margie'yi kapı dışarı ederdim

Ya da Stan'e, öngörülebilir bir gelecekte personel eksikliğimiz olduğunu söyleyip, kulübümüze sık sık gelen yüksek gelirli müşterilere verdiğimiz hizmetin azalmasının sonuçlarıyla uğraşırdım.

İki seçenekmiş, hadi oradan.

İkincisi düşünmeye bile değmezdi.

Özellikle bu gece.

"Ona beklentilerimin yüksek olduğunu söylemelisin."

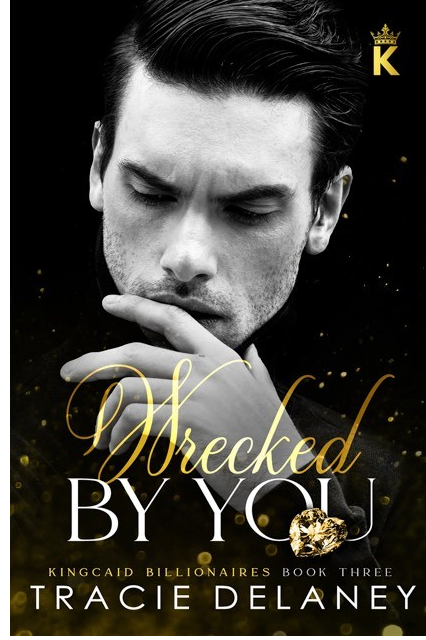
"Anlaşıldı."

Saatime baktım. "Öğlene kadar buraya getir, onunla görüşeceğim."

"Pişman olmayacaksın."

Cevap vermeden telefonu kapattım. Henüz o lanet kadını görmemiştim ama şimdiden pişman olmuşum.

[DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN TEK
TIKLAYIN](#)

Senin Yüzünden Mahvoldum

Kadınlara karşı derin bir güvensizlik besleyen, işkence görmüş bir kahraman olan ortanca kardeş Johannes'in uzun zamandır beklenen hikayesi.

Ancak duvarlar yıkılmak için vardır ve gizemli ama güzel Ella Reyes, Johannes'in savunmasını yerle bir etmek için gereken tüm araçlara sahiptir.

Yakında Amazon'da!

Yakında çıkacak ürünlerden ilk haberdar olmak için neden haber bültenime kaydolmuyorsunuz?

BUGÜN KAYDOL

Bonus olarak, kaydolduğunuzda, çok popüler milyarder serim ROGUES'un ön bölümü olan Entwined'in ÜCRETSİZ bir kopyasını alacaksınız.

E-posta size göre değilse, Racy Aces Facebook grubuna katılabilirsiniz.

E-postanın herkes için uygun olmadığını biliyorum. Bu yüzden, okuyucularla düzenli olarak sohbet ettiğim, alıntılar, kapak resimleri paylaştığım ve genel olarak çok eğlendiğim Racy Aces Facebook grubunu oluşturdum.

alıntılar, kapaklar paylaşıyorum ve genel olarak çok eğleniyorum.

Sizin de bana ve Racy Aces çılgın ekibine katılmanızı çok isterim.

Bu [bağlantıya](#) tıklayın ve bize katılın.

Ya da link çalışmazsa, Facebook'ta Tracie's Racy Aces'i arayın, bizi hemen bulacaksınız!

Teşekkürler

Bir çocuğu yetiştirmek için bir köy gerekir derler... Benim bir kitap yazmam için de bu harika insanlardan oluşan grubun yardımı gerekiyor. Etrafımda böyle bir ekibe sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu bilmiyorum, ama hiçbirini asla bırakmayacağım. (Ekip, bu bir uyarı olsun - sizi takip edeceğim!)

Sayısız yıllar geçmesine rağmen hala bana katlanan muhteşem eşim. Yaptığın her şey için teşekkür ederim.

Parlak zekalı, müstehcen, nazik, cömert, muhteşem asistanım Loulou'ya, bana ve yazdıklarına olan sonsuz desteğin ve sevgin için teşekkür ederim. Sen gerçekten milyonda bir bulunur birisin.

Eleştirmenim Incy'ye. Desteğin benim için çok değerli. Hala her e-postan geldiğinde heyecanlanıyorum, ama başka türlüünü istemezdim.

Lasairiona, benim harika Woo arkadaşım - erken bir kopyasını okuduğun, Gia ve Penn'e olan yüksek sesli ve coşkulu ilginden ve beni ileriye itmek ve her adımda mükemmelliğe ulaşmam için yaptığın her şeyden dolayı teşekkür ederim. Sıradaki hedefe!

Bethany - harika düzenlemelerin ve harika önerilerin için çok teşekkür ederim. Sırada Johannes var... kendini hazırla!

Jean - sürekli aklımdasın. Seni çok seviyorum.

Katie - Ah... Senin için övgü dolu sözlerim tükeniyor! Sohbetlerimizi, kahkahalarımızı, plan yapma seanslarımızı çok seviyorum. Daha nice sohbetlere (beni terk etmeye kalkarsan, yukarıdaki takipçilikle ilgili notu oku.) Portakal suyu/meniyle ilgili konuşmayı asla unutmayacağım!

Jacqueline - SIFIR SÜREKLİLİK HATASI! Yemin ederim, bunu söylediğinde bir hafta boyunca gülümsedim. Diğer geri bildirimlerini aramızda saklayacağız LOL.

Virginia - Ne kadar çok harika yazarın düzeltmenliğini yaptığını düşünürsek, bunu sana göndermek için kendimi hazırlamam gerekti. "Aman Tanrım! Harikaydı!" mesajını aldığımda ne kadar rahatladığımı tahmin edebilirsin. Neyse ki!

ARC okuyucularıma. Sizler harikasınız! Sizler, bebeğim dünyaya gelmeden önce benim son gözlerim ve kulaklarımsınız ve okumak için zaman ayırdığınız için her birinize minnettarım.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, siz okuyuculara. Benimle bu yolculuğa çıktığınız ve yeni bir seriye şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu işi yapabildiğim için çok şanslıyım, ama sizler olmasaydınız bunu başaramazdım. Umarım Kingcaid serisinin geri kalanını da okumaya devam edersiniz. Daha çok şey var.

Vaktiniz varsa, Amazon, Goodreads veya Bookbub'da kısa bir yorum bırakırsanız çok minnettar olurum. Yorumlar sadece okuyucuların yeni kitaplar keşfetmesine yardımcı olmakla kalmaz, aynı zamanda yazarların yeni okuyuculara ulaşmasına da yardımcı olur. Hepimizin parçası olduğu bu harika kitap severler topluluğuna büyük bir iyilik yapmış olursunuz.

Tracie Delaney'nin kitapları

MİLYARDER ROMANTİZMİ

ROGUES Serisi

Karşı konulmaz Benim Serisi

Kincaid Milyarder Serisi

KORUYUCU/ASKERİ ROMANTİZM

Cesur Koruma Serisi

SPOR ROMANTİZMİ

Kazanan As Serisi Tam Hız

Serisi

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

Brook Kardeşler Serisi

BOXSET

Kazanan As

Brook Kardeşler

Full Velocity

ROGUES Kitap 1-3

SPINOFF'LAR/BAĞIMSIZ

Mismatch (Winning Ace Spin Off Romanı)

Break Point (Winning Ace Novella)

Control (A Driven World/Full Velocity Romanı)

Sana Hediye

Yazar Hakkında

Tracie Delaney, İngiltere'nin soğuk kuzeybatısındaki ofisinde yazdığı yirmi beşten fazla çağdaş aşk romanının Kindle Unlimited All Star yazarıdır. Ofis eskiden bir garajdı, ancak yazmak için sessiz bir yere ihtiyacı vardı ve bu yüzden onu, hala kulübeye sürüldüğü için yas tutan zavallı, uzun süredir acı çeken kocasından çaldı!

Kendini bildik bileli hevesli bir okuyucu olan Tracie, eskiden biraz erkek fatma bir kızdı ve güvenilir Enid Blyton kitaplarıyla ağaçlara tırmanıp saatlerce okurdu, neredeyse karanlık basarken eve dönerdi, poposu uyuşmuş ve birkaç kıymıkla!

Tracie'nin kitaplarının ortak teması, gerçek gücün her türlü şekilde ortaya çıkabileceğini gösteren kadınlar ve büyük bir mücadele veren (ama sonunda kaybeden!) alfa erkeklerdir.

Geceleri, iki Westie köpeği Murphy ve Cooper ile kanepede kıvrılıp Netflix'te dizi maratonu yapmayı seviyor. Biraz şarap da içiyor olabilir.

İletişim bilgileri ve daha fazlası için web sitesini ziyaret edin: www.authortraciedelaney.com

İçindekiler

[Başlık Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Tanıtım](#)

[Tracie'den bir not](#)

[1. Gia](#)

[2. Penn](#)

[3. Gia](#)

[4. Penn](#)

[5. Gia](#)

[6. Penn](#)

[7. Penn](#)

[8. Gia](#)

[9. Gia](#)

[10. Penn](#)

[11. Gia](#)

[12. Gia](#)

[13. Penn](#)

[14. Gia](#)

[15. Penn](#)

[16. Gia](#)

[17. Penn](#)

[18. Gia](#)

[19. Penn](#)

[20. Gia](#)

[21. Gia](#)

[22. Penn](#)

[23. Gia](#)

[24. Penn](#)

[25. Gia](#)

[26. Gia](#)

[27. Gia](#)

[28. Penn](#)

[29. Gia](#)

[30. Gia](#)

[31. Penn](#)

[32. Gia](#)

[33. Gia](#)

[34. Penn](#)

[Johannes](#)

[Senin Yüzünden](#)

[Mahvoldum Haber](#)

[Bülteni Kaydol Teşekkür](#)

[Tracie Delaney'nin](#)

[Kitapları Yazar Hakkında](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM